

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY - Not for sale

பராங்குஸ திருஅவதார ஸ்ரீ
5111
விக்ருதி ஸ்ரீ புரட்டாசி
31, 17-10-2010
க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட்
வெளிமீடு

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணர்ணவம்।

யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम्।श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा ।श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

ஆலோசகர்: ஸ்ரீ.உ.வே.பரதன்ஸ்வாமி
ஆசிரியர்:

ஸ்ரீவைஷ்ணவமஹாநிதி R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427

24/71,புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.

துணையாசிரியர்: K.ஆராவமுதன் (98942 12038)

பொருளடக்கம்

மலர் 3 இதழ் 7

பக்கம்

கோயிலாத்தான் ஸ்ரீ.உ.வே.விஜயராகவாசார்யஸ்வாமி வைபவம்	1-08
முத்தபோகாவலீ	01-12
ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி	01-04
பரியனாகி வந்த அவுணன் பாசுரார்த்தம்	05-08
புருஷகாரம் – சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்	09-12
மஹநீயர்களைப் போற்றுவோம்	13-16
விலக்ஷண மோக்ஷாதிகாரி நிர்ணய ஸாரம்	17-20
புத்தகவிமர்சனம்	21-22
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவவுரை	23-24
ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணமும்	25-28
அஷ்டபிரபந்தம் – திருவரங்கத்தந்தாதி	29-36
பெரியாழ்வார்திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள்	37-44

ஸதாபிஷேக மஹோத்ஸவம்

வானமாமலை வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே. கேட்டவர். பாளையங்கோட்டையிலும், பின்பு என்.எஸ்.க்ருஷ்ணயங்கார் ஸ்வாமிக்கு 20- உத்யோகத்திலிருந்து விஸ்ராந்தராய் 9-10 புரட்டாசி அவிட்டத்தன்று கோயிலில் வாஸம் செய்தபோதும் ஸதாபிஷேகம் அருளிச்செயல் ஸேவை ஆசையுடையோர்க்கு ஸம்ஸ்க்ருத பாடம் சாற்றுமுறையுடன் சிறப்பாக நடைபெற்றது. சொல்லிவந்தார். இவரே அஸ்மத்ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி திருமலை அநந்தாண் குமாரரான ஸ்ரீ.உ.வே. விஷ்ணுசித்தாசார்ய பிள்ளை திருவம்ஸஸ்தரான ஸ்ரீ.உ.வே. ஸ்வாமிக்கு பஞ்சமஹாகாவ்யங்களையும், சில ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியின் த்விதீய நாடகங்களையும் மற்றும் சில நூல்களையும் குமாரராக வானமாமலையில் பிறந்தவர். பாடம்சொல்லிவந்தார். மேலும்கோயிலில் வானமாமலை பாடசாலையிலும், சென்னை (திருவரங்கத்தில்) சிலருக்கு அருளிச்செயல் காகுமானி செட்டி பாடசாலையிலும் சந்தை சொல்லிக்கொடுத்துவந்தார். ஸம்ஸ்க்ருதம் பயின்று, பின்பு மதுரை அவ்வப்போது ஸ்ரீமந்நாராயண ஜீயர் ஸ்வாமி ராமேஸ்வரம் தேவஸ்தான ஸம்ஸ்க்ருத மடத்தில் பகவத்விஷய காலக்ஷேபம் கல்லூரியில் II A வித்வான் பிரிவில் பயின்று ஸாதித்துவந்தார். அருளிச்செயலிலும், வித்வான் பட்டம் பெற்றவர். முப்பத்தாறு கம்பராமாயணத்திலும் வல்லவரிவர். ஆண்டு காலம் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர். ஒருகால விசேஷத்தில் ஸுதர்ஸநம் ஆழ்வார் திருநகரியில் வாகம்ருத காரியாலயத்தில் ஒருமாதம் ஸ்வாமியும் வர்ஷீ ஸ்ரீ.உ.வே.வேளுக்குடி வரதாசார்ய அடியேனுமாகச் சேர்ந்து சில கைங்கர்யங்கள் ஸ்வாமி பகவத்விஷயம் ஸாதித்தபோது புரிந்து வந்தோம்.

தவருது அந்வயித்து காலக்ஷேபம்

தொடர்ச்சி ராப்பர் 3ல்

மஹநீயரின் பரமபதப்ராப்தி

அப்தே₃ஸ்மிந் விக்ருதௌ க₃தே தி₃நகரே கந்யாம், விஸாக₂ாம் விதௌ
ஸம்ப்ராப்தேஹ்நி ஸிதே த்ருதீயதி₃வஸே சண்ட₃த்யுதேவ்ஸரே

ஸ்ரீரங்க₃ஸ்த₂லநித்யவாஸரஸிக: கைங்கர்யநிஷ்டே₂ா கு₃ணீ

ஸ்ரீவைகுண்ட₂மக₃ாத் ஸ வாத்ஸ்யவிஜயஸ்ரீராக₄வார்யோமஹாந்||

(இவ்விக்ருதி வருஷத்தில் ஸூர்யன் கந்யா ராஸியை அடைந்திருக்கும்போது (புரட்டாசி மாதத்தில்), விஸாக நக்ஷத்ரத்தில் பகற்பொழுதில் ஸூக்லபக்ஷ த்ருதீயை ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரத்திலேயே நித்யவாஸம் செய்யவேண்டுமென்ற பெருவிருப்பமுள்ளவரும், கைங்கர்யத்திலேயுன்றியவரும், குணவாளரும், ஸ்ரீவத்ஸகோத்ரத்திலுதித்தவ ருமான (கோயிலாத்தான்) ஸ்ரீ.உ.வே. விஜயராகவாசார்யர் என்ற மஹாந் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைந்தார்.)

கந்யாஸூக்லே த்ருதீயாயாம் விக்ருத்யப்₃தே₃ தி₃வா யயௌ

ஆசார்யசரணம்போஜம் ஆர்யோ விஜயராக₄வ:||

(விக்ருதி வருஷத்தில் புரட்டாசி மாதத்தில் வளர்பிறையின் மூன்றாம்நாள் பகற்போதில் ஸ்ரீ.உ.வே.விஜயராகவாசார்யஸ்வாமி ஆசார்யனுடைய திருவடித்தாமரைகளை அடைந்தார்.)

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் தலையிலே வஜ்ரபாதம் விழுந்ததுகிடீர். பூர்வாசார்ய க்ரந்தப்ரகாஸந கைங்கர்யத்தையே தாரகமாகக் கொண்டிருந்தவரும், தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு அத்யந்தோபகாரகரும், ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயலில் தூராத மனக்காதல் கொண்டவரும், நல்லோர்களுக்கெல்லாம் நல்லிலக்கணமாகத் திகழ்ந்தவரும், ஸாந்தி ஸமதமாதிஸத்குணஸம்பந்நரும், ஆழ்வார்களுடைய ஈர்ச்சொற்களையும் பூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ரங்களையும் கண்டஸ்தமாகக் கொண்டிருந்தவரும், க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்டின் உபதலைவரும், நமது ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் பத்திரிகையின் ஆலோசகர்களுள் ஒருவரும், கோயிலில் பட்டர்பிரான் பாடசாலை மற்றும் வேத பரிபாலந ட்ரஸ்ட் தொடங்குவதற்கு முக்ய காரணமாயிருந்தவர்களுள் ஒருவரும், கைங்கர்ய நிரதரும், இருமுப்பொழுதேத்தி எல்லையில்லாத் தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டருமான கோயிலாத்தான் ஸ்ரீ.உ.வே. விஜயராகவாசார்யஸ்வாமி 10-10-10 ஞாயிறன்று மதியம் ஆசார்யன் திருவடியையடைந்துவிட்டார். இவரது மறைவு ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமுஹத்திற்கு, குறிப்பாகத் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கு ஈடுசெய்ய முடியாத பேரிழப்பாகும். ஸ்வாமியின் பிரிவால் வருந்தும் உற்றார் உறவினர்களுக்கு எம்பெருமான் ஆறுதல் அளிப்பானாக.

கோயிலாத்தான் ஸ்ரீ.உ.வே.விஜயராகவாசார்யஸ்வாமி வைபவம்

[தொகுத்தளிப்பவர் ரகுராமன் (பாலாஜி)]

ஸத்ஸந்தாநப்ரஸூதி: ஸ்வாமி எம்பெருமானாரால் நியமிக்கப்பெற்ற எழுபத்துநான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளுள் ஒருவர் முடும்பை நம்பி. அவரது திருவம்சத்தில் தோன்றியவர்களே வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையும், ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணாவும், ஒன்றான ஆத்தான்ஸ்வாமியும். மணவாள மாமுனிகளின் சரமகாலத்தில், அவரால் நியமிக்கப்பெற்று ஆழ்வார்திருநகரியில் ஆதிநாதர் ஆழ்வார் கைங்கர்யத்திற்காக அனுப்பட்டவர்கள் ராமாநுஜம்பிள்ளையும் அவரது குமாரரான வரதாசார்யருமாவர். இந்த வரதாசார்யரே ஒன்றான ஆத்தான் ஸ்வாமியாவார். இவரது பரம்பரையைச்சேர்ந்த சிலர் ஒரு காலவிசேஷத்தில் கோயிலுக்கு எழுந்தருளிணர்ர்கள். அக்காலத்திலிருந்த அரசனால் அவர்களுக்கு கோயிலில் ஒரு திருமாளிகையும் ஊழியத்தில் சிறுபங்கும் அளிக்கப்பட்டன. இந்தத் திருவம்சத்தில் வித்வத்வாரிஷ்டராக எழுந்தருளியிருந்த ஒரு ஸ்வாமிக்கு ஓர் அரசன் மிகவுயர்ந்த ரத்நகுண்டலங்களை வழங்கி ஸம்மாநிக்க, அந்த ஸ்வாமி அவற்றைத் தாம் அணிந்துகொள்ளாமல் திருநகரியில் அர்ச்சையில் எழுந்தருளியுள்ள திருமங்கையாழ்வாருக்கென்றே ஸமர்ப்பித்து விட்டார். இந்த திருவம்சத்தில் கோயிலாத்தான் ஸ்ரீ.உ.வே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமிக்கு மூன்றாவது குமாரராக 18-1-1952ல் தை ஹஸ்தத்தன்று பிறந்தவர் ஸ்ரீ.உ.வே. விஜயராகவாசார்யஸ்வாமி. இவருடைய மாதாமஹர் விஞ்சிமூர். ஸ்ரீ.உ.வே. சடகோபாசார்யஸ்வாமியாவார்.

வித்யாப்யாஸம்: பத்து ஸம்வத்ஸரங்கள் ஸதாபிஷேகம் ஸ்ரீ.உ.வே. கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியிடம் ஸம்ஸ்க்ருதம் வாசித்தார் ஆத்தான்ஸ்வாமி. திருநாங்கூர் வைகுந்தவிண்ணகரம் ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமியிடம் தர்க்கஸாஸ்த்ரத்தில் சில ப்ரகரண க்ரந்தங்கனையும், வேதாந்த தீபம் முதலிய க்ரந்தங்கனையும் வாசித்தார் நம் ஸ்வாமி. திருமலையில் (திருப்பதியில்) வாஸம் செய்தபோது ஸ்ரீ.உ.வே.தி.அ.க்ருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமியின் பகவத்விஷய காலக்ஷேபத்தில் அந்வயித்தார். கோயிலுக்கு வந்த பின்னர் ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம் கேட்டுவந்தார். உபயுக்த வேதாத்யயந ஸம்பத்தும், தமிழிலக்கணத்தில் ஆழ்ந்த அறிவும் நம் ஸ்வாமிக்கு உண்டு. பல்கலைக்கழகத்தில் எம்.எஸ்.ஸி. கணிதம் பயின்றுவந்தபோது ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் முதல் மதிப்பெண் பெற்றதற்காகத் தங்கப்பதக்கம் வாங்கியவர் நம் ஸ்வாமி. மேலும் இவரது ஜ்ஞாநவைஸத்யத்தை இவரது பதிப்புகளிலுள்ள முகவுரைகளைப் படிப்பவர் அறிவர். கர்நாடகஸங்கீதத்திலும் ஸ்வாமிக்கு நல்ல ஜ்ஞாநமுண்டு. பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களில் ப்ரவசந பர்யந்தமான ப்ராவீண்யமிருந்த போதிலும் க்யாதிலாபபூஜைகளுக்கு இடமேற்பட்டுவிடக்கூடாதென்பதற்காகவே வாய்திறந்து பேசாமலிருந்தார் நம் ஸ்வாமி.

உத்யோகத்தை உதறிய உத்தமர்: தை ஹஸ்தத்திலே திருவவதரித்த கூரத்தாழ்வான் தமது செல்வத்தையெல்லாம் பிறருக்கு வாரிவழங்கிவிட்டு

கைங்கர்யத்திற்கென்றே கோயிலுக்கு வந்தாற்போன்று, தை ஹஸ்தத்திலே பிறந்தவரான நம் ஆத்தான்ஸ்வாமியும் ஆந்த்ரா வங்கியில் மாணேஜர் பதவியை உதறிவிட்டு, க்ரந்த ப்ரகாஸந கைங்கத்திற்கென்றே கோயிலுக்கு (பூர்ங்கத்திற்கு) வந்தார்.

பதிப்புத்திருப்பணி: ப்ரமாண ஸம்ரக்ஷணம் என்பது மிகமுக்யமான கைங்கர்யமாகும். ஆனால் அந்த பூர்வாசார்ய க்ரந்த ப்ரகாஸந கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுவோர் மிகச்சிலரே உள்ளனர். புத்தூர் ஸுதர்ஸநர் ஸ்வாமி போன்ற சில மஹநீயர்களே க்ரந்த ப்ரகாஸந கைங்கர்யத்திற்கென்று இட்டுப்பிறந்தவர்கள். புத்தூர் ஸ்வாமியால் தொடங்கப்பட்ட அடையவனைந்தான் அரும்பதத்தோடு கூடிய பகவத் விஷய பதிப்புத்திருப்பணியையும், வ்யாக்யாநங்களுடனும் அரும்பதங்களுடனும் கூடிய பூர்வசநபூஷண பதிப்புப்பணியையும் செய்து தலைக்கட்டுவோம் என்று பத்₃த₄கங்கணராய் செயல்பட்டுவந்தவர் ஆத்தான் ஸ்வாமி.

ஸாஸ்த்ரங்களைக் கரைகண்டவராகவிருப்பினும், பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களை பதிப்பிப்பதென்பது ஒருவருக்கு ஸுலபமான கார்யமன்று.

வித்வானேவ விஜ்நாநாதி வித்வஜ்ஜநபரிஸ்ரமம்

ந ஹி வந்த்யா விஜ்நாநாதி கு₃ர்வீம் ப்ரஸவவேதநாமம்

(வித்வானாவொருவன் கல்வி கற்கும் காலத்தில் படும் ஸ்ரமம் மற்றொரு வித்வானுக்குத்தான் தெரியுமெயொழிய, மற்றையோருக்குத் தெரியாது. பிள்ளைப் பேற்றற்றவளான ஒருத்திக்கு ப்ரஸவவேதநை எப்படியிருக்கும் என்பது தெரியாதது அல்லவா.) அதுபோலே ஒரு பதிப்பாசிரியருடைய கஷ்டங்கள் மற்றொரு பதிப்பாசிரியருக்குத் தான் தெரியும்; பதிப்பாசிரியருக்கு ஏற்படும் கஷ்டங்களை மற்றவர்கள் புரிந்து கொள்ள ப்ரஸக்தியே இல்லை; (காஞ்சி ஸ்வாமியும், புத்தூர் ஸ்வாமியும் எத்தனை கஷ்டப்பட்டிருப்பார்களோ?) 'ஒவ்வொரு மாதமும் ஒரு பத்திரிகை வெளியிடுவது ஒரு ப்ரஸவத்திற்குச் சமம்' என்பர் புத்தூர் ஸ்வாமி. தாயானவள் பிள்ளைபெறும்போது படும் கஷ்டத்தைப் போன்று பதிப்பாசிரியர் ஒரு நூலை வெளியிடும்போது கஷ்டத்தை அநுபவிக்க நேரிடுகிறது. இக்காலத்தில் கம்ப்யூட்டர் வசதியுள்ளது என்று பலர் நினைக்கக்கூடும். கம்ப்யூட்டரைக் கொண்டு பதிப்பிக்கும் போது பல ஸௌகர்யங்கள் இருந்தாலும், பற்பல கஷ்டங்களையும் அநுபவிக்கநேரிடும். ஆத்தான்ஸ்வாமி மிகவும் பரிஸ்ரமப்பட்டே க்ரந்தங்களைப் பதிப்பித்தார். அவருக்குத் திருமேனியில் எவ்வளவோ ஸ்ரமங்கள் இருந்துவந்தன. தன்னுடைய தேஹ ஸ்ரமங்களைப் பொருட்படுத்தாமல், க்ரந்தப்ரகாஸநத்தையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு இருந்தாரவர். ஆரவாரமில்லாமல் அரும்பெரும் செயல்களைச் செய்துவந்த ஆத்தான் ஸ்வாமியை செயற்கரிய செய்த பெரியார் எனலாம். ஸப்தகாதை வ்யாக்யாநம், யாமுநாசார்யர் அருளிய தத்தவபூஷணம், நாகராக்ஷரத்தில் பூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ரமாலா முதலான அவருடைய சிறு வெளியீடுகளே முப்பதுக்கும் மேற்பட்டனவாகும்.

பகீரதப்ரயத்நம்: ஆத்தான்ஸ்வாமி இதுகாறும் தெலுங்கு லிபியிலேயே இருந்த அரும்பதங்களோடு கூடிய பூர்வசநபூஷண வ்யாக்யாநத்தை, ஒரே பக்கத்தில்

ஸூத்ரம், இரண்டு வ்யாக்யாநங்கள், அரும்பதங்கள் ஆகியன இடம்பெறும்படிசெய்து 2,3 என்று வர்க்க குறியீடுகள் கொடுத்து நேர்த்தியாகப்பதிப்பித்து மூன்று பாகங்களையும் வெளியிட்டு முடிக்கும் தருவாயில் 2007ஆம் ஆண்டு ஆனிமூலத்தன்று கோயில் செல்வமணவாளாமுனிகள் ஸந்நிதியில் “பகீரதன் பட்ட ஸ்ரமம் பட்டாயிற்று” என்றார். பகீரதன் தன் மூதாதையர்களை கரைசேர்க்க கங்கையை பூமிக்குக் கொண்டு வர பட்ட கஷ்டங்களைப் போன்று தெலுங்குலிபியிலிருந்த அரும்பதங்களைத் தமிழ் எழுத்தில் கொண்டுவர ஆத்தான்ஸ்வாமி பரிஸ்ரமப்பட்டார்.

பகீரதன் கங்கையை பூமிக்குக்கொணர ப்ரஹ்மாவை நோக்கி ஆயிரம் ஆண்டுகள் கடுந்தவமியற்றினன். பிறகு கங்கையைத் தாங்கிக் கொள்ள சிவனைக் குறித்து ஓராண்டு தவமிருந்தான். புறப்பட்ட கங்கை தன்னுடைய செருக்கினால் சிவனுடைய சடையிலகப்பட்டு வெளிவர இயலாதவளானாள். மீண்டும் தவம் செய்தான் பகீரதன். பூமிக்கு வந்த கங்கை ஜஹ்நு முனிவரின் ஆஸ்ரமத்தை அழித்துவிட, ஜஹ்நு முனிவர் கங்கையை முழுவதும் பருகிவிட்டார். மீண்டும் அவரை ப்ரார்த்தித்து கங்கையை கொணர வேண்டியதாயிற்று. ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள் தவம் செய்து கங்கையைக் கொணர்ந்தான் பகீரதன். ஆயிரக்கணக்கான மணி நேரங்களை செலவழித்து ஸ்ரமப்பட்டு ஸ்ரீவசநபூஷண பதிப்பை வெளியிட்டார் ஆத்தான்ஸ்வாமி.

பகீரதன் தவம் இயற்றினான். ஆத்தான்ஸ்வாமி தவம் செய்தாரோவென்னில், ‘ஆத்தான் ஸ்வாமியும் தவம் செய்தார்’ எனலாம். அதெங்ஙனெயென்னில்;

ஸ்நாதம் தேந ஸமஸ்ததீர்த்த₂நிவஹே த்யாதம் கு₃ரூணம் பத₃ம்
 த₃த்தா பூ₄: பித்ருதே₃வதாஸூரக₃ணஸ் ஸர்வே ச ஸந்தர்ப்பிதா:
 ஜப்தம் மந்த்ரமஸேஷமிஷ்டமகி₂லம் தப்தம் ஸமஸ்தம் தபோ
 யஸ்ய ப்ராத்தநதி₃வ்யஸூரிவசந வ்யாக்யாஸூ லக்₃நம் மந:
 ||

(எவனுடைய மநஸ்ஸானது ப்ராசீநமான திவ்யஸூரிகளுடைய ஸ்ரீஸூக்தி வ்யாக்யாநங்களில் ஈடுபடுகிறதோ, அவன் எல்லா புண்யதீர்த்தங்களிலும் நீராடினவ னாகிறான்; எல்லா ஆசார்யர்களின் திருவடியை த்யாநம் செய்தவனாகிறான்; பூ₄தூ₃நம் அவனால் பண்ணப்பட்டதாகிறது; பித்ருதேவதைகளும் தேவகணங்களும் அவனால் த்ருப்தி செய்யப்பட்டவர்களாகிறார்கள். எல்லா மந்த்ரங்களும் ஜபிக்கப்பட்டதாகின்றன; அனைத்து வைதிககர்மமும் செய்யப்பட்டதாகிறது; எல்லா தபஸ்ஸுக்களும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதாகின்றன.) என்றெரு ப்ரமாணமுண்டு. ஆதலால் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளிலேயே ஆயிரக்கணக்கான மணிநேரங்கள் முழுகி ஸ்ரீவசநபூஷணம், தீபப்ரகாஸ ஸஹித தத்தவதீபம், பகவத்விஷயம் ஆகிய க்ரந்தங்களை பதிப்பித்த ஆத்தான்ஸ்வாமி ஆயிரக்கணக்கான மணிநேரங்கள் தவம் செய்தார் என்றால் அது மிகையாகாது.

கோயில் வாஸத்தில் விருப்பம்: உலகத்தார் அனைவரும் பத்நீபுத்ராதிகளு டன் சேர்ந்து வாழவேண்டும் என்றே ஆசைப்படுவர். நம் ஆத்தான்ஸ்வாமி தம் முன்னோர்கள் போலே கோயில் வாஸத்தில் பெருவிருப்பமுடையவராதலாலும்,

பெருமாள் ஸேவையை இழக்க விரும்பாததாலும், க்ரந்த பரிபாலந கைங்கர்ய – அநுஷ்டாநாதி – ஸௌகர்யத்திற்காக ஸ்வயம்பாகம் செய்து கொண்டு திருவரங்கத்திலேயேயிருந்து வந்தார். திருமேனியில் பரிவாலே பத்நீபுத்ரர்கள் எவ்வளவோ நிர்பத்தித்தபோதிலும் க்ரந்தஸம்ரக்ஷண கைங்கர்யம் தடைபடக்கூடாது என்பதற்காக ஸ்ரீரங்கத்தைவிட்டு வரமறுத்துவிட்டார். அவர் தமது குடும்பத்தைப் பேணுவதைவிட க்ரந்த ஸம்ரக்ஷணத்திலேயே கருத்துடையவராய் இருந்தார்.

வைராக்யம்: க்யாதிலாபபூஜைகளில் அநபேக்ஷராயிருந்தவர் நம்ஸ்வாமி. பொன்னையோ, பொருளையோ, புகழையோ ஆசைப்படாதவர். ஸ்வாமி பரமபதிப்பதற்கு முதல் நாள் ஒருவர் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு ஸ்வாமியினிடத்தில், 'தேவரீருக்கு 'ஸ்ரீவைஷ்ணவஸிம்ஹம் விருது' தருவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவுள்ளேன்' என்றாராம். அதற்கு நம்ஆத்தான்ஸ்வாமி, 'அடியேனுக்கு வைஷ்ணவ ஸிம்ஹம் விருதெல்லாம் வேண்டாம்; வைஷ்ணவ புழுவாகவேயிருக்க விரும்புகிறேன்' என்றாராம்.

ஒருஸமயம் 'உம்மை யார் அறிந்து கொண்டாடுகிறார்கள்; எதற்காக கஷ்டப்பட்டு புத்தகங்களை வெளியிடுகிறீர்?' என்று பந்துக்களில் ஒருவர் கேட்டதற்கு, 'யாரும் என்னை அறிந்து கொண்டாடவேண்டும் என்பதற்காக நான் க்ரந்தங்களைப் பதிப்பிக்கவில்லை; க்ரந்த ஸம்ரக்ஷணம் பண்ணவேண்டியது நம் கடமை. ஸ்வயம்பர்யோஜநமாக இதில் ஈடுபட்டுள்ளேனேயன்றி வேறொரு பயனை எதிர்பார்த்து இதைச்செய்யவில்லை. நூற்றைம்பது வருடத்திற்கு முன்பு எழுந்தருளி யிருந்த எம்பார்ஜீயர்ஸ்வாமியின் ஸ்ரீவசநபூஷண அரும்பதத்தில் ஒரு பகுதியை நாம் இழந்துவிட்டோம். அதுபோன்ற நிலை மற்ற க்ரந்தங்களுக்கு ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்பதற்காகவே பரிஸ்ரமப்படுகிறேன்' என்றாராம் நம் ஆத்தான்ஸ்வாமி.

ஆத்தான்ஸ்வாமியின் ஓளதார்யம்: ஸுதர்ஸநர் ஸ்வாமியும் தாமுமாகச் சேர்ந்து பதிப்பித்த ஐந்தாம்பத்து பகவத்விஷய ஸ்ரீகோஸங்களை ஸுதர்சனர் ஸ்வாமிக்கே தெரியாமல், அவரது அச்சகத்திலிருந்து விலை கொடுத்து வாங்கிச்சென்று, வித்வான்கள் உபந்யாஸகர்கள் மற்றும் அபிமானிகளுக்கும் இலவசமாகக் கொடுத்தார் ஆத்தான் ஸ்வாமி. 'புத்தூர் ஸ்வாமியிடம் சொன்னால், அவரே வித்வான்களுக்கு ஸ்ரீகோஸங்களை இலவசமாகக் கொடுப்பார். தேவரீரே க்ரந்தத்தை பதிப்பித்துவிட்டு, தேவரீரே புத்தகத்தை விலைக்குவாங்கி தானம் செய்ய வேண்டுமா? ஸுதர்சனர் ஸ்வாமியினிடத்தில் தெரிவித்தால் ஸ்வாமி தரமறுக்கமாட்டாரன்றே' வென்றேன் அடியேன். ஆனால் ஸ்வாமி அதனை ஏற்கவில்லை. இதிலிருந்து ஆத்தான்ஸ்வாமியின் ஓளதார்யம் நன்கு அறியலாகிறது. (பின்னர் ஆரும்பத்து வெளியிட்டபோது, புத்தூர்ஸ்வாமி தாமே முன்வந்து, ஆத்தான் ஸ்வாமிக்கு 200 ப்ரதிகள் கொடுத்தார்.)

அருளிச்செயலில் அத்யாதரம்: அருளிச்செயலில் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த ஆத்தான்ஸ்வாமி ஸந்நிதி கோஷ்டிகளில் முடிந்தவரை தவறாமல் அந்வயித்துவந்தார். ஒவ்வொரு மூலத்தன்றும் கோயில் செல்வமணவாள மாமுனிகள் ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- அக்டோபர் 2010

ஸந்நிதி கோஷ்டியில் அந்வயிக்கத் தவறமாட்டார். திருவத்யயநோத்ஸவ காலங்களில் மாமுனிகள் ஸந்நிதியில் காலை 4.45 மணிக்கு கோஷ்டி தொடக்கம் என்றால் 4.30 மணிக்கே வந்து விடுவார். 'காலம் தவறாமே' என்பது அவர் கொண்டிருந்த கொள்கை களில் ஒன்றாகும். உறையூர் திருப்பாணழ்வாரின் கார்த்திகை ரோஹிணி கோஷ்டிக்கு சிலவருடங்களாக பத்து நாள்களும் விடாமல் வந்து அந்வயித்தார். மஹாவித்வான் வைகுந்தவிண்ணகரம் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ.உ.வே.அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமியின் தேவிகள் ஆத்தான் ஸ்வாமியின் சிறியதாயாராவார். ஆகையால் ஸ்வாமிக்கு திருநாங்கூர் திவ்யதேசங்களுக்கு அடிக்கடி செல்லும்படியான வாய்ப்பு நேர்ந்தது. இயன்றவரை திருநகரி, திருநாங்கூர் திவ்யதேச உத்ஸவங்களில் அருளிச்செயல் கோஷ்டியில் அந்வயித்துவந்தார். அப்பிராந்த்யத்தில் நடையாடும் அருளிச்செயல் ஸேவையில் ஸ்வாமிக்கு மிகவும் ஆதரமுண்டு. சிறிது உச்சஸ்வரத்தில் மெல்லிய குரலில் கேட்பவர் இன்புறும்படி தெளிவாக அருளிச்செயலை ஸேவிப்பார் நம்ஸ்வாமி. அருளிச்செயல் கோஷ்டியில் நம் ஸ்வாமிக்குண்டான ஆதரம் அறியுமுலகெல்லாம் யானேயுமல்லேன்!

செழுமாமணி:

ஸைலே ஸைலே ந மாணிக்கம் மொளத்திகம் ந க₃ஜே க₃ஜே

ஸாத₄வோ ந ஹி ஸர்வத்ர சந்த₃நம் ந வநே வநே||

(ஒவ்வொரு மலையிலும் விலையுயர்ந்த மாணிக்கங்கள் கிடைப்பதில்லை; ஒவ்வொரு யானையினிடத்திலும் முத்துக்கள் இருப்பதில்லை; சந்தநமரம் எல்லாக் காடுகளிலும் இருப்பதில்லை; அது போலே ஸாதுக்கள் (நல்லோர்கள்) எல்லாவிடங்களிலும் இருப்பதில்லை) என்கிறபடியே ஆத்தான்ஸ்வாமியைப் போல் செழுமாமணிகளான அதிகாரிகள் தூர்லபர் (காணக்கிடைப்பது அரிது) என்றபடி.

ஸ்வாமியின் திநசர்யா: ஆத்தான்ஸ்வாமியின் திநசர்யை பரமவிலக்ஷணமானது. தினந்தோறும் திருக்காவேரி ஸ்நாநம், ஸந்த்யோபாஸநம், ஸ்ரீபாஷ்யாந்வயம், திருவாராதநம். மதியவேளையில் பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களை ஸங்கணக யந்த்ரத்தில் (கம்ப்யூட்டரில்) டைப் செய்வது, மாலைப்பொழுதில் டைப் செய்த தாள்களை கரியமாணிக்கம் வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.V.. நாராயணயங்கார் ஸ்வாமியோடு ஒப்பிட்டுச் சரிபார்ப்பது பின்பு பெரியபெருமனைத் திருவடிதொழுவது இப்படியே பல ஆண்டுகளாக காலங்கழித்து வந்தார் நம்ஸ்வாமி.

ஸ்காலித்யே ஸாஸிதா: ஒவ்வொரு மாதமும் ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் பத்ரிகை வந்தவுடன் பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநங்களைத்தான் ஆத்தான் ஸ்வாமி முதலில் படிப்பார். கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாநங்களும் நம்மாழ்வார் கட்டியங்களும் வெளிவந்தபோது அவற்றை விடாமல் வாசித்துவந்தார். பத்ரிகையில் எந்தவிடத்தில் அச்சப்பிழை தென்பட்டாலும் அதனைத் திருத்தி அப்பத்திரிகையினை அடியேனுக்குத் திரும்பவும் அனுப்பி, 'தனிபுத்தமாக வரும்போது இப்பிழைகள் இடம்பெருதபடி பார்த்துக்கொள்' என்றுகூறி பணிமானம்பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்டவர். இனி இதுபோல் அடியேனைத் திருத்திப்பணிகொள்ள வல்லார் யார்?

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடம் பரிவு: ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடம் மிகுந்த

பரிவுடையவர் ஆத்தான்ஸ்வாமி. சென்றவாரம் நமது பத்திரிகையின் உதவியாசிரியர் ஸ்ரீ.உ.வே.ஆராவமுதன் ஸ்வாமி உடல்நிலை சரியில்லாதிருந்தார். அப்போது ஆத்தான்ஸ்வாமி தொலைபேசியில் ஆராவமுதன் ஸ்வாமியை அழைத்து, உடனே மருத்துவமனைக்குச் செல்லும். 'ஸ்ரீரமாத்யம் க₂லு த₄ம்ஸாத₄நம்'. இப்படி உடம்பை உபேக்ஷித்திருந்தால் நீர் எப்படிக்கைங்கர்யம் பண்ணமுடியும். ராத்ரி மீண்டும் போன் செய்வேன்; அதற்குள் டாக்டரிடம் சென்று வாரும்' என்று கூறினார். இப்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடம் ஸ்வாமி காட்டியபரிவை என்னவென்பது?

திருநாடலங்கரிப்பதற்கு அரைமணிநேரத்திற்கு முன்னர் நமக்குப் பரமாப்தரான ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ.உ.வே.ரங்கன்ஸ்வாமி தொலைபேசியில் ஆத்தான்ஸ்வாமியிடம் 'விலக்ஷண மோக்ஷாதிகாரி நிர்ணய க்ரந்தத்தின் வெளியீட்டிற்கு ஒரு ஸ்வாமி த்ரவ்யஸஹாயம் பண்ண விரும்புகிறார். அவரோடு அடியேன் இப்போது தேவரீர் திருமாளிகைக்கு வருகிறேன்' என்று கூறினாராம். அதற்கு ஆத்தான்ஸ்வாமி 'மதியம் பன்னிரண்டு மணி ஆகிறது. உச்சிவெயிலில் தேவரீர் ஸ்ரமப்படவேண்டாம். அடியேனே சாயங்காலம் உம்மை நேரில்வந்து சந்திக்கிறேன்' என்றாராம். ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வெயிலில் கஷ்டப்படக்கூடாது என்னுமளவிற்கு இரக்கமுள்ள நம் ஸ்வாமிக்கு நேர்ந்த கதி க்ஷணே க்ஷணே நம்முடைய மநஸ்ஸை கலங்கச் செய்கிறது.

ஸ்வாமியின் குணநலன்கள்: மிகவும் எளிமையாக வாழ்ந்தவர் நம்ஸ்வாமி. க்ரந்த ப்ரகாஸந கைங்கர்யத்திற்காக யாரிடமும் சென்று யாசிக்கமாட்டார். எவரேனும் தாமாகவே விரும்பி அளித்தாலன்றி அதனைப் பெறமாட்டார். தம் குலப்பெருமைக்கேற்ப ஆசாரப்ரதாநராக எழுந்தருளியிருந்தார். நெருப்பை அலம்பும் ஆசாரமுடையவர் என்றே சொல்லலாம்.

ஸ்வாமிக்கு அந்தரங்கமானவர்கள்: ஆத்தான் ஸ்வாமிக்கு ஆப்தர்கள் எங்கும் பரவியிருந்தாலும், அவர்களுள் சிலர் முக்யமாக பரிகணநீயர்கள். ஆத்தான்ஸ்வாமியும், ந்யாயவேதாந்த வித்வான் காரப்பங்காடு ஸ்வாமியின் தெளஹித்ரர் ஸ்ரீ.உ.வே. முரளித்ரன் ஸ்வாமியும் நெருங்கிய ஸகாக்களாகவிருந்தனர். ஸ்ரீ.உ.வே.முரளிஸ்வாமி எந்த க்ரந்தத்தை வெளியிடவேண்டும் என்று விரும்பினாலும் உடனே அதனை ஏற்றுக் கொண்டு செயல்படத் தொடங்குவார் ஆத்தான்ஸ்வாமி. ஸ்ரீமதுபயவேதாந்தாசார்யர் களான N.S.க்ருஷ்ணய்யங்கார், கரியமாணிக்கம் V.நாராயணய்யங்கார், திருவல்லிக்கேணி ரங்கஸ்வாமிஅய்யங்கார், வங்கீபுரம் ஜகந்நாதன், ஸ்ரீரங்கம் ரங்கன், திருவல்லிக்கேணி அத்யாபகர் வீரராகவன் முதலான ஸ்வாமிகள் ஆத்தான் ஸ்வாமிக்கு மிகவும் நெருங்கியவர்களாவர். ஸ்ரீ.உ.வே.பரதன்ஸ்வாமி, அவரது தமயனார் குமாரரான ஸ்ரீநிவாஸன் ஆகியோர் ஸ்வாமியுடைய விஸேஷாபிமாநத்திற்கு பாத்ரபூதர்களாக விருந்தனர். ஸ்வாமியின் குமாரனான சிர.ரங்கநாதன் அவருடைய பாதையை பின்பற்றக்கூடியவர். திருத்தகப்பனார் தொடங்கிய கைங்கர்யங்கள் குறையற நடக்கவேண்டும் என்ற பாரிப்புடையவர்.

மார்க்கதர்ஸீ: காஞ்சீ ஸ்வாமிக்கு ஸிஷ்யஸம்பத்து மலிந்திருந்தது. புத்தூர் ஸ்வாமிக்கு பைத்ருகதநம் மிகுந்திருந்தது. இப்படிப்பட்ட நிலை தமக்கு இல்லாத போதிலும் கைங்கர்யத்திலிருந்து பின் வாங்காமல், அரும்பாடுபட்டு ஸ்ரீவசந ஸ்ரீஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்- அக்டோபர் 2010

பூஷணத்தின் வ்யாக்யாநங்களை ஆத்தான் ஸ்வாமி அச்சிட்டு வெளியிட்டது, எத்தனை கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டாலும் க்ரந்தப்ரகாஸந கைங்கர்யத்தைக் கைவிடலாகாது என்று பாடம் புகட்டுவதாகவேயுள்ளது. ஸுதர்ஸநர் ஸ்வாமியின் நியமனமடியாக, அடியேனுக்கு நெடுநாள் ஸம்ஸ்க்ருத பாடம் சொல்லி வந்த ஆத்தான்ஸ்வாமி அடியேனுடைய பந்துக்களைக் காட்டிலும் அடியேனிடத்தில் மிகுந்த பரிவு காட்டினார் .

கடைசி வெளியீடு: ஸ்வாமி கடைசியாகப் பதிப்பித்த விலக்ஷண மோக்ஷாதிகாரி நிர்ணய க்ரந்தத்தின் வெளியீட்டுவிழாவிிற்கு தமக்குப் பதிலாக அடியேனைத் திருவல்லிக்கேணிக்குச் செல்லவேண்டும் என்று நியமித்தார். 'தேவரீர் வெளியிடும் க்ரந்தத்தின் வெளியீட்டுவிழாவிிற்கு தேவர் எழுந்தருளாமல், அடியேன் செல்வதா? 'இது முறையல்லவே' என்றேன். 'இல்லையில்லை. கடந்த இரண்டு மாதங்களுக்குள் ஆறு தடவை சென்னைக்குச் சென்று வந்துவிட்டேன். என்னால் முடியவில்லை. நான் வரவில்லை என்பதற்காக நீயும் போகாமலிருந்துவிடாதே. அவஸ்யம் நீ போகத்தான் வேண்டும். விஷயஸூசிகை எழுதிய நீ அங்கே பேசவேண்டும்' என்று நியமித்தார். மேற்படி க்ரந்த வெளியீட்டிற்குப் பிறகு ஸ்வாமியிடம் நான்குமுறை தொலைபேசியில் பேசியிருந்தாலும், நேரில் சென்று தண்டன் ஸமர்ப்பிக்காத குறை அடியேனுக்கு இருந்தேபோமத்தனை.

விலக்ஷண மோக்ஷாதிகாரி நிர்ணயம் மோக்ஷத்துக்கு அதிகாரி யார் என்பதை நிர்ணயித்துக் கூறுகிறது. இவரே அதிகாரி என்று கருதி, எம்பெருமான் இவரைத் திருவடி சேர்த்துக் கொண்டான்.

சரமநியமநம்: ஒருமாதத்திற்குள் முக்தபோகாவலீ மற்றும் அந்திமோபாயநிஷ்டை ஆகிய இருநூல்களையும் வெளியிடவேண்டும் என்றும், அடுத்தபடி திருமந்தார்த்த அரும்பதம் வெளியிடவேண்டுமென்றும், அவற்றை வெளியிடுவதற்காகச் சிற்சில பணிகள் செய்யும்படியும் ஸ்வாமி அடியேனை நியமித்திருந்தார். அவரது விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக முதற்கண் முக்தபோகாவலீ இவ்விதமுடன் வெளியிடப்படுகிறது.

மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தம்: ஸ்வாமி விஷயத்தில் எம்பெருமான் 'மரணமானால் வைகுந்தம்' என்பதை மாற்றி 'மரணமாக்கி வைகுந்தம்' தந்துவிட்டதை எண்ணுந் தொறும் எம்பெருமானைக் குறித்து, 'உன் தனக்கு எங்கள் மேல் இரக்கமெழாதது எம் பாவமே' (நாச்.திரு.2-2) என்றே சொல்லத்தோன்றுகிறது. ஸ்வாமி இன்னமும் சிலகாலம் எழுந்தருளியிருப்பரே யானால் பகவத்விஷயப் பதிப்பைப் பூர்த்தி செய்திருப்பார். 'மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாஸீத்' (ராமன் காடு செல்வதற்கு என்னுடைய பாபமே காரணமாயிற்று) என்றூப்போலே ஸ்வாமி நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து சென்றதற்கு நாம் செய்த பாபமே காரணம் எனவேண்டும்.

நிகமநம்: ஸ்வாமி இன்று நம்மிடையே இல்லாமற்போனாலும் அவருடைய க்ரந்தங்களின் மூலம் புகழுடம்புடன் வாழ்ந்தே வருகிறார். அவர் செய்துவந்த கைங்கர்யங்களை விடாமல் தொடர்ந்து செய்து தலைக்கட்டுவதே, அவருக்கு நாம் செய்யக்கூடிய க்ருதஜ்ஞதையாகும்.

I

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த
முத்தபே₄ாக₃ாவலீ

பதிப்பாசிரியர்:

கோயிலாத்தான் ஸ்ரீ.உ.வே.விஜயராகவாசார்யஸ்வாமி

பரிசேராதகர்:

கரியமாணிக்கம் ஸ்ரீ.உ.வே.V.நாராயணய்யங்கார்ஸ்வாமி

வெளியிடுவோர்:

க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட்

24/71, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17

I

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

முத்தபே₄ாக₃ாவலீ

ஸ்ருத்யர்த்த₂ஸாரஜநகம் ஸ்ம்ருதிப₃ாலமித்ரம்

பத்₃மோல்லஸத்₃ப₄க₃வத்₃ங்க₄ரிபுராணப₃ந்து₄ம் ।

ஜ்ஞாநாதி₄ராஜமப₄யப்ரத்₃ராஜபுத்ரம்

அஸ்மத்₃கு₃ரும் பரமகாருணிகம் நமாமி ॥

“ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்₃ரஹ்மா நேஸானோ நேமே த்யாவா-
ப்ருதி₂வீ ந நக்ஷத்ராணி”, “மஹாநவ்யக்தே லீயதே, அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே,
அக்ஷரம் தமஸி லீயதே, தம: பரே தே₃வ ஏகீப₄வதி”, “தம ஆஸீத்தமஸா
க்₃ட₄மக்₃ரே”, “நாஸத்₃ராவீத்” என்கிறபடியே கரணகளேப₃ரவிது₄ரராய்,
அசித்₃விஸேஷிதராய்த் தன்பக்கலிலே சுவறிக்கிடந்த ஸம்ஸாரிசேதநரைப்
பார்த்து ஸூரிகளோபாதி ஸத்₃யாபஸ்யந்திபண்ணி ஆநந்த₃நிர்ப்ப₄ரராகைக்கு
இட்டுப்பிறந்த இச்சேதநர் இறகொடிந்த பக்ஷிபோலே கரணகளேப₃ரங்களை
இழந்து பே₄ாக₃மோக்ஷஸூந்யராய், இங்ஙனேக்லேஸிக்கவொண்ணாது என்று
த்யமாநமநாவாய், “விசித்ரா தே₃ஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதி₃தும் । பூர்வ-
மேவ க்ருதா ப்₃ரஹ்மந் ஹஸ்தபாத₃ாதி₃ஸம்யுதா” என்று தன் திருவடிகளிலே
அபி₄முகீ₂கரித்துக் கரைமரம் சேருகைக்காகத் தது₃பகரணங்களான கரணகளே-
ப₃ரங்களை ஈஸ்வரன் கொடுக்க, அவற்றைக்கொண்டு ஸ்வதே₃ஹபோஷணபர-
ராவாரும், இந்த₃ரியங்களுக்கு இரைதேடி இடுகையிலே யத்நம் பண்ணு-
வாரும், பரஹிம்ஸையிலே விநியோக₃ம் கொள்ளுவாரும், தே₃வதாந்தரங்க-
ளுக்கு இழிதொழில்செய்வாரும், ப₄க₃வத்₃ப₄க₃வதநிந்தை₃க்கு பரிகரமாக்கு-
வாரும், ஸ்வரூபாநநுரூபமானக்ஷுத்₃ரபுருஷார்த்த₂ங்களுக்கு ஸாத₄நாநுஷ-
ட₂நம் பண்ணுவாரும், முமூர்ஷுக்களாய் அபதே₂ப்ரவ்ருத்தராவாரும்,
வித₄வாலங்காரகல்பமானகைவல்யத்திலே யத்நம் பண்ணுவாரும், இப்படி
அந்யபரராய்ப்போருகிற ஸம்ஸாரிகள்நடுவே இச்சேதநரோட்டை நிருபாதி₄க-
ஸம்ப₃ந்த₄மே ஹேதுவாக நெடுநாள் ஸ்ருஷ்டிப்பது அவதரிப்பதாய், இவை
படுகிற நோவைக்கண்டு “ப்₄ருஸம் ப₄வதி து₃:கி₂த:” என்று திருவுள்ளம் நோவு

முத்தபே₄ாக₃ாவலீ

பட்டுப் போந்த ஈஸ்வரனுடைய ப₄ாக₃யவைப₄வத்தாலே “மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஸ்சித்₃யததி ஸித்₃த₄யே | யததாமபி ஸித்₃த₄நாம் கஸ்சிந்மாம் வேத்தி தத்த்வத:” என்று எங்கேனுமொருவன் பராக₃ர்த்த₂ங்களில் பரகுபரகு என்கை தவிர்ந்து, “உணர்வெனும் பெரும்பதம் தெரிந்து வாடினேன்” என்கிற படியே த்யாஜ்யோபாதே₃யங்களுக்கு நிர்ணயகப்ரமாணமான தத்ஸ்வரூப-யாத₂ாத்ம்யநிரூபணத்தே இழிந்து, தே₃ஹேந்த்₃ரியமந:ப்ராண தீ₄யோந்யனாய், ஜ்ஞாநாநந்த₃லக்ஷணனாய், ஜ்ஞாநகு₃ணகனாய், நித்யத்வாதி₃கு₃ணயுக்தனான ஆத்மாவை “யஸ்யாஸ்மி”, “த₃ாஸ்பூ₄த:”, “த₃ாலோஹம் வாஸுதே₃வஸ்ய”, “பரவாநஸ்மி” என்கிறபடியே ப₄க₃வத₃நந்யார்ஹ ஸேஷபூ₄தன் என்றறிந்து அத்தாலே தே₃ஹாத்மாபி₄மாநமென்ன, ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமென்ன, அந்யஸேஷத்வமென்ன, ப்ரயோஜநாந்தர ஸம்ப₃ந்த₄மென்ன, இவை இத்தனையும் குடநீர்வழிந்து விஷய-விஷத₄ர-வ்ரஜவ்யாகுலமாய், ஜநநமரணசக்ரநக்ராஸ்பத₃மாய், ஸ்வபரஸ்வரூப திரோத₄நகரமாய், விபரீதவ்ருத்தப்ரவர்த்தகமாய், அநந்தக்லேஸப₄ஜநமான ஸம்ஸாரத்தில் ப₄யமும், நிரஸ்தாதிஸ்யாஹ்லாத₃-ஸுக₂ப₄வைக லக்ஷணமான ப₄க₃வத்கைங்கர்யமாகிற பரமப்ராப்யத்திலே ருசியையுமுடையனாய், அஸ்ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திபூர்வகமான பரமப்ராப்ய- ஸித்₃தி₄க்கு “த₄ர்மேணபாபமபநுதி”, “யஜ்ஞேந த₃ாநேந தபஸாநாஸகேந ப்₃ராஹ்மனா விவிதி₃ஷந்தி” என்கிறபடியே த்ரிவித₄பரித்யாக₃பூர்வகமாக அநுஷ்டி₂தமான கர்மயோக₃த்தாலே “த்₃ருதே: பாத₃ாதி₃வோத₃கம்” என்று துருத்திமூக்குப் போலே ஜ்ஞாநப்ரஸரணத்₃வாரமான நெஞ்சையடைத்து, அந்யத₂ஜ்ஞாந-விபரீதஜ்ஞாந-ஹேதுவான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களை “மனனக மலமறக்கமுவி” என்கிறபடியே மறுவலிடாதபடி க்ஷீணமாக்கி, அம்மிஸ்ர-ஸத்த்வத்தை அறுத்து, “ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்”, “ஸத்த்வம் விஷ்ணுப்ரகாஸகம்” என்று யத₂ாவஜ்ஜ்ஞாநஸாத₄நமான அந்த ஸத்த்வத்தாலே “ஸத்த்வஸு₃தெ₄ள த்₄ருவா ஸம்ருதி:” என்கிறபடியே ஸாக்ஷாத்காரபர்யந்தையான அநவரத₃ப₄ாவனை பிறந்து, அது “ஸ்நேஹபூர்வமநுத்₄யாநம் ப₄க்தி:” என்கிற ப₄க்திரூபாபந்நையாய், அதினுடைய விபாக₃ஸையாய், அந்த ப₄க்தி ப₄க₃வத் ஸம்ஸ்லேஷவியோகை₃கஸுக₂து₃:க₂னும்படி பண்ணக்கடவதாய்,

முத்தபே₄ாக₃ாவலீ

“யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்₄ய:”, “ப₄க்த்யாமாமபி₄ஜாநாதி”, “ப₄க்த்யா த்வநந்யயாஸ்க்ய:”, “மத்₃ப₄க்திம் லப₄தே பராம்” என்று ஸாத₄நதயாஸாஸ்த்ர ஸித்₃த₄மான பரப₄க்தியை ஸாதி₄த்தல், அங்ஙனன்றிக்கே ஸாத₄யமான ஸகல ஸாத₄நங்கனையும் ஸாங்க₃மாகவும் ஸவாஸநமாகவும் விட்டு, து₃ஷ்கர- த்வாதி₃தே₃ஷதூ₃ரமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய், வாத்ஸல்யாதி₃ கு₃ணவிஸிஷ்ட மாய், நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியையும் ஸஹகாரியாக ஸஹியாதபடி நிரபேக்ஷமாய், “தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:”, “தேஷாம் து தபஸாம் ந்யாஸமதிரிக்தம் தபஸ்ப்ருதம்”, “க்ருஷ்ணம் த₄ர்மம் ஸநாதநம்”, “பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ” என்று ஸ்ருதிஸம்ருதிஸித்₃த₄மான ஸித்₃த₄ஸாத₄நத்தை ஸ்வீகரித்தல் செய்து,

ஆக இப்படி ஸித்₃த₄-ஸாத₄ய-ரூபமான ஸாத₄நத்₃வயாவலம்ப₃நத்தாலே “ஏவம்விதி₃ பாபம் கர்ம ந ஸ்லிஷ்யதே”, “ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூ₃யந்தே”, “தத்ஸுக்ருதது₃ஷ்க்ருதே தூ₄நுதே”, “ஸுஹ்ருத₃ஸஸாத₄- க்ருத்யாம் த்₃விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்” “தஸ்ய ப்ரியா ஜ்ஞாதயஸ்ஸுக்ருத- முபயந்தி அப்ரியா து₃ஷ்க்ருதம்”, “அஸ்வ இவ ரோமாணி விதூ₄ய பாபம்”, “ஸர்வபாபேப்₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று புண்யபாபரூபமான பூர்வா- க₄த்தை ஸுஹ்ருத்துக்கள்பக்கலிலும், து₃ஷ்க்ருத்துக்கள்பக்கலிலும் பகிர்ந்- தேறிட்டு, ப்ராமாதி₃கமாய்ப்புகுந்த உத்தராக₄ம் ஈஸ்வரன்திருவுள்ளத்திற்- படாமையாலே கழன்று, ஆக இப்படி பூர்வாக₄-உத்தராக₄ங்களினுடைய அஸ்லேஷ-விஸ்லேஷரூபமான விமோசநம் பிறந்து, “பே₄ாகே₃ந த்விதரே க்ஷபயித்வாத₂ ஸம்பத்₃யதே” என்கிறபடியே ஆரப்₃த₄கர்மாவஸாநத்திலே- யாதல், “யந்மரணம் தத₃வப்₄ருத₂:”, “மரணமாஹல்” என்கிறபடியே ஆரப்₃த₄- ஸரீராவஸாநத்திலேயாதல்

இம்முமுகூசேதநன் இஸ்ஸரீரத்தை விட்டுப்போம்போது “அதிப்ரபு₃த்₃தே₄ா மாமேவாவலோகயந்” என்கிறபடியே தான் ஈஸ்வரன் என்றிருத்தல், “காஷ்ட₂- பாஷாணஸந்நிப₄ம் அஹம் ஸ்மராமி” “மமாநுஸ்மரணம் ப்ராப்ய” என்கிற- படியே ஈஸ்வரஸ்ம்ருதிவிஷயமாதல் செய்து, “அஸ்ய ஸோம்ய புருஷஸ்ய ப்ரயதோ வாங்மநஸி ஸம்பத்₃யதே” “இந்த்₃ரியைர்மநஸி ஸம்பத்₃யமாநை:”, “அத ஏவ ஸர்வாண்யநு” என்கிறபடியே வாகி₃ந்த்₃ரியமும், அல்லாத கரணங்-

முத்தபே₄ாக₃ாவலீ

களும் மநஸ்ஸிலே லயித்து, “மந: ப்ராணே”, “தந்மந: ப்ராண உத்தராத்” என்று ஸர்வேந்த்₃ரியஸம்யுதமான மநஸ்ஸு ப்ராணன்பக்கலிலே ஏகீப₄வித்து, “ஸோத்₄யக்ஷே”, “ஏவமேவமமாத்மாநமந்தகாலே ஸர்வே ப்ராண அபி₄ஸமாயந்தி” என்கிறபடியே ப்ராணன் ஜீவனோடேகூடி “ப்ராணஸ்தேஜஸி” என்று ஜீவஸம்யுக்தனான ப்ராணன் பூ₄தஸூக்ஷமத்திலே லயித்து, பூ₄தஸூக்ஷ-மந்தான் “தம: பரஸ்யாம் தே₃வதாயாம்” என்கிறபடியே பரதே₃வதை-பக்கலிலே ஏகீப₄விக்கும்.

ஆக இப்படி ஸாத₄ாரணமான உத்க்ராந்தி உண்டாய், “ஸதஞ்சைகா ச ஹ்ருத₃யஸ்ய நாட்₃ய: தாலாம் மூர்த்த₄நமபி₄நிஸ்ஸ்ருதைகா | தயோர்த்த₄வ-மாயந்நம்ருதத்வமேதி”, “ஊர்த்த₄வமேக: ஸ்தி₂தஸ்தேஷாம் யோ பி₄த்வா ஸூர்யமண்ட₃லம் | ப்ரஹ்மலோகமதிக்ரம்ய தேந யாதி பராம் க₃திம்” என்று ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே ஹ்ருத₃யகமலாவலம்பி₃களான நூற்றொரு நாடிகளில் தலையில் ஊர்த்த₄வகபாலாவலம்பி₃நியான நூற்றோராம் நாடியாலே “ததே₃ாகோக்₃ரஜ்வலநம் தத்ப்ரகாஸிதத்₃வாரோ வித்₃யா ஸாமர்த்த₂யாத் தச்சே₂ஷக₃த்யநுஸ்ம்ருதியோக₃ாச்ச ஹார்த்த₃நுக்₃ருஹீதஸ் ஸதாதி₄கயா” என்கிறபடியே இவன்தன்னை ஆஸ்ரயிக்கையினாலும், அர்ச்சிராதி₃க₃தி- சிந்தனையினாலும் அதிப்ரீதனாய் ஹ்ருத₃யகு₃ஹாக₃தனான ஈஸ்வரனுடைய ப்ரஸாத₃விஸேஷத்தாலே ப்ரகாஸிதத்₃வாரனாய்க்கொண்டு, “ய ஏஷஸ்தந இவாவலம்ப₃தே ஸேந்த்₃ரயோநி:” என்று முலைபோலே நாலுகிற ஹ்ருத₃ய- கு₃ஹையினின்றும் புறப்பட்டு உச்சந்தலையளவும் சென்று, “வ்யபோஹ்ய ஸீர்ஷகபாலே” என்று தலையோட்டைப்பிட்டு, “அத₂யத்ரைத₃ஸ்மாச்ச₂ரீராது₃த்க்ராமதி”, “அதை₂தைரேவ ரஸ்மிபி₄நூர்த்த₄வமா க்ரமதே”, “ரஸ்ம்யநுஸாரீ” என்கிறபடியே அந்நாடியோடே பிடையுண்டு கிடக்கிற ஆதி₃த்யரஸ்மிவிஸேஷத்தாலே “அஸ்யைவ சோபபத்தேரூஷ்மா”, “ஸூக்ஷ்மம் ப்ரமாணதஸ்ச ததே₂பலப்₃தே₄” என்கிறபடியே ஊஷ்ம லக்ஷண யான ஸூக்ஷ்மப்ரக்ருதியோடே புறப்பட்டுப்போம்போது,

“அர்ச்சிஷமேவாபி₄ஸம்ப₄வந்தி”, “அர்ச்சிஷோஹ: அஹ்ந ஆபூர்யமாண-பக்ஷம் ஆபூர்யமாணபக்ஷாத்₃யாந் ஷ₃டு₃த்யங்வேதி மாலாம்ஸ்தாந் மாலேப₄யஸ்-ஸம்வத்ஸரம் ஸம்வத்ஸராத்₃யாதி₃த்யம் ஆதி₃த்யாச்சந்த்₃ரமஸம் சந்த்₃ரமஸோ

முத்தபே₄க₃ாவலீ

வித்யுதம் தத்புருஷோ₅மாநவ: ஸ ஏநாந் ப்₃ரஹ்ம க₃மயதீத்யேஷ தே₃வபதே₂ா ப்₃ரஹ்மபத₂: ஏதேந ப்ரதிபத்யமாநா இமம் மாநவமாவர்த்தம் நாவர்த்தந்தே நாவர்த்தந்த இதி”, “ஸ ஏதம் தே₃வயாநம் பந்த₂ாநமாபத்யாக்₃நிலோகமா-க₃ச்ச₂தி ஸ வாயுலோகம் ஸ வருணலோகம் ஸ ஆதி₃த்யலோகம் ஸ இந்த்₃ர-லோகம் ஸ ப்ரஜாபதிலோகம் ஸ ப்₃ரஹ்மலோகம்”, “அக்₃நிர்ஜ்யோதிரஹஸ்-ஸூக்லஷ்ஷண்மாஸா உத்தராயணம் । தத்ர ப்ரயாதா க₃ச்ச₂ந்தி ப்₃ரஹ்ம ப்₃ரஹ்மவிதே₃ா ஜநா:” என்று ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ப்ரத₂மத்திலே அர்ச்சிஸ் என்றும், அஹஸ் என்றும், ஸூக்லபக்ஷம் என்றும், உத்தராயணம் என்றும், ஸம்வத்ஸரம் என்றும் இவ்வோ ஸப்₃த₃ங்களாலே சொல்லப்படுகிற தத்த₃பி₄மாநிதே₃வதாபூ₄தரான ஆதிவாஹிகரும், அதுக்கு மேலே “வாயுமப்₃த₃ா₃விசேஷவிசேஷாப்₄யாம்” என்று வாய்வாக்₂யனான ஆதிவாஹிகனும், இவ்வளவிலே தந்தாமுடைய எல்லையளவிலே வழிவிட, ஆதி₃த்யனளவிலே வந்து, அநந்தரம் “பி₄த்வா ஸூர்யமண்ட₃லம்”, “தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு” என்கிறபடியே ஆதி₃த்ய-மண்ட₃லத்தைக்கீண்டு, அவ்வருகே புறப்பட்டு சந்த்₃ரனளவும் சென்று இதுக்கு அவ்வருகே வித்யுத₃பி₄மாநியான அமாநவனளவும் சென்று, அவனோடேகூட “தடிதோதி₄வருணஸ்ஸம்ப₃ந்த₄ாத்” என்று மேலே வருணேந்த்₃ரப்ரஜாபதி-லோகங்களிலே தத்த₃பி₄மாநிதே₃வதைகளாலே ஸதக்ருதனாய்க் கொண்டு போய், “அண்ட₃ம் பி₄நத்தி அவ்யக்தம் பி₄நத்தி தமோ பி₄நத்தி” என்கிறபடியே அண்ட₃கபாலத்தைப்பிட்டு, அவ்வருகே புறப்பட்டு வாரி-வஹ்நி- அநல-அநில- ஆகாஸ-மஹத்-அஹங்காரரூபமாய் ஒன்றுக் கொன்று த₃ஸோத்தரமான ஆவரணங்களைக்கடந்து இத்தனையும் தனக்குள் வாயிலே அடங்கி “அநந்தஸ்ய ந தஸ்யாந்தஸஸங்க்₂யாநம் வாயி வித்யுதே” என்றும், “முடிவில் பெரும் பாழ்” என்றும் சொல்லுகிற ப்ரக்ருதிதத்த்வத்தைக் கடந்து, ஆக இப்படிச்சிறை என்கிற கூட்டத்தினின்றும் புறப்பட்டுப்போமாப்போலே “இமையோர் வாழ்தனிமுட்டைக்கோட்டை” யைக்கழித்து, ஒருபடி வெளிநாடு கண்டு, “ஸ ஆக₃ச்சதி விரஜாம் நதீ₃ம்” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரபரமபத₃ங்களுக்கு எல்லையாய், அம்ருதமயமாய், விரஜாக்₂யையான ஆற்றங்கரையளவிலே வந்தவாறே, “சந்த்₃ர இவ ராஹோர்முக₂ாத் ப்ரமுச்ய தூ₄த்வா ஸரீரம்” என்கிற

முத்தபே₄ாக₃ாவலீ

படியே ராஹுமுக₂த்துக்கு இரையான சந்த்₃ரன் ராஹுமுக₂த்தினின்றும் புறப்பட்டுப்போமாப்போலே நெடுநாள் ஸ்வரூபம் கரையேறும்படி விழுங்கி விடாய்த்துக் கிடக்கிற ஸுக்ஷ்மப்ரக்ருதியை விட்டுப் புறப்பட்டவாறே கரிப் பாணையாலே கவிழ்த்துப் ப்ரப₄ாப்ரஸரமின்றியிலே திரோஹிதஸ்வரூபமான தீ₃பம் அதைத் தகர்த்தவாறே கண்டவிடமெங்கும் தன் ஒளியாமோபாதி இவனுக்கும், “பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபி₄நிஷ்பத்யதே”, “நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி” என்று ஜ்ஞாநாநந்த₃ஸ்வரூபலக்ஷணமாய், ஸ்ரீ கௌஸ்துப₄ம் போலேயும், ஸ்ரீஸ்தநம்போலேயும் ஈஸ்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹாஸ்பத₃மாம்படி அத்யந்தவிலக்ஷணமான ஸ்வரூபமும், ஸ்வரூபாஸ்ரயமான அபஹதபாப்மத்வாதி₃கு₃ணங்களும், “யத₂ா ந க்ரியதே ஜ்யோத்ஸநா மலப்ரக்ஷாலநாந்மணே: | தே₃ாஷ்ப்ரஹாணாந் ந ஜ்ஞாநமாத்மந: க்ரியதே தத₂ா யதே₂ாத₃பாநகரணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்பு₃ரம் | ஸதே₃வ நீயதே வ்யக்திமஸதஸ்ஸம்ப₄வ: குத: | தத₂ா ஹேயகு₃ணத்₄வம்ஸாத₃வபே₃ாத₄ாத₃யோ கு₃ண: | ப்ரகாஸ்யந்தே ந ஜந்யந்தே நித்யா ஏவாத்மநோ ஹி தே” என்கிறபடியே கிணற்றைக்கல்லினால் உள்வாயிலே கிடக்கிற ஜலாகாஸங்கள் ப்ரகாஸிக்குமாப்போலேயும், மலயோக₃த்தாலே மழுங்கின மாணிக்கத்தை நேர்சாணையிலே இட்டுத் தெளியக்கடைந்தால் தன்னடையே தத்₃க₃தமான ஒளி ப்ரகாஸிக்குமாப்போலேயும் இவனுக்கும் தன்னடையே ப்ரகாஸிக்கும்.

ஆக இப்படி ப்ரகாஸிதஸ்வரூபஸ்வப₄ாவனாய், “ஸர்வத: பாணிபாத₃ம் தத் ஸர்வதோக்ஷிஸிரோமுக₂ம் | ஸர்வதஸ்ப்ருதிமல்லோகே ஸர்வமாவ்ருத்ய திஷ்ட₂தி” என்கிறபடியே ஸ்வஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே கரசரணாத்யவயவங்களால் கொள்ளும் கார்யத்தைக் கொள்ளக் கூடாதுகொண்டால் “தாம் மநஸைவாத்யேதி” என்கிறபடியே அவ்விரஜாக்₂யையான ஸரித்தை ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே கடந்து, “ஸோத்₄வந: பாரமாப்நோதி தத்₃விஷ்ணோ: பரமம் பத₃ம்”, “ஸத₃ா பஸ்யந்தி ஸூரய:”, “தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்த₂ாநம் யத்₃வை பஸ்யந்தி ஸூரய:” என்கிறபடியே ப்ராப்யபூ₄மியாக ஸ்ருதமாய், “ந தத்ர ஸூர்யோ ப₄ாதி ந சந்த்₃ரதாரகம் நேமா வித்₃யுதோ ப₄ாந்தி குதோயமக்₃நி:”, “அத்யர்க்காநலதீ₃ப்தம் தத் ஸ்த₂ாநம் விஷ்ணோர்மஹாத்மந: ” என்கிறபடியே ப்ராக்ருததேஜ:பத₃ார்த்த₂ங்களை க₂த்₃யோதகல்பமாக்கக்கடவதாய், “காலம் ஸ

முத்தபே₄ாக₃ாவலீ

பசுதே தத்ர ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு₄:” என்கிறபடியே அகாலகால்யமாய், “ஏதே வை நிரயாஸ்தாத ஸ்த₂நஸ்ய பரமாத்மந:” என்று அபரிமிதபுண்யஸாத்₄யமான ப்₃ரஹ்மலோகாதி₃களை யமன்குழியாக்கும் வைலக்ஷண்யத்தை உடைத்தாய், “தமஸ: பரஸ்தாத்”, “ரஜஸ: பராகே”, “தெளிவிசும்பு”, “நலமந்தமில்ல-தோர்நாடு” என்கிறபடியே அநந்தக்லேஸப₄ஜநமான இருள்தருமாஞாலத்துக்கு எதிர்த்தட்டாய், பரமயோகி₃வாங்மநஸாஸ்பரிச்சே₂த்₃யஸ்வருபஸ்வப₄வமான பரமபத₃த்திலே “அநேகஜந்மஸாஹஸ்ரீம் ஸம்ஸாரபத₃வீம் வ்ரஜந் | மோஹாச் ச்₂ரமம் ப்ரயாதோஸௌ வாஸநாரேணுகண்டி₂த:” என்று பெருங்காற்றில் தூறல்போலே அநாதி₃காலம் கர்மவஸ்யனாய் ஸ்ருஷ்டனாவது, ஸம்ஹ்ருதனாவது, ப்₃ரஹ்மலோகஸ்த₂னாவது, பாதாலஸ்த₂னாவது, தே₃வனாவது, ஸ்த₂ாவரமாவது, ஸ்த்ரீயாவது, புருஷனாவது, ப்₃ராஹ்மணனாவது, சண்டாலனாவது, ப₃ாலனாவது, வ்ருத்₃த₄னாவதாய் ஒரு நிலையிலே நிற்கப்பெறாதே காலிலே சீலை கட்டி ஜங்க₄லனாய், கண்டிடமெங்கும் தட்டித்திரிந்தவன் மீட்டுத்தட்ட வேண்டாத படி ‘அத்₄வந:பார’மான தே₃ஸத்திலே வந்து புகுந்து, ஸாலோக்யம் பெற்று,

ப்ராக்ருதமாய், கு₃ணத்ரயாத்மகமாய், மாம்ஸாஸ்ருக₃ாதி₃மயமாய், பரிண-மாஸ்பத₃மாய், கர்மஹேதுகமாய், அஸ்வாதீ₄நமாய், ஸ்வருபதிரோத₄நகர-மாய், து₃:க₂நுப₄வோபகரணமான உடம்பின்கையிலே அநாதி₃காலம் பட்டுப் போந்த பழிப்படையத்தீரும்படி அப்ராக்ருதமாய், ஸுத்₃த₄ஸத்த்வாத்மகமாய், பஞ்சோபநிஷந்மயமாய், ஏகருபமாய், ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃ஹேதுகமாய், ஸ்வாதீ₄நமாய், ஸ்வருபப்ரகாஸகமாய், கைங்கர்யஸுக₂நுப₄வோபகரணமாய், தி₃வ்யமங்கலவிக்₃ரஹஸஜாதீயமான உடம்பைப்பெற்று, இப்படி லப்₃த₄ஸ்வ-ருபனாய், ‘ஐரம்மதீ₃யம் ஸர:’ என்கிற தி₃வ்யஸரஸ்ஸில் அஸ்வத்த₂த்தளவும் சென்றவாறே “தம் பஞ்சஸாதாந்யப்ஸரஸ: ப்ரதித₄வந்தி ஸதம் மாலாஹஸ்தா: ஸதம் ப்ரஜநஹஸ்தா: ஸதம் சூர்ணஹஸ்தா: ஸதம் வாலோஹஸ்தா: ஸதம் ப₂ணஹஸ்தா:” என்கிறபடியே ஐந்நூறு அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் வந்தெதிர் கொள்ள, ப₄ர்த்ருக்₃ருஹத்துக்கு வரும் பெண்களை அவ்வூர்க்குளக்கரையிலே குளிப்பாட்டி, ஒப்பித்துக்கொண்டுபோம் ப₃ந்து₄க்களைப்போலே “தம் ப்₃ரஹ்மா-லங்காரேணலங்கூர்வந்தி” என்கிறபடியே ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂னுக்கு ஸத்₃ருஸ-மாக ஒப்பித்துக்கொண்டு போம்போது, “தம் ப்₃ரஹ்மக₃ந்த₄: ப்ரவிஸதி”, “தம்

முத்தபே₄ாக₃ாவலீ

ப்₃ரஹ்மரஸ: ப்ரவிஸ்தி”, “தம் ப்₃ரஹ்மதேஜ: ப்ரவிஸ்தி”, “ஸர்வக₃ந்த₄ஸ்-ஸர்வரஸ:”, “பரஞ்ஜயோதி:” என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரனுடைய தி₃வ்யபரிமளத்தையும், தி₃வ்யபே₄ாக்₃யதையையும், தி₃வ்யதேஜஸ்ஸையு-முடையனாய், பரமபத₃த்தில் நாட்டெல்லையைக்கழித்து, “ஸ ஆக₃ச்ச₂தீந்த்₃ர-ப்ரஜாபதீ த்₃வாரகோபௌ”, “கொடியணிநெடுமதிள் கோபுரம் குறுகினர்” என்கிறபடியே “அபராஜிதா ப்₃ரஹ்மண:” என்று அபராஜிதாக்₂யையான ப்₃ரஹ்மபுரத்₃வாரகோபுரத்தளவும் வந்து, அநாதி₃காலம் இந்த்₃ரியங்கள்-கையிலும் மஹத்₃ாதிகள்கையிலும் எளிவரவுபட்டுப்போந்த இவன் “முடியுடை வானவர் முறைமுறை எதிர்கொள்ள” என்கிறபடியே தே₃ஸாந்தரக₃தனான ராஜபுத்ரன் வரும்போது ராஜபரிகரம் புறப்பட்டுத் தந்தாம் தரத்திலே எதிர் கொள்ளுமாப்போலே த்ரிபாத்₃விபூ₄தியிலுள்ள ஸூரிவர்க்க₃மடைய வமஞ்ஜி-யாகத் {அமஞ்சி - கூலியில்லாதவேலை}திரண்டு எதிர்கொள்ள அவர்களோடே கூட ஒரு பெரியதிருநாள் போலே ஸஸம்ப்₄ரமமாக உள்ளேபுக்கு ராஜமார்க்க₃த்-தாலேபோய் ப்₃ரஹ்மவேஸ்மத்தில்சென்று,

“ஸ ஆக₃ச்ச₂தி விசுக்ஷணமாஸந்தீ₃ம்”, “ப்ரஜாபதேஸ்ஸப₄ாம் வேஸ்மப்ரபத்₃யே”, என்கிறபடியே மணிமயமாய், அநேகமாயிரம் மாணிக்கஸ்தம்ப₄ங்களாலே அநேகமாயிரம் ஆதி₃த்யஸங்க₄ங்களை உருக்கி வார்த்து வகுத்தாற்போலே அபரிமிதமான தேஜஸ்ஸை உடைத்தாய், அவ்வாதி₃த்யஸங்க₄ம்போலே எரிந்-திருக்கையன்றியிலே புக்காரையடைய ஆநந்த்₃நிர்ப்ப₄ரராக்கும்படி ஆநந்த்₃-மயமாய், மஹாவகாஸமான திருமாமணிமண்ட₃பத்திலே ஏறி, ஸூரிஸங்க₄-ஸங்குலமான நடுவில் நாயகவ்ருத்தியிலே சென்றுபுக்கு, “ப்ரஜ்ஞயா ஹி விபஸ்யதி ஸ ஆக₃ச்ச₂த்யமிதௌஜஸம் பர்யங்கம் ஸ தம் ப்ராணஸ்தஸ்ய பூ₄தம் ச ப₄விஷயச்ச பூர்வௌ பாதே₃ள” இத்தயாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே அநேக-தே₃வதாமயமாய், அபரிமிதவிவித₄சித்ரிததி₃வ்யஸிம்ஹாஸநமாய், அதுக்கு மேலே ஆயிரம்த₃ளகமாய், எப்பொழுதுமொக்க அலர்ந்து அழுக்கற உருக்கி ஒப்பமிட்ட மேருபோலே ஓங்கின கர்ணிகையை உடைத்தான தி₃வ்யகமல-மாய், அதின்மேலே அம்ருதபே₂நபடலபாண்ட₃ரனாய், “ஸ்வஸாஹஸ்ர-ஸிரோந்யஸ்தஸ்வஸ்திகாமலபூ₄ஷண: | ப₂னாமணிஸஹஸ்ரேண யஸ்ஸ வித்₃யோதயந்தி₃ஸ:”, “ப₂னாமணிஸஹஸ்ராட்₄யம்”, “ப₂னாமணிவ்ராதமயூக₂-

முத்தபே₄ாக₃ாவலீ

மண்ட₃லப்ரகாஸமாநோத₃ரதி₃வ்யத₄ாமநி”, “இருளிரியச்சுடர்மணிகளிமைக்-
கும் நெற்றி இனத்துத்தி அணிபணமாயிரங்களார்ந்த” என்கிறபடியே ப₄க₃வத்
ஸ்பர்ஸஸுக₂த்தாலே விரிகிற ப₂னாஸஹஸ்ரங்களில் இளவெய்யில்
விளங்குகிற ஆதி₃த்யநிவஹம்போலே அம்மண்ட₃லத்தோடு மானிகையோடு
வாசியறத் தன்னுடைய அருணமான கிரணங்களாலே வழியவார்க்கிற மாணிக்க-
மண்ட₃லங்களை உடையனாய், ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாநப₃லங்களுக்கு ஏகத₄ாமனாய்,
ஸகலகைங்கர்யஸாம்ராஜ்யதீ₃க்ஷிதனான திருவநந்தாழ்வானாய்,

“தஸ்மிந் ப்₃ரஹ்மாஸ்தே”, “ தஸ்யோத்ஸங்கே₃” என்கிறபடியே அவன்
மடியிலே “நீலதோயத₃மத்₄யஸ்த₂ாவித்யுல்வேகே₂வப₄ாஸ்வரா”, “நீலமுண்ட-
மின்னன்ன மேனி” என்கிறபடியே மஹாமேருவை உருக்கித் தேக்கினாப்
போலே புறவாயடையப்புகர்த்து, அத்தை நீக்கிப்பார்த்தவாறே கண்டார்
கண்களை அடைய விரித்து அஞ்ஜநம் எழுதினாப்போலே இருண்டு, “கரு
மாணிக்கமலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக்காடுகள்போலே திருமார்வுவாய்கண்
கைஉந்திகாலுடையாடைகள்செய்யபிரான்”, “கார்வண்ணம் திருமேனி கண்ணும்
வாயும் கைத்தலமுமடியிணையும் கமலவண்ணம்” என்கிறபடியே காலமேக₄-
நிப₄ஸ்யாமமான திருமேனிக்குப்ரப₄ாகமாம்படி கண்டவிடமெங்கும் சிதற அலர்ந்த
தாமரைக்காடு போலே சிவந்தகரசரணாத்யவயவவிஸேஷங்களாலே உத்ப₂ல்ல-
பங்கஜதடாகஸீதலனாய், இலங்கொலிநீர்ப்பெரும்பெளவம் மண்டியுண்ட-
தொரு காலமேக₄த்திலே கண்டிடமெங்கும் மின்கொடி படர்ந்தாற்போலே
கிரீடமகுடாதி₃தி₃வ்யாப₄ரணபூ₄ஷிதனாய், “யுவாகுமாரை”, “அரும்பினை அலரை”
என்கிறபடியே அப்ப₃ால்யத்தோடு தோள்தீண்டியான யௌவநத்தை உடையனாய்,
“ஸர்வக₃ந்த₄” என்கிற தி₃வ்யாங்க₃பரிமளத்தாலே த்ரிபாத்தி₃விபூ₄தியைத்தேக்கி,
“ஸர்வரஸை” என்கிற ஸர்வரஸஸாரஸ்யத்தாலும் ஸுரிஸங்க₄ங்களை விஹ்வல-
ராக்கி, ஆதி₃த்யாதி₃தேஜைபத₃ார்த்த₂ங்களைக் கரிக்கொள்ளியாக்குகிற தன்னுடைய
தி₃வ்யதேஜஸ்ஸாலே “ஸோப₄யந் த₃ண்ட₃காரண்யம் தீ₃ப்தேந ஸ்வேந
தேஜஸா” என்கிறபடியே பரமபத₃த்தை மயிற்கழுத்துச் சாயலாக்கிப் பொற்-
குப்பியில் மாணிக்கம் புறம்பொசிந்து காட்டுமாப்போலே உள்வாயிலே
நிழலெழுகிற ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி₃கு₃ணங்களையும், அக்கு₃ணங்களுக்கும் ஆஸ்ரய-
மான தி₃வ்யாத்மஸ்வரூபத்தையும், “யத₂ா கப்யாஸம் புண்ட₃ரீகமேவ-

முத்தபே₄ாக₃ாவலீ

மகஷிணீ”, “செந்தாமரைத்தடங்கண்” என்று அப்போதலர்ந்த செவ்வித்தாமரைத் தடாகம்போலே நிரங்குசைஸ்வர்யத்தாலும், ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலும் குதறிச்சிவந்து திருச்செவியளவும் அலையெறிகிற திருக்கண்களையும், “உள்ளே வெண்பலிலகுசுடர்” என்று திருமுகத்திலே ப₃ாலசந்த்₃ரிகையைச் சொரிகிற மந்த்₃ஸ்மிதத்தையும், திருக்கழுத்தடியிலே ஸ்நித்த₄நீலமாய் அலையெறிகிற திருக்குழற்கற்றையையும், “திருவினையாடு திண்டோள்” என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாருக்கு லீலாகல்பகோத்₃யாநமாய், ஸார்ங்க₃ஜ்யாகிண்கர்க்கஸமான நாலுதிருத்தோள்களையும், இவைதொடக்கமான த்₃வ்யாவயவ-ஸோபை₄யையும், ஆபாத்₃சூட₃ம் பெருக்காறுபோல் அலையெறிகிற த்₃வ்ய-லாவண்யஸிந்து₄வையும், நாச்சிமாறும், நித்யஸூரிகளும் அநுப₄வித்து, அநுப₄வஜநிதப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே “தத்₃விப்ராலோ விபந்யவோ ஜாக்₃ரு-வாம்ஸஸ்ஸமிந்த₄தே” என்கிறபடியே பெருங்கடல் இரைக்குமாப்போலே பெரிய கிளர்த்தியோடே வாயாரப்புகழ்வாரும், “பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணம்”, “கோதில வண்புகழ்கொண்டு சமயிகள் பேதங்கள் சொல்லிப்பிதற்றும் பிரான்” என்கிறபடியே ஸ்வாநுபூ₄தமான கு₃ணங்களினுடைய தாரதம்யத்தைச் சொல்லி ஸரஸவிவாத்₃கோலாஹலம் பண்ணுவாரும், ஸஸம்ப்₄ரமந்ருத்தம் பண்ணு-வாரும்மாய், நித்யஸூரிகள் திரளாக மொய்த்துக்கொண்டு அப்பெரிய பே₄ாக₃-ஸம்ப்₄ரமங்களைப் பண்ணும் இவர்களடைய ஒவ்வொரு கு₃ணஸீகரங்களிலே குமிழ்நீருண்டு,

தான் நிஸ்தரங்க₃ஜலதி₄போலே “அவாக்யநாத்₃ர:” என்கிறபடியே ஸ்வாநு-ப₄வாநந்த்₃வைப₄வத்தாலே அவிக்குதனாய், “நேமியும் சங்கும் இருகைக் கொண்டு பன்னெடுஞ்சூழ் சுடர் ஞாயிற்றேரூடு பான்மதியேந்தி ஓர் கோலநீல நன்னெடுங்குன்றம் வருவதொப்பான்” என்கிறபடியே ஒரு மரகதக்₃ரி தன் கொடிமுடித்தலையிலே சந்த்₃ரஸூர்யர்களைக் கவ்வி இருக்குமாப்போல் எதிர் மடித்த திருத்தோள்களிலே ஆழ்வார்களை ஏந்தி, ஒரு திருக்கையைத் திருவநந்-தாழ்வான்மடியிலே ஊன்றி, ஒருபக்கத்திலே மின்குழாம் சேர்ந்தாப்போலே ஸர்வாப₄ரணபூ₄ஷிதையாய், ஸ்வவைஸ்வரூப்ய வைப₄வத்தையுடையளாய், ஈஸ்வரனை வாய்க்கரையிலே அமிழ்த்தும்படியான ஸீலசரிதங்களையுடையளாய், உப₄யவிபூ₄திநாயகியாய், ஈஸ்வரஸ்வரூபகு₃ண விபூ₄திகளுக்கு நிரூபக பூ₄தையாய், ஸ்வஸம்ப்₃ந்த₄த்தாலே ஈஸ்வரனுடைய ஸேஷித்வ

முத்தபே₄ாக₃ாவலீ

பே₄ாக்₃யத்வங்களைப் பூரிக்கக் கடவளான பிராட்டியோடும், இடப்பக்கத்திலே இம்மிது₂நபே₄ாகை₃களாய், அவளோடொத்த ஸௌந்த₃ர்யாதி₃களை உடையரான ஸ்ரீபூ₄நீளைகளோடும், “ஸ்ரீயா ஸார்த்த₄ம் ஜக₃த்பதிராஸ்தே”, “தயா ஸஹாஸீநம்”, “ஹ்ரீஸ்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ” என்கிறபடியே கூட எழுந்தருளியிருந்து நித்யஸூரிகளை அடிமைகொள்ளுகிற ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂னைக்கண்டு, கண்டபோதே ப்ரீதிப்ரகர்ஷம் பிடரிபிடித்துத் தள்ள, வேரற்ற மரம்போலே விழுவது எழுவதாய், “ந ஸாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:” என்கிற படியே க்ரமவிவக்சையின்றியிலே தாய்நாடுகன்றேபோலே ஸத்வரனாய்க் கொண்டு, “ஆநந்த₃மயமாத்மாநமுபஸங்க்ராமதி” என்கிறபடியே ஸமீபஸ்த₂னாய், “இத்த₂ம்வித் பாதே₃நைவாத்₄யாரோஹதி” என்று பாத₃பீட₂த்திலே காலையிட்டுப் படுக்கையைத் துகைத்து, மடியிலே சென்றேறும்.

அவனும் நெடுநாள் தே₃ஸாந்தரம்போன ப்ரஜை சாவாதே வந்தால் பெற்ற தகப்பன் கண்வாங்காதே பார்த்துக்கொண்டிருக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரதாபா-நு₄வத்தால் வந்த விடாயெல்லாம் ஆறும்படி அழகிய கடாக்ஷாம்ருத₄ாரை-களாலே குளிரவழியவார்த்து “ஸம்ஸ்ப்ருஸ்யாக்ருஷ்ய ச ப்ரீத்யா ஸுக₃ாட₄ம் பரிஷஸ்வஜே” என்கிறபடியே தன் நாலுதிருத்தோள்களாலும் வரவணைத்து உச்சி மோந்து இவன் நீர்ப்பண்டமாம்படி சில ஸாந்த்வநோக்திகளைப்பண்ணும். அவனும் ததீ₃யஸ்பர்ஸஸுக₂த்தாலே உடம்படைய மயிரெரிந்து “ரஸம் ஹ்யே-வாயம் லப்த₄வாநந்தீ₃ ப₄வதி” என்று பரமாநந்தி₃யாய், “அக்ருதம் க்ருதாத்மா ப்₃ரஹ்மலோகமபி₄ஸம்ப₄வாமி”, “ப்ரஜாபதேஸ்ஸப₄ாம் வேஸம் ப்ரபத்₃யே யஸோஹம் ப₄வாமி ப்₃ராஹ்மனாநாம் யஸோ ராஜ்ஞாம் யஸோ விஸாம்”, “தத்புண்ட₃ரீகநயநம் விஷ்ணோர்த்த₃ரக்ஷ்யாம்யஹம் முக₂ம்”, “கத₃ாநு ஸாக்ஷாத் கரவாணி சக்ஷுஷா”, “உன் கொழுஞ்சோதி உயரத்துக் கூட்டரிய திருவடிக்கள் எஞ்ஞான்று கூட்டுதியே”, “அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவ தென்று கொலோ”, “அப்யேஷ ப்ருஷ்டே₂ மம பத்₃மஹஸ்த: கரம் கரிஷ்யதி” என்கிற படியே அத்தே₃ஸவிஸேஷத்திலே சென்று பெறக்கடவோமே, திருமாமணி மண்டபத்திலே சென்றேறக்கடவோமே, நித்யஸூரிகளோடே அந்யதமராகக் கடவோமே, ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂னைக் காணக்கடவோமே, அவன் திருவடி களிலே சென்று விழக்கடவோமே, நம்மைக் கண்டால் இன்னான் என்று

முத்தபே₄ாக₃ாவலீ

திருவுள்ளமாகக் கடவோமே, அணிமிகுதாமரைக் கையாலே நம் தலையை அலங்கரிக்கக்கடவோமே - என்றூப்போலே தான் ஆசார்யஸமாஸ்ரயணத்துக்கு அநந்தரம் பண்ணிப்போந்த மநோரத₂ங்களடைய வயிறுநிரம்பிக்கண்டிட மெங்கும் திறந்து பாய்கிற ப₄க்திருபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தாலே “ஸோஸ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்₃ரஹ்மண விபஸ்சிதா” இத்த்யாதி₃களிற் சொல்லுகிற படியே ப₄க₃வத்ஸ்வரூபரூபகு₃ணங்களில் ஒன்றும் பிரிகதிர்படமாட்டாதே, அப்ராப்தமாய், அபே₄க்யமாய், அஸ்தி₂ரமாய், அதிக்ஷுத்₃ரமான து₃ர்விஷயங்களைக்கவ்வி அநாதி₃காலம் பட்ட வெறுப்படையத்தீரும்படி அதுக்கு எதிர்த்தட்டான இவ்விஷயத்தை அநுப₄வித்து, அவ்வநுப₄வஜநித ப்ரீதிப்ரகர்ஷம் ஒருபக்கத்திலே கடைவெட்டிவிடவேண்டும் படி அணைத்தேங்க லாகத் தேங்கினவாறே, இதுக்குப் பரிவாஹரூபமாக “ஹாவு ஹாவு ஹாவு, அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம், அஹமந்நாதே₃ஹமந்நாதே₃ஹமந்நாதே₃” என்றூப்போலே ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே வாயாரப்புக்கழ்ந்து, அத்தால் ஆராமையாலே விக்₃ரஹபரிக்₃ரஹம் பண்ணி, “யேந யேந த₄தா க₃ச்ச₂தி தேந தேந ஸஹ க₃ச்ச₂தி” என்கிறபடியே அடிமைசெய்வது, அதுதனக்-கொன்றிரண்டுபால் ஆராமையாலே “ஸ ஏகத₄ப₄வதி த்₃வித₄ப₄வதி த்ரித₄ப₄வதி ஸஹஸ்ரத₄ப₄வதி” என்று அநேகஸரீரபரிக்₃ரஹம் பண்ணி அடிமை செய்வது, த்ரிபாத்₃விபூ₄தியிலே பண்ணும் அடிமையால் ஆராமையால் “ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோப₄வதி”, “இமாந் லோகாந் காமாந்நீ காம-ரூப்யநுஸஞ்சரந்” என்று லீலாவிபூ₄தியிலும் தொடர்ந்தடிமைசெய்வதாய், அப்படி ஸர்வதே₃ஸங்களிலும், ஸர்வகாலங்களிலும் உசிதமான ஸர்வவித₄-கைங்கர்யங்களையும் பண்ணி, இக்கைங்கர்யத்தாலே ஈஸ்வரனுக்குப் பிறந்த முகமலர்த்தியை அநுப₄வியாநின்றுகொண்டு, “நோபஜநம் ஸ்மரந்நித₃ம் ஸரீரம்” பண்ணி, “ந ச புநராவர்த்ததே” என்கிறபடியே யாவத₃ாத்மப₄ாவி ஆநந்த₃நிர்ப்ப₄ரனாயிருக்கும்.

அப₄யப்ரத₃மிஸ்ராணாம் ஸூநுநா ஸ்வாது₃ நிர்மிதாம் ।
முத்தபே₄ாக₃ாவலீமேநாம் ஸேவந்தாம் ஸாத்த்விகா ஜநா: ॥

நாயனராச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீ:

(சென்றவிதழ் தொடர்ச்சி)

ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி

(வாகம்ருதவர்ஷீ ஸ்ரீ.உ.வே.வேளுக்குடி வரதாசார்யஸ்வாமி)

‘காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸநம் கீழே எம்பெருமானார் பகவானு ஸீதாயாஸ்ச சரிதம் மஹத்’ டைய பெருமைகள் எல்லாவற்றை (ஸ்ரீராமாயணமாகிற காவ்யம் யும் தொகுத்தளித்தாரே! அவையா முழுவதும் உயர்ந்த ஸீதாப்பிராட்டி உண்மையில் பகவானுக்குண்டான யாருடைய சரிதம் ஆகிறது.) வைபவங்கள்? அன்று. ஆஸ்ரித என்றும், ‘த்ரைலோக்யராஜ்யம் வாத்ஸல்ய விவஸத்வம் என்கிற ஸகலம் ஸீதாயாநாப்நுயாத் கலாம்’ இத்தன்மையன்றே அவனுக்குண் (மூன்று லோகத்தையும் அத்தோடே டான உண்மையான வைபவம்! வி ஸ் வ ஸ ப் த வ ா ச் ய ன ன வ ன் பகவானுக்குண்டான மற்ற தன்னையுங்கூட ஒரு தட்டாக்கினால், பெருமைகள் எல்லாவற்றையும் பிராட்டியினுடைய ஒரு கலா ஒரு தட்டில் வைக்கவேண்டும்! (பதினாறில் ஒரு பங்கு) மாத்ரத்துக்கு பகவானுக்குண்டான இத்தன்மையை எடை நிற்கமாட்டாது.) என்றும் மற்றொரு தட்டில் வைக்கவேண்டும்! வால்மீகி பிராட்டி வைபவத்தை பகவானுக்குண்டான மற்ற அநுபவித்த ரீதியில் ஸ்வாமி வைபவங்களெல்லாம் அவனுக் எம்பெருமானார் இங்கே பகவான் குண்டான ஆஸ்ரித வாத்ஸல்ய ஸ்ரீ பார்த்த ஸாரதியினு டைய விவஸத்வம் என்நும் ப்ரபாவத்தை அநுபவிக்கிறார் இக்குணத்துக்கு முன்னே நிற்க என்றும் கொள்ள வழியுண்டு. முடியுமோ! என்று ஒரு பாவம் வால்மீகி பிராட்டியினுடைய இங்கே எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திக் பெருமையை அநுபவித்தது குக் கொள்ளப்படுகிறது. அங்கே போன்று இங்கும் கொள்ள பிராட்டியாருடைய பெருமையை வேண்டும். அதாவது, பிராட்டி அளவிட்டு அநுபவிக்கப் பாந்தமாக யுடைய வைபவத்தில் பதினாறின் (எடுத்துக் கழிப்பதற்கு யோக்ய ஒரு பங்கை ஒரு தட்டிலும் மூன்று மாக)ப்பெருமானுடைய வைபவம் லோகங்களோடே கூடின பகவானை இருந்தது! இங்கே பகவானுடைய மறுதட்டிலும் கொண்டார் வால்மீகி. ஆஸ்ரித வாத்ஸல்ய விவஸத்வம்

என்னும் மஹாகுணத்தை அளவிடுவதற்கு வேறுவழியில்லாமல் அவனுடைய மற்ற வைபவங்களை யே எடுத்துக்கழிக்கிறார் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் என்பதை நாம் அறியலாம்.

ஆக 'புகழ்வான் புருஷோத்தம: ஸர்வேஸ்வரேஸ்வர: ஜகத்யுபக்ருதி மர்த்ய: ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்ய விவஸ: பார்த்தம் ரதிநம் ஆத்மாநாம் ச ஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் சகார' என்னும் எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திக்குண்டான தாத்பர்யார்த்தம் ஆழ்வார்கள் தன்மைக்கு அநுகுணமாய் ஒரு விதமாகவும், வால்மீகியின் ஸ்ரீஸூக்தியை அநுஸரித்ததாய் மற்றொரு விதமாகவும் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. நிர்வாஹ பேதம் கூடுமோ? என்னும் கேள்வி இங்கே எழக்கூடும். மஹர்ஷிகள் வழிவந்தவர் எம்பெருமானார் என்பதனாலே வால்மீகி ஸ்ரீஸூக்தியை அநுஸரித்த நிர்வாஹம் பொருந்தும். ஆழ்வார்கள் வழிவந்தவர் எம்பெருமானார் என்பதனாலே ஆழ்வார்கள் தன்மைக்கு அநுகுணமான நிர்வாஹமும் பொருந்தும். பகவான் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி விஷயத்தில் நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானாருக்குண்டான பாவநா (பக்தி) ப்ரகர்ஷம்

ஸ்வாநுபவ ப்ரகர்ஷம் இருக்கும் படியை இந்த நிர்வாஹ பேதம் காட்டுகிறது என்பதனால் இரண்டு பக்ஷங்களுமே பொருந்துகின்றன.

இனி இந்த ஸ்ரீஸூக்திக்குண்டான வாக்யார்த்தத்தை நாம் விவரமாக அநுபவத்தில் கொள்ளலாம். 'ஆத்மாநம் ச ஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் சகார' என்பது ஆஸ்சர்யமான விஷயம். லோகாநுபவத்திலே நாம் காணும் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றித் தெரிவிக்கிறேன். தேசத்தில் ராஷ்ட்ரபதி, ப்ரதாநமந்த்ரி என்றெல்லாம் பெரிய அதிகாரிகள் இருக்கின்றார்கள். இவர்களுக்கும் நெருங்கிய நண்பர்கள் உறவினர்கள் உண்டு. இவர்களோடு இந்த அதிகாரிகளுக்கு ஏகாந்தத்திலே ஸஹஜமான பரிமாற்றங்கள் இருக்கக்கூடும். ஆனால் பொது விடங்களிலே இத்தகைய அந்தரங்க, ஸஹஜமான பரிமாற்றங்களைக் காட்டிக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஆனால் அர்ஜுநன் விஷயத்தில் பகவான் செய்தருளியது இப்படியன்று. ஸாமாந்யனான அர்ஜுநனுக்கு ஸர்வேஸ்வரனான கண்ணன் எங்கே தேரோட்டினான் என்றால் - அதை 'ஆத்மாநம் ச ஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம்

சகார' என்று ஆஸ்சர்யமாக முறைப்படி விஜிதாத்மா + வர்ணிக்கிறார் எம்பெருமானார். சில விதேயாத்மா என்றும் கொள்ளலாம். பெரியோர்கள் சில அல்பர்களோடு விஜிதாத்மா + அவிதேயாத்மா ஏகாந்தத்திலே பரிமாறுவது என்றும் கொள்ளலாம். 'அவிதே போலவன்று இங்கே. அர்ஜுநனுக் யாத்மா' என்னும் திருநாமத்தைக் காக எம்பெருமான் தேரோட்டியது கொண்டார் ஆதிசங்கரர். 'விதே அவன் திருமாளிகை புழக்கடைத் யாத்மா' என்று பாடம் கொண்டே தோட்டத்தில் அன்று. எல்லாரும் - அப்புதார்த்தம் காட்டியருளுகிறார் அதாவது பதினொரு அக்ஷேஹிணி ஸ்ரீபராஸரப்பட்டர். 'அவிதேயன்' கௌரவ ஸேனையிலும், ஏழு என்றால் அடங்காதவன் என்று அக்ஷேஹிணி பாண்டவ அர்த்தம். 'விதேயன்' என்றால் ஸேனையிலும் இருக்கும் அனைவரும் அடங்குகிறவன் என்று அர்த்தம். காணும்படியாய் பகவான் அர்ஜுநனை பரமாத்மாவைப் பற்றிய இவ்விரு ரதியாக ஆக்கித் தன்னை ஸாரதியாக பக்ஷங்களுள் எது உண்மை? அமைத்துக்கொண்டான். இப்படி என்றால்- இரண்டுமே பகவானுக் எல்லாரும் காணும்படியாய் குண்டானதன்மைக்குப்பொருந்தியவை பகவான் ஸாரத்ய வேஷத்தை தான். சிலருக்குப் பகவான் ஏற்றுக் கொண்டானே! அதுதான் அவிதேயனாய் இருக்கிறான். அவனுக்குண்டான ஆஸ்ரித இன்னும் சிலருக்குப் பகவான் வாத்ஸல்ய விவஸத்வம் என்று விதேயனாய் இருக்கிறான். அவனை காட்டியருளுகிறார் எம்பெருமானார். அவிதேயன் என்று கொள்வது பகவானுடைய இத்தன்மையை அவனுடைய பரத்வத்தை அநுஸரித்த இன்னும் விரிவாக அநுபவத்தில் பக்ஷமாகும். அவனை விதேயன் கொள்வோம். என்று கொள்வது அவனுடைய

'விஜிதாத்மா விதேயாத்மா' ஸௌலப்யத்துக்குப் பொருந்திய என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ர பக்ஷமாகும். பகவானுக்கு இருப்பது நாமாத்யாயத்திலே பகவானுடைய பரத்வம் மட்டுமன்று; அவனுக்கு திருநாமங்கள் இரண்டு படிக்கப் ஸௌலப்யம் என்னும் திருக் படுகின்றன. இந்த இரண்டு கல்யாணகுணமும் உள்ளது. திருநாமங்களையும் இலக்கண இவ்விரண்டு தன்மைகளையும்

பரமாத்மா பூர்ணமாகக் கொண்ட வன் என்பதே வேதாந்தத்தினுடைய நிஷ்கர்ஷமும் ஆகும். தேசிகள் ஆஸ்சர்யமான த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார். அதாவது, இதிஹாஸபுராணங்களில் ஸுமேரு என்கிற பர்வதம் ஒன்றைப்பற்றி மஹர்ஷிகள் குறிப்பிடுகிறார்கள். இந்த ஸுமேரு எப்படியிருக்கும் என்றால் - அதற்கு உடல் பாகம் எல்லாம் தங்கமயமாகவே இருக்கும். அதனுடைய ஸீகரமானது ரத்தங்க ளாலும், முத்துக்களாலும், மாணிக் கங்களாலும் நிறைந்திருக்கும். இப்படி மேன்மை தோற்ற அது அமைந்திருந்தாலும் அதனால் நமக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமும் கிடையாது. அதிலிருந்து ஒருபிடி தங்கம்கூட நாம் எடுத்துக்கொள்ளமுடியாது. உண்மையில் அது எங்கிருக்கிறது என்றே நமக்குத் தெரியாது. ஆக அதற்கு எவ்வளவு ஏற்றம் இருந்தாலும் - மேன்மை பூர்ணமாக இருந்தாலும் - நமக்கு பயன்படும்படி அதற்கு ஸௌலப்யம் கிடையாது. நாம் நடந்து போதும் போது காலில் அல்பமான பதார்த்தங்கள் மண், முள், தூசி போன்றவை அகப்படுகின்றன. நம் கால்களில் படுகிற அளவுக்கு எளிமை இருந்தாலும்

இவற்றுக்கு மேன்மை என்பது கிடையாது. இவற்றை ஒருத்தரும் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு ஆதரிப்பதில்லை. ஆக எளிமை மட்டும் இருந்தால் போதாது. எடுத்து வைத்துக் கொண்டு ஆதரிப்பதற்கு மேன்மையும் இருக்கவேண்டும். மேன்மை இருந்தால் மட்டும் போதாது. அதற்கு அநுகுணமாக எளிமையும் இருக்கவேண்டும். தனக்குண்டான இந்த இரண்டு தன்மைகளையும் ஒருசேர வெளிப்படுத்துகிறான் கீதாசார்யனான பகவான் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி. இதுதான் இவனுக்குண்டான தனிப்பெருமையாகும். ஸர்வலோக மஹேஸ்வரனான எம்பெருமான் அர்ஜுநன் சொல்லுகிறபடியெல்லாம் நடந்து கொண்டானே! அது பரத்வமா? அல்லது அவரத்வமா? மேன்மையா? அல்லது நீர்மையா? என்றால் இதை இரண்டுவிதமாகவும் நிரூபிக்கிறார்கள் நம் பெரியோர்கள். இது பகவானுடைய நீர்மைக் குணம் என்பது ஒரு நிர்வாஹம். இது பரத்வத்துக்கு அநுகுணமான நீர்மைக்குணம் என்பது மற்றொரு நிர்வாஹம். இந்த இரண்டு நிர்வாஹங்களுமே அவன் விஷயத்தில் நமக்குத்தெளிவைப்பிறப்பிக்கின்றன.

-தொடரும்

நரஸிம்ஹாவதார வைபவம்

(சென்றவிதழ் தொடர்ச்சி)

பரியனாகி வந்த அவுணன் பாசுரார்த்தம்

(வாகம்ருதவர்ஷீ ஸ்ரீ.உ.வே.வேளுக்குடி வரதாசார்யஸ்வாமி)

‘அவுணன் உடல் கீண்ட’ – அதே அர்த்தம் தான். ‘உத்தமனைப்
‘அவுணனைக் கீண்ட’ என்று பாடி’ என்று ஆண்டாள் அருளிச்
சொன்னாலே போதும். இங்கே செய்திருக்கலாம். ஆனால் அப்படி
ஆழ்வார் ஏன் நடுவே ‘உடல்’ என்ற அருளிச்செய்யாமல், ‘உத்தமன்
ஒரு ஸப்தத்தை அருளிச்செய்தார் பேர்பாடி’ என்று அருளிச்செய்திருப்
என்னும் கேள்வி எழுகிறது. பதற்கு அபிப்பிராயம் என்னவென்
ஆழ்வார்களுடைய திவ்யப்ரபந்தங் பதை அத்யாஸ்சர்யமாய்க் காட்டியிருக்கி
களில் இதுபோன்று பல இடங்களில் றர்கள் நமதாசார்யர்கள். உத்தமனைக்
நாம் காணலாம். த்ருஷ்டாந்தத்திற் காட்டிலும் உத்தமனுடைய
காக ஒரு சில இடங்களைக் பெயருக்கு ஏற்றம் இருக்கிறபடி
காட்டுகிறேன். ‘இலங்கை யாலே என்கிறார்கள் நமதாசார்யர்கள்.
பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குக் உத்தமன் பண்ணிய கார்யம் என்ன?
பல்லாண்டு’ (திருப்பல்.3) என்று கோபிகா வஸ்த்ராபஹரணம்.
அருளிச் செய்துள்ளார் பெரியாழ்வார். உத்தமனுடைய பெயர் (கோவிந்த
‘இலங்கை பாழாக’ என்றும் நாமம்) செய்தது த்ரௌபதிக்கு
ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருக்கலாம். ஆபத்திலே புடவை சுரந்தது. நாமி
ஆனால் அவர் அப்படி அருளிச் யான, பொருளான, வாச்யனான
செய்யவில்லை. அர்த்தமென்ன? பரமாத்மாவைவிட அவனைச்
பெருமாள் லங்கா ராஜ்யத்தை சொல்லும் அவன் திருநாமத்திற்கு
ஒன்றும் பண்ணவில்லை. லங்கா அவ்வளவு ஏற்றம் என்கிறார்கள்
ராஜ்யத்திலே இருக்கும் ராக்ஷஸர்களை பெரியோர்கள்.
மட்டும் அழித்தான் என்னும் ‘மையிட்டெழுதோம்
அர்த்தத்தைக் காட்டுவதற்காகவே மலரிட்டு நாம் முடியோம்’
ஆழ்வார் இப்படி அருளிச்செய்துள் (திருப்பாவை 2) என்ற இடத்தில்
ளார் என்று வ்யாக்யாநம். ‘உத்தமன் ‘மலரிட்டுமுடியோம்’ என்று சொல்லி
பேர்பாடி’ (திருப்பாவை 3) என்று யிருந்தாலே ‘மலரிட்டு நாம்முடி
அருளிச் செய்திருக்கிறார் ஆண்டாள். யோம்’ என்கிற அர்த்தம் கிடைக்கும்.
உத்தமனைப்பாடுவது என்றாலும் நடுவே ‘நாம்’ என்று ஏன் ஸ்பஷ்ட
ஸ்ரீஸைஸேத்யாபாத்ரம்- அக்டோபர் 2010

மாக அருளிச்செய்திருக்கிறாள் ஆண்டாள்? 'நாமாக அலங்காரம் பண்ணிக்கொள்வதில்லை. ஆனால் அவனாக வந்து அலங்காரம் பண்ணினால் அதைத் தடுப்பதில்லை' என்று கோபியர்களுக்கு அபிப்ராயமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம். வ்ரதாநுஷ்டாந காலமாக இருந்தாலும், மார்கழி நோன்பு நோற்கிற காலமாக இருந்தாலும், சில ஸமயங்களில் அவன் வந்து அலங்காரம் செய்தருளினால் அதை இல்லை செய்யோம் என்று கோபிமார்களுடைய திருவுள்ளம் இருந்தபடி. அதைக்காட்ட நடுவில் 'நாம்' என்கிற பதத்தைச் சேர்த்துச் சொல்கிறாள் ஆண்டாள் என்றதாயிற்று.

இதைப்போலவே இங்கும் 'பகவான் அவுணன் உடலைத்தான் அழித்தானே தவிர அவன் ஆத்மாவை அழிக்கவில்லை' என்று ஆழ்வாருக்குத் திருவுள்ளமாகத் தெரிகிறது. 'தன்னதான ஆத்ம வஸ்துவுக்கு அழிவு வாராமல் 'கிள்ளிக் களைந்தான் என்னுமாப் போலே, அஹங்கார ஹேதுவான தேஹத்தைக் கிழித்துப் பொகட்டான்' என்று நாயனானுடைய வ்யாக்யாநம். ஜீவாத்மாக்கள் அனைவருமே பகவானுக்கு திருமார்பிலே கௌஸ்துப ஸ்தாநீயர்கள் தான்.

'அமரர்க்கரிய' - தேவர்களுக்கு எம்பெருமான் அருமைப்பட்டவன். அவர்கள், தன்னைக் காண்பதற்கும் அறிவதற்கும் பகவான் எளியவன் அல்லன். தன்னுடைய அடியவனான ப்ரஹ்மலாதாழ்வானிடத்திலே அபசாரப்பட்டான் என்பதற்காக ஹிரண்யனைக் கிழித்துப் பொகட்டான் எம்பெருமான். 'பரியனாகி வந்த அவுணன் உடல் கீண்ட அமரர்க்கரிய ஆதிப்பிரான்' என்பதாலே அமரர்க்கரிய எம்பெருமான் தன் அடியவனான ப்ரஹ்மலாதாழ்வானுக்கு எளியவன் ஆனான் என்னும் அர்த்தம் காட்டப்பட்டது என்பதை நாம் அறியவேண்டும். பகவான் அமரர்களுக்கு அருமைப்பட்டவனாய் இருக்கும் காலத்திலேயே ப்ரஹ்மலாதாழ்வானுக்கு எளியவனாக இருக்கிறான் என்று பகவானுடைய இரண்டு தன்மைகளையும் சேர்த்து அநுபவிக்கிறார் ஆழ்வார். இதே அர்த்தத்தை ப்ரஹ்மலாதாழ்வான் திருவாக்காலே காட்டும் ஸ்ரீமத்பாகவத ஸ்லோகம் ஒன்றை உதாஹரிக்கிறார்கள் நமதாசார்யர்கள்.

“க்வாஹம் ரஜ:ப்ரக்ருதிரீஸ
தமோ஽தி₄ கேஸ்மிந்
ஜாதஸ்ஸுரேதரகுலே
க்வ தவாநுகம்பா
ந ப்₃ரஹ்மனோ ந ச ப₄வஸ்ய
ந வை ரமாயா

யோமேர்பித: ஸிரஸி பத்₃மகரப்ரஸாத₃:||

(ஸ்ரீமத்₃ ப₄க₃வதம் 7-9-26)

எம்பெருமான் என்ன பண்ணினான்? ஹிரண்யனை அழித்ததால் அவனது ரத்தத்தாலே நிரம்பிய தன் திருக்கையை ப்ரஹ்லாதாழ்வான் தலையில் வைத்தான். ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் கூடக் கிடைக்காத இந்த பாக்யம் தமோ குணம் மிகுந்த அஸுர குலத்தில் பிறந்த தனக்குக் கிடைத்ததே! என்று பகவானிடத்திலே சொல்லி அவனது கருணையைப் போற்றி மகிழ்கிறான் ப்ரஹ்லாதாழ்வான்.

‘ஸ்வஸாமர்த்யம் கொண்டு கிட்ட நினைப்பார்க்கு தயை பண்ணுமளவிலும் கிட்டவரிதாயிருக்கும், அநந்யப்ரயோஜநர்க்குச் சீற்றத்திலும் கிட்டலாயிருக்கும்’ என்று இந்த ஸ்ரீஸூக்தியினால் ஸாரமாகத் தெரிவிக்கப்படும் அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹிக்கிறார் நாயனார். பகவானுடைய எளியவனாய் இருக்கும் தன்மை, அவன் சீற்றத்துடன் இருந்தாலும் ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குக் கிட்டும் படியாய் இருக்கிறது. எத்தனை பக்கத்தில் இருந்தாலும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு பகவான் கிட்ட அரியவனாய் இருப்பவனாவான்.

ஆனால் ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு பகவான் கிட்ட எளியவனாய் இருப்பவன் என்னும் அர்த்தம் (பாகவத ஸ்லோகத்திலே) ப்ரஹ்லாதாழ்வான் திருவாக்கிலே ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டப்பட்டிருந்தாலும், இங்கே ஆழ்வார் பாசுரத்திலே அது வெளிப்படையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை என்பதால் இதே அர்த்தத்தை ஆழ்வார் தம் விஷயத்திலே காட்டுகிறார் என்று கொள்வதும் பொருத்தமே. அதாவது, ப்ரஹ்லாதாழ்வானிடத்தில் அபசாரப்பட்ட, ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு விரோதியான ஹிரண்யனை பகவான் கிழித்துப் பொகட்டாப்போலே, ஆழ்வாருக்கு விரோதியான அஜ்ஞாநத்தையும் அழித்து, ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு எளியவனாய் அவனை பகவான் அநுக்ரஹித்தாப்போலே ஆழ்வாருக்கும் எளியவனாய் அருள் புரிந்தான் என்று ஆழ்வார் பரமாகவும் அர்த்தம் கொள்ளலாம். ஆக ப்ரஹ்லாதாழ்வானைப் போலவே தம்மையும் பகவான் விஷயீகரித்து அருள் புரிந்தமையை ஆழ்வார் அநுஸந்தித்தாராயிற்று. ஆக ‘ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு எளியவன். தேவர்களுக்கு அரியவன்’ என்று ஒரு அர்த்தம். ‘திருப்பாணாழ்வாருக்கு

எளியவன், தேவர்களுக்கு அருமைப் பட்டவன்' என்று மற்றொரு அர்த்தம். இந்த இரண்டு அர்த்தங்களுமே ஆழ்வாரால் இப்பாசுரத்தில் ஆஸ்சர்யமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நாம் அறியவேணும்.

'ஆதிப்பிரான்' - இப்படி எம்பெருமான் ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கும் ஆழ்வாருக்கும் எளியவனாய் இருந்ததுக்கும், விரோதி நிரஸந பூர்வகமாக அவர்களுக்கு அருள் புரிந்ததுக்கும் காரணம் என்னவென்பதை 'ஆதிப்பிரான்' என்பதாலே ஆஸ்சர்யமாகத் தெரிவிக்கிறார் ஆழ்வார். 'ஆதி' = காரணபூதன். பகவான் திருப்பாணாழ்வாரோடு தேவர்களோடு வாசியற அனைவருக்கும் காரணனாவான். அப்படியிருக்க பகவான் ஆழ்வாருக்கு மட்டும் அருள்புரியக்காரணம் என்ன? இங்கே ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் நாயனார். தகப்பனான ஒருவன் தனக்குப் பல புத்ரர்கள் இருக்கச் செய்தேயும், அவர்களில் படுகரணர்களாக இருப்பவர்களைவிட (இந்த்ரிய ஸாமர்த்யம் படைத்தவர்களாய் இருப்பவர்களைவிட) விகல கரணனாய் (இந்த்ரிய ஸாமர்த்யம் குறைந்தவனாய்) இருக்கும் புத்ரனிடத்திலே அதிக வாத்ஸல்யாதி

களைச் செய்து போருவன். அதுபோலே இங்கு படுகரணர்களாய் இருப்பவர்கள் தேவர்கள். ஆழ்வார் தம்மை விகலகரணராக (அஜ்ஞாநம், அஸக்திகளைக் கொண்டிருப்பவராக)ச் சொல்லிக் கொள்கிறார் என்று வ்யாக்யாநம். இத்தால் ப்ரஹ்மாதி களுக்கு அரியனான நிலையையும், ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு எளியனான நிலையையும், பகவான் தமக்கு உபகாரனாய் இருக்கும் தன்மையையும் ஆழ்வார் காட்டியருளுகிறார் என்று தேறுகிறது.

'ஆதி' என்பதற்கு 'ஜகத்காரண பூதன்' என்று அர்த்தம் சொன்னதுக்கும் மேலே வேறொரு அர்த்தத்தை யும் ஆழ்வார் இங்கே திருவுள்ளம் பற்றுகிறார் என்கிறார்கள் நமதாசார்யர்கள். 'ஆதி-தான் முற்கோலி உபகரிக்குமவன்' என்று வ்யாக்யாநம். அதாவது - ஆழ்வார் தமக்கு ஆத்மநன்மையைத் தாம் விரும்புவதற்கு முன்பே, பகவான் ஆழ்வாருக்கு ஆத்மக்ஷேமத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளியிருக்கிறார் என்று ஆழ்வார் சொல்லுவதாக அபிப்ராயம்.

ஆக ஜகத்தை உண்டாக்கின காரணன் என்று மட்டும் அர்த்தமன்று. (தொடரும்)

புருஷகாரம் – சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்

(பூர்வீமதுபயவேதாந்த வித்வான் ஸதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமி)

(சென்றவிதழ் தொடர்ச்சி)

தன்னுபதேசங்கேட்டு, தான் ஆகவே இப்பிராட்டி இப்படி நினைப்பிட் பண்ணின கர்மத்திலிருந்து மீளாத டால் சேதநனும் திருந்தியே தீருவன். சேதநனை அருளாலே திருத்திவிடுவள். இவ்விதமே தன் உபதேசங்கேட்டு எங்ஙனையென்னில் – சேதநனை, “ஐயோ மீளாத எம்பெருமானே அழகாலே இவன் இப்படி துன்பப்படுகிருளே; திருத்துவள். எங்ஙனையென்னில்: பிராட்டி இவனுடைய கெட்ட நினைவு நீங்கி, ஒரு சேதநனை உபதேசத்தாலோ, ‘நமக்கு எம்பெருமான் வேணும்’ என்கிற பரமக்ருபையாலோ திருத்தி, எம்பெரு நல்ல நினைவு இவனுக்குண்டாகக் கடைவது” என, சேதநன் திறத்தில் பிராட்டி மானைப் பற்றச்செய்து, எம்பெருமான விளித்து “தேவரீ, சரணம்பற்றின இவனை ஏற்றுக்கொள்ளவேணும்” என்பள். பரமக்ருபையை – அருளைப் பண்ணிவிடு அப்போது எம்பெருமான், தன் வள். அத்தாலே சேதநனின் கெட்ட எண்ணம் நீங்கி, அவனும் எம்பெருமானே ஸ்வாதந்தர்யம் தலையெடுத்து, “ஸரிதான் ஆசைப்படுவனாம். பிராட்டியின் இந்த போ, பாபம் நிறைந்த ஒருவனை அழைத்து க்ருபை, நம்மாழ்வாரால் ‘பங்கயத்தாள் வந்து நம்காலில் குனியச்செய்வது, திருவருள்’ என விசேஷமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பரமக்ருபை “இவனை ஏற்றுக்கொள்ள வேணும்” என்றபது, இதுவே உனக்குப் பணியாய் என்றால், தன்னைத் தூண்ட ஒருவரும் விட்டது” என்று பிராட்டியின் உபதேசத்தை வேண்டாமல் எம்பெருமானின் உதறிவிட்டானேயாகில், அப்போது க்ருபையைத் தூண்டும் க்ருபையாம். இது அவனைத் தனக்கு வசமாக்கிக் கொள்ள, பிராட்டிக்கே உள்ளதொன்று. அதாவது – எம்பெருமானைப் பார்த்துத் தன் கண்களைப் “இச்சேதநன் நல்லவனாகக் கடவன்; புரட்டுவளாம். கச்சை நெகிழ்த்துவளாம். எம்பெருமான் பரமரஸிகனாகையாலே எம்பெருமானையே பற்றக் கடவன்” என்று பிராட்டி நினைப்பிட்டுவைக்கை. “இப்படி பிராட்டி நினைப்பிட்டு வைத்தால் அது பிராட்டி நினைப்பிட்டு வைத்தால் அது எங்ஙனம் பலிக்கும்” என்றால், பிராட்டி எம்பெருமான் தான் ஸத்யஸங்கல்பனாகை யாலே-நினைத்தது பலிக்கும் ஆற்றலு திறத்தில் பிச்சேறிக்கிடக்கும் விவரம் யாவே-நினைத்தது பலிக்கும் ஆற்றலு தையவனாகையாலே, இப்பிராட்டியின் என்கிற வசந்ததால் அறியலாம். நினைவைச் செயல்படுத்தியே தீருவன்; அதாவது-லங்கைக்குச் சென்று பிராட்டியை ஸேவித்து, பெருமாள்

வார்த்தையை அவளுக்குச் சொல்லி அவளைத்தேற்றி, அவளிடமிருந்து பெருமாளுக்கு வார்த்தையைப்பெற்று வந்த திருவடி பெருமாளுக்குப் பிராட்டி வார்த்தையாக விண்ணப்பிக்கிறார் – “நான் இன்னம் ஒருமாதத்துக்குமேல் பிழைத்திருக்கமாட்டேன்; அவ்வளவிற்குள் என்னைச் சிறைவிடுக்கவேணும்’ என்றாள்” என்று; அதனைக் கேட்ட பெருமாள், “என்னை விட்டுப்பிரிந்தவள் ‘இன்னம் ஒருமாதம் பிழைத்திருப்பேன்’ என்கையாலே பிராட்டி என்னைப் பிரிந்து எத்தனைகாலம் வேணுமானாலும் ஜீவித்திருப்பாள்; அவளுக்கு நாசமே கிடையாது. ஒருமாதம் அவளைப் பிழைக்க வைப்பது ‘நாம் வருவோம், சிறைவிடுவிப்போம்’ என்கிற நைப்பாசைதானே. அதுவே அவளை நெடுநாளைக்கும் பொறுத்திருந்து பிழைக்கப்பண்ணும். நான் அப்படியன்று; அக்கருங்கண்ணியான பிராட்டியைப் பிரிந்து ஒருகணகாலமும் ஜீவிக்க மாட்டேன்” என்கிறார். “தரங்குறைந்த தன்னைப் பிரிந்திருக்கிறபடியாலே பிராட்டி நெடுநாள் ஜீவிக்கலாம்; தரம்மிக்க அவளைப் பிரிந்திருக்கும் தான் ஒருகணமும் ஜீவிக்கமுடியாது” என்பது தேறுகிறது. பிராட்டிக்கு எம்பெருமானைக் காட்டிலும் தரம்மிக்கிருக்கை கண்ணழகையிட்டேயாம்.

திருமங்கையாழ்வாரும் “வண்டார் பூமா மலர்மங்கை மணநோக்க முண்டானே” என்று அருளிச்செய்தார்.

ஆகவே எம்பெருமான் பிராட்டியின் கண்ணழகுக்குத் தோற்றிருப்பவனாகையாலே அவள் அவனைத் தன் சொல்வழி வரப்பண்ணக் கண்ணைப் புரட்டினால், அக்கண்ணழகுக்குத்தோற்று அவள் சொல்வழி வந்தேதீருவன்.

அதேபோல, கச்சை நெகிழ்த்தினாலும் பிச்சேறுவன். ஸீதாப்பிராட்டியைப் பிரிந்திருந்தபோது பெருமாள் வார்த்தை – “தெள தஸ்யாஸ்ஸஹிதௌ பீநௌ ஸ்தநௌ தாலப₂லோபமௌ| கத்₃ா நு க₂லு ஸோத்கம்பௌ ஹஸந்த்யா மாம் ப₄ஜிஷ்யத:|| என்பது. இதற்குப் பொருள் – “சிரிக்கிற பிராட்டியினுடைய, அப்போது குலங்குகிற பருத்துப் பனம்பழம் போலிருக்கிற ஒன்றோடொன்று சேர்த்த (இடைவெளியற்ற) திருமுலைகள் என்னை எப்போது அணைக்கப்போகின்றன?” என்பதாம்.

பேயாழ்வாரும் ‘மலரான் தனத்துள்ளான்’ என்று எம்பெருமானுக்கு இருப்பிடமாகப் பிராட்டியின் திருமுலைகளை அருளிச்செய்கிறார். ஆகவே, பிராட்டி கச்சை நெகிழ்த்தினால் எம்பெருமான் நெஞ்சு பறியுண்டு அவளுக்கு வஸப்பட்டே தீருவன்.

இவ்விதம் தன்னழகாலே “பித்தர் பனிமலர்மேல் பாவைக்கு” என்னும்படி அவனைப் பிச்சேற்றித் தான் சொன்னபடி செய்தல்லது நிற்கமாட்டாதபடிபண்ணி, தன்னால் திருத்தப்பட்டு எம்பெருமானைச் சரணம்பற்றியிருக்கும் சேதனை ஏற்றுக்

கொள்ளும்படியாகச் செய்வள் பிராட்டி. இதுதான் ஈஸ்வரனை அழகாலே திருத்துவது. ஆக பிராட்டியின் புருஷகாரம் வீண்போகாது.

“புருஷகாரம்” என்னும் சொல்லுக்கு - இலக்கணமுறையில் விவரணம் (விளக்கம்) பண்ணும்போது “புருஷம் கரோதி இதி புருஷகார:” (புருஷனாகச் செய்கிறான்) என்று பொருளாய், ‘எம்பெருமானையும் புருஷனாகச் செய்கிறான். சேதநனையும் புருஷனாகச் செய்கிறான்’ எனத்தேறுகிறது.

1. எம்பெருமானைப் புருஷனாகச் செய்கையாவது - குணங்களால் நிறைந்தவனுக்குகை. “ப்ரு-பாலந-பூரணயோ:” என்கிற தாதுவிலிருந்து “பூரணம்” என்கிற அர்த்தத்தில் ‘புருஷஸப்தம்’ உண்டாம்போதும், “பூரணத்வாத் புருஷ:” என்கிற நிருக்தியால் ‘நிறைந்திருத்தலால் புருஷன்’ எனப் புருஷஸப்தம் உண்டாம்போதும் எம்பெருமானை ஸுமாதிகுணங்களால் நிறைந்தவனாக ஆக்குகிறான் என்ற பொருள் தேறுகிறது.

2. “ப்ரு-பாலந பூரணயோ:” என்கிற தாதுவிலிருந்து “பாலநம்” என்கிற அர்த்தத்தில் புருஷஸப்தமுண்டாகி ‘புருஷன் - பாலநம் செய்பவன் - ரக்ஷிப்பவன்’ என்கிற அர்த்தமும் கிடைக்கிறபடியாலே “பிராட்டி எம்பெருமானைப் புருஷனுக்குகிறான்” என்றால் சேதநனை ரக்ஷிப்பவனாக

ஆக்குகிறான் என்ற பொருளும் தேறுகிறது. 3. “புரு-ஸுநோதி-இதி புருஷ:” என்கிற தாதுவிலிருந்து புருஷஸப்தம் உண்டாம் போது, நிறையக்கொடுப்பவன் புருஷனுக்கிறான்; “பிராட்டி எம்பெருமானை, தன்னைப் பற்றினவனுக்கு நிறையக் கொடுப்பவனாகச் செய்கிறான்” என்கிற பொருளும் கிடைக்கிறது.

ஆக எம்பெருமானை புருஷனாகக் குகையாவது - ஸுமாதிகுணங்களால் நிறைந்தவனுக்குவது, ரக்ஷகனுக்குவது, மோக்ஷபாயந்தம் நிறையக்கொடுப்பவனுக்குவது என்று மூன்றுவிதமாக அமைகிறது. இம்மூன்று பொருளும் “புருஷகாரம்” என்கிற சொல்லுக்குக் கிடைக்கிறது. இது பிராட்டி எம்பெருமானுடன் சேர்ந்திருக்கும்போது உபதேஸத்தாலோ அழகாலோ அவனைப் புருஷனுக்குகையாம்.

இனி, சேதநனைப் புருஷனுக்குகையாவது - “புரு-அக்ரக்யமநே” என்று ஒரு தாது. அதிலிருந்து “புருஷ:” என்கிற சொல் உண்டாம்போது அச்சொல்லுக்கு “புருஷ:” “எதிர்நோக்கிச்செல்பவன்” என்கிற பொருள் தேறுகிறது. இந்த “புருஷ:” என்கிற சொல் சேதநனைக்குறிக்கிறது. ‘புருஷம் கரோதி-இதி புருஷகார:’ என்கிற வ்யுத்பத்தியால் பிராட்டி “சேதநனைத் திருத்தி எம்பெருமானை நோக்கிச் செல்பவனாக ஆக்குகிறான்” எனத்தேறுகிறபடியாலே எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிந்திருக்கும்

போது பிராட்டி உபதேஸத்தாலோ அருளாலோ சேதநனைத் திருத்திப் புருஷனாக்குகிறாளாகையாலே சேதநனுக்குப் பிராட்டி புருஷகாரமாகிறாள்.

இவ்விதம் – சேதநன், ஈஸ்வரன் இருவரையும் திருத்திப் புருஷர்களாக்கி, சேதநன் எம்பெருமானை நோக்கிச் செல்லவும், எம்பெருமான் தன்னைப் பற்றின சேதநன் திறத்தில் பொறுமை முதலிய குணங்களால் நிறைந்தவனாகி, ரக்ஷகனாகி, நிறையக் கொடுப்பவனாகி, சேதநனை ஏற்றுக்கொள்ளவும் செய்கை புருஷகாரமாகையாலே சேதந ஈஸ்வரர்களைச் சேர்த்துவைக்கும் “க₄டகத்வம்” (சேர்த்துவைக்கை) என்கிற பொருளும் இந்த “புருஷகாரம்” என்கிற சொல்லுக்குப் பொருளாகிறது.

இதுதான் பிராட்டியின் புருஷகார மாயிருக்கும் தன்மை. “புருஷகார:” என்கிற சொல் நித்யபுல்லிங்கமாகையாலே பிராட்டியைச் சொல்லும்போதும் புல்லிங்கமாகவே பார்க்கப்படுகிறது. இனி “உபதேஸத்தால் சேதநன் மீளாதபோது அருளாலே திருத்துவள் பிராட்டி” என்று காட்டப்படுகிறதே. இராவணனுக்கு ‘மித்ரம் ஓளபயிகம் கர்த்தும் – பெருமாள் நண்பனாக ஆக்கிக்கொள்ளத்தக்கவர்’ என உபதேஸித்தும் அவ்வுபதேஸத்தால் அவன் தன் கர்மபாரதந்தர்யம் குலைந்து ஏன் பெருமானைச் சரணம் பற்றவில்லை?” என ஓர் கேள்வி எழுகிறது.

இங்கு விரிவுக்கஞ்சாமல் ஸ்ரீவசந

பூஷண வ்யாக்யாநத்தின் திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி அரும்பதத்தில் காட்டியருளியதையும், ஸ்ரீபெரும்பூதூர் எம்பார் ஜீயர்ஸ்வாமி அரும்பதத்தில் காட்டியருளியதையும் தெரிவிக்கிறேன்.

ஸ்ரீமதித்யாதி அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி காட்டியருளுவதாவது – “ராவணனை அருளாலே திருத்தாதொழிந்தது – தே₃வர்களுக்கு ராவணவத₄ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினபடியாலே. அவனுக்கருளாதொழிந்தது ப₄க₃வத₃பி₄ப்ராயாநுவித₄நத்தாலே; இவள் அவனுக்கு உபதேஸித்ததும், அங்க₃த முக₂த்தாலே ராவணனுக்கு உபதே₃ஸித்த ப₄க₃வத₃பி₄ப்ராயாநுவித₄நத்தாலே என்று கருத்து” என்பன அவ்விடத்திய ஸ்ரீஸூக்திகள். அதாவது – பிராட்டி ராவணனை அருளாலே திருத்தி அவன் பெருமானை ஆஸ்ரயிக்கும்படி பண்ணவில்லை; ஏன் பண்ணவில்லை? என்பது கேள்வி.

ஸமாதாநம் – இராவணனால் இடர்பட்ட தேவர்களின் பிரார்த்தனைக்குச் சேர, தேவர்களுக்கு ராவணனை வதம் செய்வதாகப் பெருமாள் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியிருத்தலாலே, அவனை அருளாலே திருத்தினால், திருந்தினவன் பெருமானைச் சரணம் பற்றிவிடுவான். பெருமானும் அவனை ஏற்றுக்கொள்ள வேணுமே தவிர வதம் செய்ய முடியாது. அப்போது பெருமாள் பொய்யராவர்;

மஹநீயர்களைப் போற்றுவோம்
திருப்பதி ஸ்ரீரங்கராமாநுஜஜீயர்ஸ்வாமி
(தொகுத்தளித்தவர் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்ரீ.உ.வே.கண்ணன்ஸ்வாமி)

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் கிடாம்பியார் எனப்படுகிற மரபில் ஆத்ரேய கோத்ரத்தில் 1893ஆம் ஆண்டு புரட்டாசித் திருவோணத்தில் ஸாதுராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி தாய்தந்தையருக்கு இரண்டாவது குமாரராக அவதரித்தார். இந்த நன்னாளே திருவேங்கடமுடையானுடையவும் ஒன்றான திருவேங்கடராமாநுஜஜீயருடையவும் திருநகைத்ரமாகும். சிறுவயதிலேயே தாயார் தகப்பனாரை இழந்ததால் மாதுலரின் அரவணைப்பிலே வளர்ந்தார். இவரது தமையனார் தெய்வநாயகமய்யங்கார். இவர் தென்னிந்திய ரயில்வேயில் இஞ்ஜினீயராக இருந்தார். இவர் காலத்தில் தான் இவரது மேற்பார்வையில் திருச்சி ஜங்ஷனில் சுரங்கப்பாதை முதலியவை வடிவமைக்கப்பட்டு, நிர்மாணிக்கப்பெற்றன. இவரது மாதுலர் மேலைவாத்யார் திருமலை ஐயங்கார் ஸ்வாமி வேதபாரங்கதராய், தர்மஸாஸ்தர் நிபுணராய், உபய வேதாந்தங்களிலும் நிஷ்ணாதராய், ஆஸூகவியாய், மநீஷிமாந்யராய் விளங்கினார். ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியார்ஸ்வாமி தமது மாதுலரிடத்தில் ஸாமாந்ய ஸாஸ்த்ரங்களை யும், ஈடுமுப்பத்தாரூயிரப்படியையும் அதிகரித்தார். ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலையில் சேர்ந்து தர்க்கம் வ்யாகரணம் மீமாம்ஸை வேதாந்தம் ஆகிய நான்கு ஸாஸ்த்ரங்களையும் கற்றார். அக்காலத்தில் ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ப்ரஸித்த ராக விளங்கிய ஆஸூரி ராமாநுஜாசாரி ஸ்ரீஸைஸேத்யாபாத்ரம்- அக்டோபர் 2010

யரிடம் ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலியன அப்யஸித்தார். சிறுபுலியூர் ஸூத்தஸத்வம் தொட்டாசார்யஸ்வாமியின் திருவடி ஸம்பந்தம் வேண்டுமென்கிற ஒரே ஆசையினால் கர்க்க கோத்ரத்துக்கு ஸ்வீகாரம் வந்தார். இவர்களுக்கு ஸாது கூட்டத்தார் என்று வ்யவஹாரமானதால் “ஸாதுராமாநுஜாசார்யர்” என்றே அழைக்கப்பட்டார். மதுரையில் சில காலம் தங்கி காலக்ஷேபம் ஸாதித்துவந்தார். ஸ்மார்த்தகள் பலரும் இவரது காலக்ஷேபங்களில் அந்வயித்ததுண்டு. ஹரிஸமய திவாகரம் பத்திரிகையில் பல கட்டுரைகளை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். அதில் முக்யமானது ததிபாண்டன் வரலாறு. பின்னர் சென்னை வாஸிகளின் வேண்டு கோளுக்கிணங்க திருவல்லிக்கேணியில் பலகாலம் தங்கி ஈடுகாலக்ஷேபம் ஸாதித்து பூர்த்திபண்ணினார். V..பாஷ்யமைய்யங்கார் மற்றும் பல மஹநீயர்கள் அக்காலக்ஷேபத்தில் அந்வயிக்கும் பேறு பெற்றனர். பின்னர் திருவேங்கடமுடையான் கைங்கர்யத்தில் பேரார்வம் கொண்டவராய், ஆஸ்ரமஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டு 1944ல் திருமலையில் சின்னஜீயர் ஸ்தாநத்தை ஏற்று ஸ்ரீரங்கராமாநுஜ சின்ன ஜீயர்ஸ்வாமி என்னும் பெயரில் விளங்கினார். அது கேட்ட V..பாஷ்யமைய்யங்கார் ஸ்வாமி முதலானோர் சிங்கத்தை குறை யில் அடைத்தாயிற்று என்றனர். இவர் காலத்தில் ஸம்ப்ரதாய ஸம்ரக்ஷணத்துக் காக லண்டனில் உள்ள ப்ரீவீகவுன்சில்

வரை சென்று நல்ல தீர்ப்பு வாங்கினார். இன்று திருவேங்கடமுடையான் ஸந்நிதியில் திருப்பாவை சாற்றுமுறை நடக்கிறதென்றால் அது பர்வீகவுன்சில் தீர்ப்பினாலேயேயாகும். இதே போன்று நீதிமன்றத்தில் வழக்குகள் தொடுத்து வெற்றிகண்டு ஸம்ப்ரதாயத்தை நிலைநாட்டினார். 16வருடகாலம் சின்ன ஜீயராகவும், 1960 முதல் 1975 வரை பெரியஜீயராகவும் இருந்தார். திருவேங்கடமுடையானது கைங்கர்யங்களில் கணப்போதும் காலம் தாழ்த்தாது அந்வயித்து கைங்கர்யைகநிரதராய் விளங்கினார். வேளுக்குடி வரதாசார்யார் தொடங்கி சிறுபுலியூர் ஸுத்தஸத்தவம் அண்ணன்ஸ்வாமி ஸகோதரர்(கள்) ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் கண்ணன் ஈருக பலருக்கும் ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத்விஷயாதி ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தகாலக்ஷேபம் ஸாதித்து ப்ரமாண ஸம்ரக்ஷணமும் பண்ணியுள்ளார். எம்பெருமானார் நியமனப்படி திருநாராயணபுரத்தில் குடில் கட்டியுள்ளார். திருநாராயணபுரத்தில் போனகம் தடைப்பட்ட காலத்து ஓடோடிச் சென்று பெருஞ்செல்வம் திரட்டி போனகம் குறையற நடக்க ஏற்பாடு செய்தார். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் பெரிய ஜீயருக்கு ஸ்வர்ணகவசம் ஸமர்ப்பித்தார்.

ஒருஸமயம் குருவாயூர் சென்ற திருமலை அதிகாரிகள் அங்கு நடைபெற்ற சீவலிப்புறப்பாட்டைக்கண்டு (தகடு வடிவில் உள்ள குருவாயூர்ப்பனை அர்ச்சகர் யானை மேலே வைத்துக்கொண்டு வலம் வருதல்) திருமலையிலும் ப்ரஹ்மோத்ஸவத்

தில் கஜவாஹனமாக உயிருள்ள யானை யின் மீது அர்ச்சகர் மலையப்பனை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு புறப்பாடு பண்ணதிட்டமிட்டார்கள். அதுகேட்ட ஸ்வாமி, நம்மிடத்தில் யானைகளா இல்லை; யானையின் மீதே கஜவாஹநப்புறப்பாடு பண்ணலாம். பெருமாளுக்கு ஸேஷவாஹநம் ப்ரதாநமாதலால் (ஸேஷவாஹநமும்) பண்ணலாமே. உயிருள்ளதொரு பெரிய பாம்பைப்பிடித்து அதன்மீது அர்ச்சகர் பெருமானை எழுந்தருளப் பண்ணி புறப்பாடு பண்லாமே என்றார். அதுகேட்ட அனைவரும் கொல்லென்று சிரிக்க, அத்திட்டம் அப்போதே கைவிடப்பட்டது.

சிருங்கேரி சங்கராசாரியார் ஸ்ரீவேங்கடேச அஷ்டோத்தர ஸதநாமங்கள் பொறித்த தங்க நாணயங்களால் ஸ்ரீநிவாஸனுக்கு ஸ்வர்ணபுஷ்ப அர்ச்சனை பண்ணும் வகையில் ஆந்திர அரசு ஆணையிட்டிருந்தது. அதனைக்காண அமைச்சர்கள், அறநிலையத்துறை அதிகாரிகள், பெருஞ்செல்வந்தர்களான அவரது சிஷ்யர்கள் பலரும் வந்திருந்தார்கள். அர்ச்சகர்கள் அதனைத் தடுக்க நீதிமன்றம் செல்லத் தீர்மானித்து ஸ்வாமியிடம் ஒத்துழைப்புக் கோரி வந்தனர். புன்முறுவல் பூத்தவாறு கொதித்தெழுந்த அர்ச்சகர்களை சாந்தப் படுத்தினார். மறுநாள் சங்கராசார்யரிடம் தமது வாக்காதுர்யத்தினால் ஸாஸ்த்ர மர்யாதைகளையும் திருமலை கோயிலின் பழக்கவழக்கங்களையும் மனத்தில்படும்படி ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் எடுத்துச் சொன்னார். தாங்கள் கொண்டு

வந்துள்ள ஸ்வர்ணபுஷ்பங்களையெல்லாம் தங்கள் கரகமலங்களால் என்னிடம் கொடுப்பீர். நான் அவற்றை அர்ச்சகரிடம் கொடுப்பேன். அவர் அர்ச்சனைகளை பண்ணுவார் என்றார். அவரும் “ததை₂வாஸ்து” என்று சொன்னார். க்ரமப்படி அர்ச்சகரே அர்ச்சனை பண்ணினார்.

மற்றொரு ஸமயம் திருமலையில் வேதஸம்மேளனம் நடைபெற இருந்தது. அதை காஞ்சி பெரிய சங்கராசாரியார் முன்னின்று நடத்த ஏற்பாடாயிருந்தது. ஸ்ரீகுண்டலம் ரங்காசார்யஸ்வாமியின் ப்ரார்த்தனைக்கிணங்க ஜீயர்ஸ்வாமி அந்த ஸதஸ்ஸுக்கு எழுந்தருளி 40 நிமிடம் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் அத்யக்ஷபாஷணம் நிகழ்த்தினார். அறநிலையத்துறை அமைச்சர் ஸ்ரீசந்திரமெளலி, சங்கராசார்யார் முதலிய பலரும் புளக்கீக்ருதகாத்ரராய் சற்று தூரம் வந்து கைங்கர்யத்துக்குச்செல்லும் அவரை வழியனுப்பி வைத்தார்களாம். பின்னர் காஞ்சீபுரம் வந்த சங்கராசாரியார் ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ர.ப.அண்ணங்கராசாரியாரிடம் ஸ்வாமியின் வைதுஷ்யத்தைப் பலவாறு புகழ்ந்து பேசினாராம்.

ஒருமுறை அதிகாரிகள், ஸேவார்த்திகள் கூட்டம் அதிகமாக இருப்பதால் காலையில் திருப்பாவை சாற்றுமுறை ஆனவுடன் மத்யாஹ்ந காலத் தளிகையை யும் ஸமர்ப்பித்து தொடர்ந்து மாலைவரை இடையீடின்றி தர்ஸநத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணுவதாகத் தீர்மானித்து அதனை ஸ்வாமியிடம் தெரிவித்தார்கள். ஸ்வாமி யுக்தி யுக்தமான தமது திருவாக்கினாலே

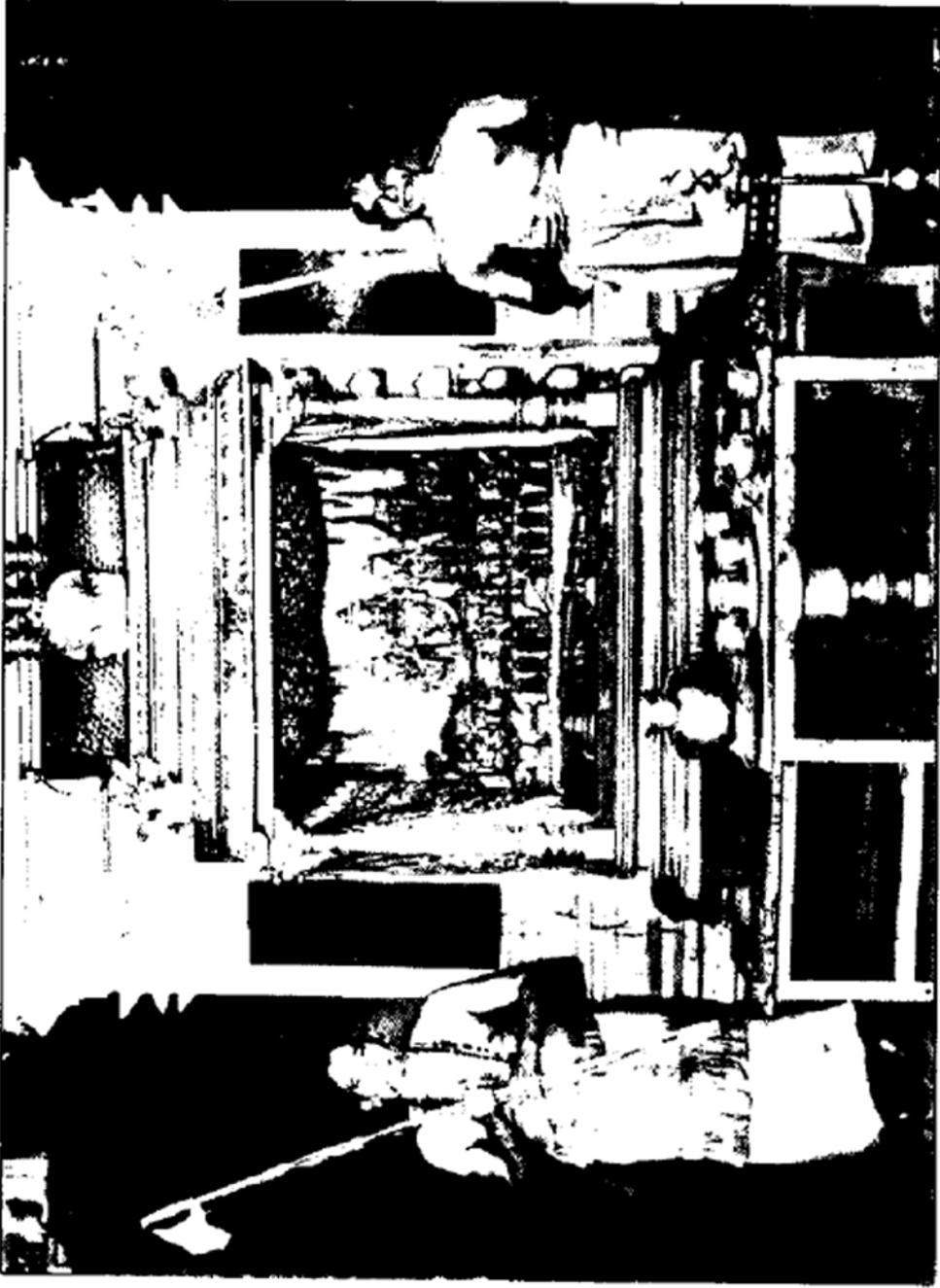
ஸ்ரீஸைஸேத்யாபாத்ரம்- அக்டோபர் 2010

அந்தந்த காலங்களில் தான் தளிகை ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்று அவர்களுக்கு உணர்த்தி, யதாக்ரமமாக நடைபெறச்செய்தார்.

காலக்ஷேபம் ஸாதிப்பதன் மூலம் ப்ரமாண ஸம்ரக்ஷணமும், அவிச்சிந்ந கைங்கர்யரூபமான ப்ரமேய ஸம்ரக்ஷண மும் பண்ணிக்கொண்டு 31 வருடகாலம் திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்து போந்தார். இன்றைக்குத் திருமலையில் நம் ஸம்ப்ரதாயம் இருக்கிறதென்றால் அதனைக் கட்டிக்காத்த பெருமை ஸ்வாமிக்கே உரியதாகும். 1975 சித்திரை மாதம் ஸூக்ல ஷஷ்டி எம்பெருமானார் திருநக்ஷத்திர மாகிய திருவாதிரையன்று பரமபத நாதனுக்கு கைங்கர்யம் பண்ணும் வகையில் திருநாடலங்கரித்தார்.

அவரது அடிச்சுவட்டில் நின்று பின்னிட்டவர்களும் ஸம்ப்ரதாய ஸம்ரக்ஷணமும், பண்ணிக்கொண்டு வையம் மன்னி வீற்றிருக்க திருவேங்கடமுடையான் அருள்வாராக.

திருமலை திருப்பதி பெரிய கேள்விப்பட்ட பெரிய ஜீயர் ஸ்வாமி (சாதுஸ்வாமி), சிறிய கேள்விப்பட்ட சின்ன ஜீயர் ஸ்வாமி
ஸ்ரீ மடத்து திருவாராதன பெருமானுடன்

விலக்ஷண மோக்ஷாதிகாரி நிர்ணய ஸாரம்

ஆசிரியர் ரகுராமன்

ஸ்வாமி எம்பெருமானார் தர்ஸந நிர்வாஹம் செய்து கொண்டு எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில், யாதவப்ரகாஸன் தன் தாயாருடைய வார்த்தையாலும், பேரருளாளப் பெருமாளின் நியமனத்தாலும் எதிராஜரை ஆஸ்ரயித்து, திருவிலச்சினை பெற்று, தூர்யாஸ்ரம ஸ்வீகாரம் செய்து கொண்டு கோவிந்த ஜீயராக மாறினார். அத்வையான யாதவப்ரகாஸன் ராமாநுஜ ஸிஷ்யராகி, துறவறம் பூண்டதைக் கண்டு பொறுக்காத யாதவப்ரகாஸனின் புத்ர ஸிஷ்யர்கள் ராமாநுஜ தர்ஸநத்துக்கு ஊறுவினைவிக்க வேண்டும் என்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு போலி வைக்ஷணவர்களாய் நம் தர்ஸநத்தில் புகுந்து பற்பல துஷ்ப்ரசாரங்களைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

1. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டு விட்டால் நிஸ்சயம் மோக்ஷப்ராப்தி கிட்டுமாகையால் நாம் ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணத்திற்குப் பின் எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். அக்ருத்யகரணதிகளைச் (செய்யத்தகாத செயல்களைச்) செய்தாலும், வீடுபேறு தப்பாது. அதனால் அபக்ஷயபக்ஷணம் (உண்ணத்தகாதவற்றை உண்பது) அபேயபாநம் (பருகத் தகாததைப் பருகுதல்) முதலானவற்றையும் செய்யலாம் என்று கூறிவந்தனர் யாதவப்ரகாஸ ஸிஷ்யர்கள்.

2. ப₄க்திரஷ்டவித₄ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சே₂பி வர்த்ததே ஸ விப்ரேந்த₃ரோ முநி: பூர்மாந்

ஸ்ரீஸைஸேத₃யாபாத்ரம்- அக்டோபர் 2010

ஸ யதி: ஸ ச பண்டி₃த:॥

தஸ்மை தே₃யம் ததோ க்₃ராஹ்யம்

ஸ ச பூஜ்யோ யத₂ஹ்யஹம்॥

(எட்டுவிதமான பக்தியானது எவனிடம் உள்ளதோ, ம்லேச்சனாயிருப்பினும் அவனே ப்ராஹ்மண ஸ்ரேஷ்டன்; அவனே முனிவன்; அவனே செல்வமுடையவன்; அவனே யதி; அவனே பண்டிதன்; அவனுக்கு அபேக்ஷயுண்டானால் ஜ்ஞாநத்தை உபதேஸியுங்கள்; அவன் எம்பெருமானைப் பற்றிய ஜ்ஞாநத்தை உங்களுக்குச் சொன்னால் கேட்டுப் பயன்பெறுங்கள். எனக்கு மேல் பூஜ்யரில்லாமை யாலே என் மாத்ரமாகிலும் அவர்களை ஆராதியுங்கள்) என்கிற பகவத்வசநத்தை யொட்டி நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷத்தைப் போக்கிக் கொள்ள விலக்ஷண ஜ்ஞாந ஸம்பந்தத்தைப் பெறவேண்டும் என்றருளிச்செய்ததற்கு மாருக, யாதவப்ரகாஸ ஸிஷ்யர்கள் 'தஸ்மை தே₃யம் ததோ க்₃ராஹ்யம்' என்பதால் வர்ண கலப்பே விதிக்கப்படுகிறது என்றார்கள்.

3. எம்பெருமானுடைய வாத்ஸல்யம் (தோஷபோக்யத்வம் = குற்றங்களை நற்றமாகக் கொள்ளுகை) என்கிற குணத்திற்கு விரைவில் இலக்காவதற்கு மேன்மேலும் பற்பல குற்றங்களைப் புரிந்து வரவேண்டும் என்றார்கள்.

4. சரமஸ்லோகத்தில் கீதாசார்யன் 'ஸர்வத₄ர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்று ஸாதநாந்தரங்களை ஸவாஸநமாக

விடச்சொல்லியுள்ளான். தர்மம் என்பது “இதும் குரு; இதும் மாகார்ஷீ:” (இதைச் செய்; இதைச் செய்யாதே) என்று இருவகையாகவுள்ளது. எல்லா தர்மங்களை யும் விட்டு என்னையே பற்று என்னும்போது ‘குரு’ (செய்) என்று கூறிய தர்மங்களை விடுவது போலே, ‘மாகார்ஷீ:’ (செய்யாதே) என்றதையும் விடவேண்டிவரும். அதனால் அதர்மநிவ்ருத்தியைக் கைவிடு என்பதே அதற்கு பொருளாகுமாதலால், ‘அதர்மங்களைச் செய்’ என்பதே சரம ஸ்லோகத்தின் உட்பொருள் என்று விபரீதார்த்தங்களைக் கூறிவந்தனர் யாதவப்ரகாஸ சரிஷ்யர்கள்.

இப்படிச் சொல்லிவந்ததோடு நில்லாமல், தாங்கள் கூறுவதே சரமதர்மம் என்று சில க்ரந்தங்களையும் எழுதி வைத்தனர். இதனைக் கேள்வியுற்று ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அவர்களில் சிலரை ஸிஷித்து, அவர்கள் எழுதிய நூல்களை நெருப்புக்கு இலக்காக்கினார். இருப்பினும் அவர்களுள் சிலர், ஸிஷ்டர்கள் அறிந்தால் கடிந்து கொள்வர் என்று பிறரறியாதபடி தங்களுக்கு வேண்டியவர்களுக்கு மட்டும் இந்த தூர்வாதங்களையெல்லாம் உபதேசித்து வந்தனர். பிள்ளையுலகாசிரிய ரின் காலத்தில் சிலர் இந்த விஷயங்களைச் சொல்லத் தொடங்க, அப்போது பேரருளாளனின் பெருங்கருணையினால் ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்யஸாஸ்த்ரம் திருவவதரித்தது. பின்னர் தேவராஜ குருவான எறும்பியப்பாவின் காலத்தில் கலியின் கோலாஹலத்தால் மீண்டும் சிலர் இவ்விபரீதார்த்தங்களைச் சொல்லப்புக, அப்போது அன்னவர்களின் தூர்வாதங்களை

தூநநம் செய்வதற்காகவே விலக்ஷண மோக்ஷாதிகாரி நிர்ணயம் என்ற க்ரந்தம் திருவவதரித்தது. தேவகோஷ்டியில் புகுந்த ராஹுகேதுக்களைப்போலவும், வாநர ஸேனையில் வாநரவுருவில் புகுந்த ஸுகஸாரணரைப் போலேயும், ஸ்ரீவைஷ்ண கோஷ்டியில் புகுந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ஊறுவிளைவித்து வந்த போலி வைஷ்ணவர்களின் பொய்ம்மைகளைப் பொடிபடுத்தவே ஏற்பட்டது இந்நூல் எனலாம்.

வால்மீகி மஹர்ஷி ‘நாரத₃ம் பரிபப்ரச்ச₂ வால்மீகீர் முநிபுங்க₃வம்’ என்று நாரதரைக் குறித்து பதினாறு கேள்விகளைக் கேட்டதனாலேயே நமக்கு ஸ்ரீராமாயணம் கிடைத்தது. ஜநமேஜயன் வைஸம்பாயந ரைக் குறித்து கேட்ட கேள்வியினாலேயே நமக்குக் மஹாபாரதம் கிடைத்தது. ‘மைத்ரேய: பரிபப்ரச்ச₂’ என்று பராசரரை மைத்ரேயர் ப்ரஸ்நம் பண்ணியதாலேயே நாம் புராணரத்நமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத் தைப் லபிக்கப் பெற்றோம். ‘மாமகா: பாண்டவாஸ்சைவ கிமகுர்வத ஸஞ்ஜய’ என்று த்ருதராஷ்ட்ரன் ஸஞ்சயனைக் குறித்துக் கேட்ட கேள்வியினாலேயே கேஸவார்ஜுந ஸம்வாத ரூபமான கீதாஸாஸ்த்ரம் நமக்குக் கிடைத்தது. மதுரகவியாழ்வார் கேள்வி கேட்டதே பதினாறாண்டுகாலமாக மூகபாவத்தை அடைந்திருந்த நம்மாழ்வார் வாய்திறந்து பேசுவதற்கும், மேலே நான்குவேத ஸாரமாக நாலுப்ரபந்தங்கள் பாடுவதற்கும் ஹேதுவாயிற்று. அதுபோல் ஸேநாதிபதி யாழ்வான் எறும்பியப்பாவைக் குறித்து

கேட்ட கேள்விகளினாலேயே நாம் விலக்ஷண மோக்ஷாதிகாரி நிர்ணயம் என்கிற இந்நூலைப் பெறமுடிந்தது. யதிபதி ரங்கபதி ஸம்வாதமான ஸரணாகதிகத்யம் போலே இந்நூலும் ஸம்வாத ரூபமாகவே யுள்ளது. விலக்ஷணரான மோக்ஷாதிகாரி களின் ஸ்வரூபத்தை நிர்ணயிப்பது இந்நூல். பக்திநிஷ்டரும் மோக்ஷாதிகாரி யாதலால், அவர்களை வேறுபடுத்த 'விலக்ஷண' என்கிற விசேஷணமிடப் பெற்று 'ஏத₃த்தே₃ஹாவஸாதே' (இவ்வுட லின் இறுதியில்) முக்தியடையவுள்ள ப்ரபந்தர்களான மோக்ஷாதிகாரியின் தன்மையை தீர்மானித்துக் கூறுகிறது இந்நூல்.

முதலில் ஸச்சிஷ்யரான ஸேநாபதி யாழ்வான் எறும்பியப்பாவை ஸேவித்து மோக்ஷாதிகாரிகளின் ஸ்வரூபத்தை நிர்ணயித்து அருளிச்செய்யவேண்டும் என்று கேட்க, அப்பாவும் 'பிறக்கும்போதே எவனொருவனை எம்பெருமான் கடாக்கிக்கி ருனோ அவனுக்கே மோக்ஷேச்சை ஏற்படும்' என்கிறார். இச்சை ஏற்பட்டாலும் மோக்ஷத்திற்கான உபாயம் அறியப்படாத வளவில் மோக்ஷப்ராப்தி துர்லபமாகையாலே மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு வழி யாது என்னும் கேள்வி எழுந்தது. 'ஜ்ஞாநத்தாலே முக்தி' என்று ப்ரமாணம் கூறுவதால் மோக்ஷத்தை யடைய ஜ்ஞாநத்தைப் பெறவேண்டும் என்றும், அது எத்தகைய ஜ்ஞாநம் என்னும் கேள்வி எழ, அநுஷ்டாந பர்யந்தமான அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞாநமே என்கிறார். அந்த ஜ்ஞாநத்தை எப்படிப் பெறுவது என்பதற்கு 'ஸ கு₃ருமேவாபி₄க₃ச்சே₂த்' என்று

விதிக்கப்பட்டபடியால் ஸதாசார்ய ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணவேணும் என்றார். மேலே ஆசார்யனை அடையும்போது ஸிஷ்யனுக்கு ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம் பூர்த்தியாக இருக்கவேண்டும்; ஸிஷ்ய லக்ஷண பூர்த்தியில்லாதவனை ஏற்றால் 'ஸிஷ்யபாபம் கு₃ரோரபி' என்று ஸிஷ்யனுடைய பாபமும் ஆசார்யனை வந்தடையும்; எப்படி ஸதாசார்ய ஸம்பந்தம் ஸ்ரேயஸ்கரமோ, அதுபோல் ஸச்சிஷ்ய ஸம்பந்தமும் உத்தேஸ்யம் என்று கூறுகிறார். அதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ஸச்சிஷ்யரான ஆழ்வானுடைய ஸம்பந்தத் தாலேயே உடையவருக்கு மோக்ஷம் என்பதனை எடுத்துக்காட்டினார். அபதே ப்ரவ்ருத்த (தவருன பாதையில் செல்லும்) ஸிஷ்யனின் ஸம்பந்தம் ஆசார்யனுக்கு அநர்த்தத்தை விளைவிக்கு மாதலால் ஸச்சிஷ்யர்களுையே ஆசார்யன் ஏற்க வேண்டும் என்பதையும், ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணங்கள் தாம் எவை என்பதையும் தெளிவாகத் தெரிவித்தார்.

ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களால் பூர்ண னான ஆசார்யனையே ஸிஷ்யன் பற்ற வேண்டுமென்று கூறி, மேலே ஸதாசார்ய லக்ஷணங்களைத் தெளிவாகத் தெரிவித்தார் எறும்பியப்பா. அப்போது ஆஹாரநியதி விஷயத்தில் சிற்சில ஆக்ஷேபங்கள் எழ, அவற்றுக்குத் தக்க பதிலுரைத்தார்.

மேலே ஆசார்யத்வம் கடகத்வம், உபாயத்வம் என்று இரண்டு விதமாயுள் ளது என்கிறார். அதாவது ஆசார்யர்களை எம்பெருமானோடு சேர்த்து வைப்பவர்கள் என்றும், தாமே உபாயமாகவிருப்பவர்கள் என்றும் இரண்டு வகையாகப் பிரித்தார்.

இதில், தன்னை வந்தடைந்த சேதநனை நன்றாகப் பார்க்கித்து, அவனுக்கு உலக விஷயங்களில் ஆசை அற்றுப்போய் ஆர்த்தி தலையெடுத்ததைக் கண்டு 'இவன் வேறுபயன் கருதாமல் எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடுவன்' என்று அறிந்து அவனுக்கு கடகனாகவிருந்து அவனை எம்பெருமானிடம் சேர்க்கை முதல் வகை. ஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாநமும் இல்லாத ப₃ால - மூக - ஐ₃ - அந்த₄ - பங்கு₃ - பதி₄ராதி₃களில் (சிறுவர்கள், ஊமைகள், அறிவில் குறைந்தோர், பார்வையற்றோர், முடவர்கள், காது கேளாதோர் ஆகியோரில்) எவருக்கேனும் பகவானருளால் உலக வாழ்வில் பற்றுவிடுபட்டு ஆர்த்தி உண்டானால் கைக்குழந்தைக்காக மருந்துண்ணும் தாயைப் போலே தானே அவர்களுக்காக எம்பெருமானை ஸரணமடைந்து அவர்களை உய்வடையச் செய்வது இரண்டாவது வகையாகும்.

உடையவர் ஊமையானயொருத் தனுக்கு தமது திருவடிகளையே உபாயமாகக் காட்டிக்கொடுத்தது இரண்டாம் வகைக்குத் தருஷ்டாந்தமாகும். விலங்குகளுக்கும், தாவரங்களுக்கும் ஆசார்யாபிமாநம் மட்டுமே போதுமானது. ஆனால் அறிவும், அநுஷ்டாநமும் இல்லாத சேதநர்கள் ஆசார்யாபிமாநம் உடையவர்களாய் இருந்தாலும் ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தி ஏற்பட்டாலன்றி எம்பெருமானை அடைய முடியாது. தாவரங்களுக்கு ஆசார்யாபிமாநம் மட்டுமே போதுமானதென்பதற்கு நம்பிள்ளையின் அபிமானத்தால் ஆலமரம் முக்தியடைந்தது எடுத்துக்காட்டாகும். ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தி ஏற்படவேண்டு

மென்கின்றீரே, ப்ராதிகூலமானவைதாம் எனவ என்னும் கேள்வி எழ, அவைகளைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார் எனும்பியப்பா.

ப்ராதிகூல்யங்களாவன- அஹுங்காரம், மமகாரம், பிறரைத் துன்புறுத்துதல், பிறரை நிந்தித்தல், பிறரைத் துதித்தல், பிறர் பொருள் தாரம் என்றிவற்றைக் கவர்தல் முதலானவையும், ஸத்த்வ குணத்தை குறைத்து ரஜஸ்தமஸ்ஸுக் களைத் தலையெடுக்கப் பண்ணும் உண்ணத்தகாத உணவுவகைகளை உட்கொள்ளுதல், பருகத்தகாததைப் பருகுதல், பிற தெய்வங்களைத் தொழுதல், எம்பெருமானைப்பெற அவனை உபாயம் என்றிராமல் வேறு வழிகளை மேற்கொள்ளல், எம்பெருமானை யொழிந்த மற்ற விஷயங்களை விரும்புதல், எம்பெருமானிடத்திலும் அடியார்களிடத்திலும் அபசாரப்படுதல் முதலானவையும் என்று விளக்கினார்.

ஒரு வயல் நீர்நிரம்பியிருந்தால், அதன் அருகிலிருப்பதாலேயே அடுத்த வயல் நீர் பாய்ச்சப்படாவிட்டாலும் இங்குள்ள நீர் பொசிவதைக் கொண்டு விளைச்சலைத் தரும். ஆனால் சங்காயம் (பயிரைப் போன்றே தோற்றக்கூடிய களை) மண்டி, வேர்ப்புழு விஞ்சினால் ஸம்ருத்தியாக ஜலமிருந்தாலும் விளைச்சல் உண்டாகாது. அது போல் ஒருவன் ஆசார்யாபிமாநத்திற்கு கொள்கலமாகவே இருந்தாலும், பாகவதாபசாரம் முதலான ப்ராதிகூலமான செய்கைகளைக் கைவிடா திருந்தால் அவனுக்கு மோக்ஷம் கிடைக்காது. (தொடரும்)

புத்தகவிமர்சனம்

1. ஸ்ரீகூரத்தாழ்வான் வைபவம், ஸ்ரீகூரேச விஜயம்

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ.உ.வே.வீ.வீ.ராமாநுஜன் ஸ்வாமி
விலை. ரூ.60/- பக்கங்கள்: 144

இந்நூலில், மொழியைக்கடக்கும் பெரும்புகழாளரான கூரத்தாழ்வானுடைய வைபவம் குருபரம்பராப்பரபாவத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்கள், அருளிச்செயல் வ்யாக்யாநங்களில் உள்ள ஐதிஹ்யங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீகூரேசவிஜயம் என்னும் ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்லோகரூபமான க்ரந்தம் கூரத்தாழ்வான் சோழஸபையில் சைவர்களை வாய்மாளப் பண்ணி விஷ்ணுபரத்வத்தை நிலைநாட்டிய படியைக் கூறுவது. கூரேசவிஜயத்திலுள்ள ஸ்லோகங்களை தேவநாகரிலிபியிலும், தமிழ் எழுத்திலும் கொடுத்து, அதற்கு எளிய தமிழ்நடையில் விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது. அன்பர்கள் படித்துப் பயன்பெற வேண்டுகிறோம்.

2. நித்யக்ரந்தமும், ஜீயர்ப்படி திருவாராதந க்ரமமும்

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ.உ.வே.வீ.வீ.ராமாநுஜன் ஸ்வாமி, விலை.ரூ.50/ பக்கங்கள்:113

ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த நவநிதிகளான நவக்ரந்தங்களுள் ஒன்று நித்யக்ரந்தம். இதில் பரமைகாந்திகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் திருவாராதந க்ரமத்தை அருளிச்செய்துள்ளார் ஸ்வாமி. இந்நூலில் நித்யக்ரந்தம் மூலம் நாகரி மற்றும் தமிழ் எழுத்துக்களில் தரப்பட்டு, அதற்கு யதிராஜ பாதுகா ஆசிரியர் ஸ்ரீ.உ.வே.ராமாநுஜன் ஸ்வாமி எழுதிய விளக்கவுரையும், கீதாசார்யன் ஆசிரியர் வேங்கடக்ருஷ்ணன் ஸ்வாமியின் எளிய தமிழ் விளக்கத்துடன் கூடிய ஜீயர்ப்படி திருவாராதநக்ரமமும், மற்றுமொரு லகுதிருவாராதந ப்ரக்ரியையும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் அவசியம் அறிந்து அநுஷ்டிக்கவேண்டியது.

3. உடையவரின் உபதேச மொழிகள்

விளக்கம்- ஸ்ரீ.உ.வே.வீ.வீ.ராமாநுஜன் ஸ்வாமி

பக்கங்கள்: 258, விலை: ரூ.120/ (முதல் மூன்று புத்தகங்களும் கிடைக்குமிடம்)
68, டி.பி.கோவில்தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-600 005.

ஸ்வாமிஎம்பெருமானார் தாம் விண்ணுடு புகும் நாள் அணித்தானவாறே தமது ஸிஷ்யர் களுக்குப்பல பல நல்லுபதேசங்களை அருளிச்செய்தார். ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்பாவம், ப்ரபந்நாம்ருதம், வார்த்தாமாலை ஆகிய நூல்களிலிருந்து ஸ்வாமியின் சரம ஸந்தேசங்களைத் தொகுத்தளித்துள்ளார் இந்நூலாசிரியர். மேலும் வங்கிப்புரத்து நம்பிக்கு ஸ்வாமி ஸாதித்த சரம ஸந்தேசமான விரோதி பரிஹாரம் என்ற நூலினை விளக்கவுரையுடன் கொடுத்துள்ளார். முதிய பிராயத்திலும் அயராது கைங்கர்யம் செய்துவரும் யதிராஜபாதுகா ஆசிரியருக்குப் பல்லாண்டு பாடுகிறோம்.

4. ஸ்ரீரங்கநாராயணஜீயர் மடத்து வரலாறு

ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸேத்யாதி வர்த்தமாந ஸ்ரீரங்கநாராயண ஜீயர்ஸ்வாமியின் ஸதாபிஷேக வைபவமலரான இந்நூலில் ஸ்ரீரங்கநாராயண ஜீயர் மடத்தின் முழு வரலாறும், இம்மடத்தை அலங்கரித்து வந்த ஜீயர்ஸ்வாமிகள் ஆபத்தகாலங்களில் ப்ராணத்யாகம் செய்து பெருமாளைக் காத்தமையும், ஸந்நிதிக்குச் செய்த பல்வேறு திருப்பணிகளைப் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளன. விலை குறிப்பிடப்படவில்லை. புத்தகம் வேண்டுவோர் ஸ்ரீரங்கநாராயண ஜீயர் மடம், 128,வடக்கு உத்தரவீதி, ஸ்ரீரங்கம், திருச்சி-6 என்ற முகவரிக்குத் தொடர்பு கொள்ளவும்.

5. கூரேசவிஜயம் (மொழிபெயர்ப்புடன் கூடியது)

உரை எழுதியவர் - திருச்சித்ரகூடம் அஷ்டகோத்ரம் ஸ்ரீ.உ.வே.வித்வான் வேங்கடாசார்ய
ஸ்ரீஸைலேசுத்யாபாத்ரம்- அக்டோபர் 2010

ஸ்வாமி. வர்த்தமான ஸ்ரீரங்கநாராயணஜீயர் ஸ்வாமியின் ஸதாபிஷேக வெளியீடு. விலை குறிப்பிடப்படவில்லை.

அவ்யபதேய்யான (பெயர் சொல்லத்தகாதவனான) சோழவரசனின் ஸபையிலே, கூரத்தாழ்வானுக்கும், ஸைவர்களுக்குமிடையே ஏழுநாள்கள் நடந்த வாதப்போர் பற்றிப் பேசும் நூல் இது. ஸைவர்களின் இருபத்தைந்து பூர்வபக்ஷங்களும், அதற்கு கூரத்தாழ்வானுடைய 108 ஸமஞ்ஜஸமான பதில்களும் அடங்கியது. கூரேசவிஜயத்தின் தமிழாக்கம் மட்டும் இப்புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. அனைவரும் படித்தறியவேண்டிய விஷயங்களைக் கொண்ட புத்தகம்.

6. அழகியமணவாளமாமுனிவன்

ஆசிரியர்- பூர்வாஸ்ரமத்தில் குமாரவாடி சே.ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி என்று ப்ரஸித்தராயிருந்த வர்த்தமான எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமி.

மணவாளமாமுனிகளின் வைபவத்தை இக்கால மக்கள் எளிதில் அறிந்துய்யும் பொருட்டு எனிய தமிழில் எழுதியுள்ளார். அண்மையில் இந்நூலின் நான்காவது பதிப்பு வெளிவந்துள்ளது. விலை. ரூ30/- பக்கங்கள் 64. கிடைக்குமிடம்

எம்பார் ஜீயர்ஸ்வாமி மடம், 30,M.M. கோயில் தெரு, ஸ்ரீபெரும்பூதூர் - 602 105,
செல்போன்: 99943 23397

7. ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் கண்ணன் துதிகள்

(பாகவதத்திலுள்ள சில ஸ்லோகங்களுக்கு தமிழ்ப் பதவுரையும் மற்றும் ஆங்கிலப் மொழிப்புரையும்) விலை:ரூ.10/ கிடைக்குமிடம் -D.ரங்காசார், 49/36, கீழ்ச்சித்திரை வீதி, ஸ்ரீரங்கம், திருச்சி:620 006, போன்: 0431-2433584

ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள், ப்ரஹ்லாதன், குந்திதேவி, அக்ரூரர், முசுகுந்தர் முதலானோர் எம்பெருமானைக் குறித்துச் செய்த ஸ்துதிகளில் சில ஸ்லோகங்களுக்கு ஸ்ரீ.உ.வே.ரங்காசார்ய ஸ்வாமி தமிழில் பதவுரை எழுதியுள்ளார். அவ்வப்போது சிறு வெளியீடுகளின் மூலம் ஸம்ப்ரதாயப் பணி செய்துவரும் ஸ்வாமியின் கைங்கர்யம், திருவரங்கனின் திருவருளால் மேன்மேலும் வளரட்டும்.

8. ஞானஸாரம் ப்ரமேய ஸாரம் வ்யாக்யாந விவரணம்

ஆசிரியர்: ஸுதர்ஸநர் எஸ்.க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.

பக்கங்கள் 200, விலை: ரூ.120/-

கிடைக்குமிடம்: 5/3பி, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17, போன்: 2773705

ஸ்வாமி எம்பெருமானாரின் ப்ரதாந ஸிஷ்யர்களுள் ஒருவரான அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் தமிழ் மொழியில் பத்ய ரூபமாக ஞானஸாரம், ப்ரமேய ஸாரம் என்ற இருநூல்களை அருளியுள்ளமையும், அதற்கு விஸதவாக்ஸரிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகள் வ்யாக்யாந மருளிச்செய்திருப்பதும் அனைவரும் அறிந்ததே. அந்த வ்யாக்யநத்திற்கு புத்தூர் ஸுதர்ஸநர் ஸ்வாமி எனிய தமிழ் உரை எழுதியுள்ளார்.

தம் மடத்தை இடித்துவிட்டு ஸ்வாமியைப் பிரியாது ஆட்செய்தவரான அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார், இந்நூலில் கூறிய கருத்துக்களையே பெரியவாச்சான்பிள்ளை, பிள்ளையலகாசிரியர் முதலான தென்னாசார்யர்கள் தழுவி யுள்ளனர். வேதாந்தவாசிரியர் இவருடைய கருத்துக்கு மாறுபட்டுள்ளார் என்று ஆசிரியர் முகவுரையில் தெளிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

உதாஹரணமாக 'தன் கன்றின் உடம்பின் வழுவன்றே காதலிப்பது அன்றதனை ஈன்றுகந்த ஆ' என்று இவர் கூறியதையொட்டியே தென்னாசார்யர்கள் வாத்ஸல்யத்திற்கு தோஷபோக்யத்வம் என்று பொருள் கொண்டதனைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அரியபெரிய ஸாஸ்த்ரார்த்தங்களை உள்ளடக்கிய இனிய தமிழ்ப் பாசுரங்களாலான இவ்விருநூல்களுக்கும் தமது வார்த்தக்யத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் ஸுதர்ஸநர் ஸ்வாமி உரையெழுதியது போற்றத்தக்கது. அன்பர்கள் இந்நூலினைப் பெற்றுப் பயன் பெறுவார்களாக.

98. க்ருபயா பரயா கரிஷ்யமானே ஸங்கலாங்கும் கிலஸர்வதோக்ஷிநேத்ரே
ப்ரத₂மம் ஸ்ரவஸீஸமாஸ்த்ருணாதே இதி தை₃ர்க்க₄யேணவித₃ந்தி ரங்கு₃நேது:॥

விளக்கவுரை: மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பது போலே பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகளுக்குக் கருணை புரிய இரண்டு கண்களே போதும். அவதார காலங்களில் குஹன் விதுரர் போன்றவர்களுக்கு அருள்புரிய இரண்டு கண்களே போதும். உலகிலுள்ள அனைத்து உயிர்களுக்கும் அருள்புரிவதற்காக இரண்டாற்றின் நடுவிலே பள்ளிகொண்டிருக்கும் அரங்கனுக்கு இரண்டு கண்கள் போதுமா? உடம்பெல்லாம் கண்ணாயிருக்கவேண்டாமா? என்று கண்கள் எண்ணினவாம். அதனால் அக்கண்கள் சிறந்த க்ருபையினாலே எல்லா அவயவங்களையும் எல்லா விதத்திலும் வியாபிக்கத்தலைப்பட்டன. அரசர்கள் அனைத்து நாட்டையும் தன் வசப்படுத்துவதற்காகப் புறப்பட்டு முதலில் பக்கத்து நாட்டைப் பிடிக்குமாப் போலே பெருமானது திருக்கண்கள் முதலில் செவிகளை ஆக்ரமிக்குமாப் போலே காதளவு நீண்டு விளங்குகின்றன. “கரியவாகிப்புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட அப்பெரியவாய கண்கள்” என்றார் திருப்பாணம்தவாரும். (98)

99. ஸ்ரவோநாஸாரோத₄த் தத₃வதி₄கடே₃லாயித க₃தே
விஸாலஸ்பீதாயத்₃ ருசிரஸிஸிராத₂ம்ரத₄வளே
மிதே₂பத்₃த₄ஸ்பர்த்த₄ஸ்பு₂ரித ஸப₂ரத்₃வந்த₃வ லலிதே
க்ரியாஸ்தாம் ஸ்ரீரங்க₃ப்ரணயிநயநாப்₃ஜே மயி த₃யாம்॥

விளக்கவுரை: பெரியபெருமாளது திருக்கண்கள் உடம்பெங்கும் வியாபிக்கமுற்பட அதற்குத் தடையாக ஒரு பக்கம் மூக்கும், மற்றொருபக்கம் காதும் உள்ளன. அதனால் சுழலக்கூடியவைகளாகவும், பரந்தனவாகவும், பெரியவாயும், நீண்டவைகளாயும், அழகுற்றவைகளாயும், குளிர்ந்தவைகளாயும், சிறிதே சிவப்பாகவும் வெளுப்பாகவும் உள்ளன. இதனைப் பார்த்தால் துடிக்கின்ற இரண்டு கெண்டைமீன்கள் ஒன்றோடொன்று சண்டையிடுகின்றனவோ என்னலாம்படி உள்ளன. இத்தகைய பெரியபெருமாளது மனோஹரமான திருக்கண்கள் அடியேனுக்கு அருள்புரியக்கடவனவாகுக. (99)

100. கருணம்ருத கூலமுத்₃வஹை ப்ரணமத்ஸ்வாக₃தி₃கீ ப்ரஸந்ந ஸீதா

மயி ரங்க₃த₄நோபகர்ணிகாக்ஷ₃ணே: ஸரிதோர்வீக்ஷண வீசிஸந்ததி: ஸ்யாத்॥

விளக்கவுரை: ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரத்தின் செல்வம் போன்று விளங்கும் ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- அக்டோபர் 2010

எம்பெருமானே! கருணையாகிய அமுதவெள்ளம் நிரம்பியதாயும், வாருங்கள் வாருங்கள் என்றழைத்தபோது வந்து வணங்குமவர்களை ஆதரவோடு ஏற்றுக்கொள்ளுவதாயும், எந்தவிதமான கலக்கமுமின்றித் தெளிந்ததாயும் குளிர்ந்ததாயும், காதளவு பெருகி நிற்பதாயும், இப்படி பரமவிலக்ஷணமாக இருக்கின்ற திருக்கண்களாகிற நதிகளின் கடாக்ஷங்களாகிற அலைவரிசையானது அடியேன் மீது பரவட்டும்.

காசியில் ஸ்நான கட்டத்துக்கு “மணிகர்ணிகாகாட்” என்ற பெயர் விளங்குவதுபோல் இதற்கு “உபகர்ணிகா” என்று பெயரிடலாம் போலுளது. (100)

101. விலஸதி நாஸா கல்பகவல்லீ முக்₃தே₄வ ரங்கு₃நிலயஸ்யா

ஸ்மிதமபி தந்நவகுஸுமம் சுபு₃க கபோலம் ச பல்லவோல்லஸிதம்||

விளக்கவுரை: இதில் பெருமானது மூக்கு, புன்முறுவல், மோவாய், கன்னம் ஆகிய நான்கையும் வருணிக்கிறார். பெருமானது மூக்கானது அழகான கற்பகக்கொடி போன்று விளங்குகின்றது. புன்சிரிப்போ என்றால் அக்கற்பகக்கொடியில் பூத்த புதிய மலர் போன்று பிரகாசிக்கின்றது. முகவாய்க்கட்டையும் கன்னக்கதுப்புகளும் கற்பகக்கொடியின் தளிர் வடிவில் விளங்குகின்றன.

“ஈட்டிய வெண்ணெயுண்டாந்திருமூக்கு மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ” என்பது ஆழ்வார் வாக்கு. (101)

102. நயநஸப₂ரவித்₃தெ₄ள கர்ணபாஸாவருத்₃தெ₄ள

ருஷ இவ லுட₂தோ₃ர்சிர்மஞ்ஜரீருத்₃கி₃ரந்தெள

பரிமிலத₃லகாலீ ஸைவலாம் அம்ஸவேலாம்

அநுமணி மகரோத்₃கெ₄ள ரங்கு₃து₄ர்யாம்ருதாப்தே₄:||

விளக்கவுரை: பெரியபெருமாள் ஒரு அமுதக்கடல். கடலைச் சுற்றி வேலம்பாசி படர்ந்திருப்பதுபோல் கரிய கூந்தல் படர்ந்திருக்கின்றது. அவரது திருத்தோள்கள் கடலின் இருகரைகளாக விளங்குகின்றன. காதில் அணிந்து கொண்டிருக்கும் சிறந்த ரத்நமயமான மகரகுண்டலங்கள் தகதகவென்று ஒளிவீசித்திகழ்கின்றன. மேலும் திருக்கண்களாகிற சுறா மீன்களால் அடிக்கப்பட்டனவாய், அப்பால் இப்பால் செல்லமுடியாதபடி காதுகளாகிற வலைக்கயிற்றால் பிடிக்கப்பட்டனவாய் அதனால் மிகுந்த கோபம் கொண்டு பூங்கொத்துக்கள் போலிருக்கிற தேஜஸ்ஸைக் கக்குவன போல் ரத்நமகரகுண்டலங்கள் தளதளவென்று ஒளிவீசித்திகழ்கின்றன. (102)

61. चिकुरं बहुलं विरलं भ्रमरं मृदुलं वचनं विपुलं नयनम् ।

अधरं मधुरं वदनं ललितं चपलं चरितं नु कदाऽनुभवे ॥ ६१

சிகுரம் ப₃ஹுலம் விரலம் ப்₄ரமரம் ம்ருது₃லம் வசநம் விபுலம் நயநம்

அத₄ரம் மது₄ரம், வத₃நம் லலிதம் சபலம் சரிதம்நு கத₃ா₅நுப₄வே॥

பதவுரை: ப₃ஹுலம்— நெருங்கியிருக்கிற, சிகுரம்—குழற்கற்றையையும், விரலம்—பரந்திருக்கிற, ப்₄ரமரம்—நெற்றியையும், ம்ருது₃லம்—கோமலமான, வசநம்—ஸூக்தியையும், விபுலம்—அகன்ற, நயநம்—கண்ணையும், மது₄ரம்—தித்தித்த, அத₃ரம்—கீழுதட்டையும், லலிதம்—ஸுந்தரமான, வத₃நம்—முகத்தையும், சபலம்—சஞ்சலமான, சரிதம்—சேஷ்டையையும், கத₃ா—எப்பொழுது, அநுப₄வே—அநுபவிக்கப்போகிறேன்.

தாற்பார்யம்:— இதில், நம் கண்ணுக்குப் புலப்படுகிற க்ருஷ்ணன் கைக்ககப்படாமைக் குக்காரணம் என்னென்று ஆராயுமளவில், இது நமக்கு மாநஸஜ்ஞாநமொழிய ப்ரத்யக்ஷமன்று, அவன் கண்ணுக்குப் புலப்படவேயில்லை என்றறிந்து உத்ஸாஹம் குலைந்து, அதனால் முன்புள்ள மனத்தோற்றத்தையுமிழந்து வ்யாகுலப்படாநின்ற விவர் அந்த மனத்தோற்றத்தையாகிலும் பெறும்விதமென்னென்று பேசுகிறார்.

அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, நெருங்கின கேசங்களையும், அதற்குக்கீழே காண்கிற பரந்த நெற்றிக்கட்டையும், அதற்குச்சிறிது கீழேதோற்றுகிற மழலைச்சொல்லையும், பரந்தகண்களையும், இனிமையான அதரத்தையும், ஸுந்தரமான முகத்தையும், அதிசஞ்சலவ்யாபாரத்தையும் நானநுபவிப்ப தெப்போதோ வென்கிறார்.

62. परिपालय नः कृपालयेत्यसकृत् जल्पितमात्मबान्धवः ।

मुरलीमृदुलस्वनान्तरे विभुराकर्णयतां कदा नु नः ॥ ६२

பரிபாலய ந: க்ருபாலயேத்யஸக்ருத் ஜல்பிதமாத்மப₃ாந்தவ:॥

முரலீம்ருது₃லஸ்வநாந்தரே விபு₄ராகர்ணயதாம் கத₃ா நு ந:॥

பதவுரை: க்ருபாலய—க்ருபாநிதியே!, ந:—எங்களே, பரிபாலய—காப்பாற்று, இதி—என்று, ந:—எங்களுடைய, அஸக்ருத்—அடிக்கடி சொல்லப்பட்ட, ஜல்பிதம்—சொல்லீ, (ஆத்மப₃ாந்தவ:) ஆத்ம—எனக்கு, ப₃ாந்த₄வ:—பந்துவான, விபு₄:—ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், (முரலீ ம்ருது₃லஸ்வநாந்தரே) முரலீ—வேணுவினுடைய, ம்ருது₃ல—ஸரஸமான, ஸ்வந—ஸப்தத்தினுடைய, அந்தரே—இடையில், கத₃ா நு— எப்பொழுது, ஆகர்ணயதாம்—கேட்கப்போகிறோ? (62)

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்

தாத்தப்ர்யம்: நீர் அவனிடத்தில் முறையிட்டீராகில் அவன் இரங்கி உமக்குத் தன் வடிவைக்காட்டுமென்று அருகிலுள்ளார் சொல்ல, அவர்களுக்குப் பதிலுரைக்கிறார்.

நமக்கு நிருபாதிக பந்துவான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், “ஓ கருணாஸாகரமே! அநாதரானவெங்களை நீ காப்பாற்றக்கடவாய்” என்று அடிக்கடி நான் சொன்ன போதிலும் கூட அவன் ப்ரபுவாகையாலே, தன்னுடைய வேணுகாந்ததை நிறுத்தி எந்த மமயத்தில் என் சொல்லைக் கேட்கப்போகிறானே? வென்கிறார். (62)

63. कदा नु कस्यां नु विपद्दशायां कैशोरगन्धिः करुणाम्बुधिर्नः।

विलोचनाभ्यां विपुलायताभ्यां व्यालोकयिष्यन् विषयीकरोति॥६३

கத₃ாநு கஸ்யாம் நு விபத்₃த₃ஸாயாம் கைஸோரக₃ந்தி₄: கருணம்பு₃தி₄ர்ந:।

விலோசநாப்₄யாம் விபுலாயதாப்₄யாம் வ்யாலோகயிஷ்யந் விஷயீகரோதி॥

பதவுரை: கைஸோரக₃ந்தி₄: — பால்யாவஸ்தையினால் இனியமாய், கருணம் பு₃தி₄:—க்ருபாஸமுத்ரணான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், கஸ்யாம்—எந்த, விபத்₃த₃ஸாயாம்—ஆபத்தில், ந:—எங்களை, (விபுலாயதாப்₄யாம்) விபுல— பரந்தும், ஆயதாப்₄யாம்— நீண்டுமிருக்கிற, விலோசநாப்₄யாம்—திருக்கண்களினால், வ்யாலோகயிஷ்யந்—கடாக்கிப்பவமாய்க்கொண்டு, கத₃ாநு—எப்பொழுது, விஷயீகரோதி — அங்கீகரிப்பனே? (63)

தாத்தப்ர்யம்: இதில், என்சொல்லை அவன் கேட்டதே போராது, கடாக்கிக்கவும் வேணுமென்கிறார்.

பரமகாருணிகமாய், எல்லாரும் அச்சமற வந்து தொழத்தக்க சிறுபிள்ளையான க்ருஷ்ணன், நானிவ்வாபத்திலிருக்கச்செய்தே, என் போல்வாரைக்கடாக்கிக்கைக் காகவே பரந்து நீண்டிருக்கிற கண்களாலே குளிரக்கடாக்கித்து எங்களை எப்போதங்கீகரிக்கப்போகிறானேவென்கிறார். (63)

64. मधुरमधरबिम्बे मञ्जुलं मन्दहासे शिशिरममृतवाक्ये शीतलं दृष्टिपाते।

विपुलमरुणनेत्रे विश्रुतं वेणुनादे मरकतमणिनीलं बालमालोक्ये नु॥

மது₄ரமத₄ரபி₃ம்பே₃ மஞ்ஜுலம் மந்த₃ஹாலே

ஸரிஸிரமம்ருதவாக்யே ஸீதலம் த்₃ருஷ்டிபாதே

விபுலமருணநேத்ரே விஸ்ருதம் வேணுநாதே₃

மரகத மணிநீலம் ப₃ாலமாலோகயே நு॥

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்

பதவுரை: அத₄ரபி₃ம்பே₃-கோவைப்பழம்போன்ற உதட்டில், மது₄ரம்-தித்தித்ததும், மந்தஹாஸே-புன்சிரிப்பில், மஞ்ஜூலம்-மநோஹரமானதும், அம்ருதவாக்யே-அமுதம்போன்ற பேச்சில், ஸிஸிரம் - குளிர்ந்ததும், த்₃ருஷ்டிபாதே-பார்வையில், ஸீதலம்-வவ்வலிடப்பண்ணுவதும், (அருணநேத்ரே) அருண-சிவந்தவர்ணமுடைய , நேத்ரே-கண்ணில், விபுல-பரந்ததும், வேணநாதே₃-வேணுகாநத்தில், வி ஸ் ரு த ம் - ப் ர ஸி த் த ம ன த ம் , (மரகதமணிநீலம்) மரகதமணி -(வடிவில்) மரகதப்பச்சைபோல், நீலம்-நீலவர்ணமுமாய், பூலம்-பாலனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஆலோகயே நு-எப்பொழுது பார்க்கப்போகிறேன். (64)

தாத்தர்யம்: இதில் அவன் கடாஷுத்தினால் என் தாபமெல்லாம்மாறி அவனை நான் காண்பதெப்போ வென்கிறார்.

இத்தனைகாலம் அதிநீரஸமாய், கீழேகால் பாவவொண்ணாதபடி விஷங்களாகிற கல்லும் முள்ளும் நிறைந்து தாபத்ரயமாகிற தாவாநலம் வீசாநின்ற ஸம்ஸாரத்தில் திரிந்து ஸகலேந்தரியங்களும் பசையற்றுக்கிடக்கிற நான் இப்போது, க்ருஷ்ணனுடைய கண்மறையநின்று, காதுகுளிரும்படி பாடாநின்ற வேணுகாநத்தையும், கண்ணெதிரே நின்றாகில் கண்டபோதே ஸகலதாபங்களுமாறும்படி மரகதமணிபோல் குளிர்ந்து நிழலோடி நீலமேறி நிர்மலமாயிருக்கிற திருமேனியையும், ஆஸ்ரிதர் தங்கள் பாபங்களைக் கண்டஞ்சி தூரநிற்கவேண்டாமென்று அவர்கள் பாபத்தையே பச்சையாகக்கொள்கையாகிற வாத்ஸல்யமென்னும் குணத்தினால் தேறிச்சிவந்து பரந்திருக்கிற கண்களையும், எட்டநிற்கும்போதே ஆஸ்ரிதருடைய ஸம்ஸார தாபங்களையெல்லாமாற்றி அவர்களை வவ்வலிடும்படி குளிரப்பண்ணு நின்றுள்ள கடாஷுங்களையும், கிட்டிவரில் “நன்ருயிருக்கிறாயோ” என்று குஸலப்ரஸ்நம்பண்ணி காதிலமுதைப் பொழியாநின்ற இனிய சொற்களையும், இத்தனைநாள்பட்டநெஞ்சாறல் தீர்ந்து அந்த:கரணத்தைக் குளிரப்பண்ணுமதான ஸுந்தர மந்தஹாஸத்தையும், ஷுத்ரவிஷயங்களை யநுபவித்துக் கைப்பேறிக் கிடக்கிற நாவானது தித்திக்கும்படி யாகிருக்கிற மதுரமான அதரமுமாகிய நின்ற க்ருஷ்ணனுடைய இவ்வயவங்களை நான் இந்த ஜந்மத்தில் பார்க்கமாட்டுவேனா வென்கிறார். (64)

65. माधुर्यादपि मधुरं मन्मथतातस्य किमपि कैशोरम् ।

चापल्यादपि चपलं चेतो मम हरति हन्त किं कुर्मः ॥

மாது₄ர்யாத₃பி மது₄ரம் மந்மத₂தாதஸ்ய கிமபி கைஸோரம்।

சாபல்யாத₃பி சபலம் சேதோ மம ஹரதி ஹந்த கிம் குர்ம்:॥

ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாதரம்- அக்டோபர் 2010

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்

பதவுரை: மாது₄ர்யாதி₃ அபி—தித்திப்புடைய சக்கராதிகளைக்காட்டிலும், மது₄ரம்—இனிமையானதும், சாபல்யாத₃அபி—சஞ்சலமான மின்னல் முதலானவற்றைக் காட்டிலும், சபலம்—சஞ்சலமாயுமிருக்கிற, மந்மத தாதஸ்ய—மந்மதாம்ஸமான ப்ரத்யும்நனுக்குத் தந்தையான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, கிம் அபி—வர்ணிக்கமுடியாத, சைஸோரம்—இளந்தன்மையானது, மம—என்னுடைய, சேத:—நெஞ்சை, ஹரதி — அபஹரிக்கிறது, கிம் குர்ம:—என்னசெய்வோம், ஹந்த—கஷ்டம்.(65)

தாத்பர்யம்: நீரிப்படி அவனைக்காணப் பதறுவானென், அவன் தான் வருமளவும் பொருத்திருக்கலாகாதோ வென்றவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

அதிஸுந்தரனான காமதேவனுக்கும் பிறப்பிடமான க்ருஷ்ணனுடைய இளம்பருவமானது, இதையொருகால் அநுபவித்தபின் தேவாம்ருதமும் ஸாரமற்ற பிப்பியென்னும்படி அதிமதுரமாய் வாசாமகோசரமாயிந்தது; அக்காலத்திலுள்ள சேஷ்டிதங்களும் அதிசபலமாயிருந்தது; அவையிரண்டும் என் மனதை என்னிடமிருக்கவொட்டாமல் பலாத்காரமாகப் பிடித்திழுத்துக்கொண்டுபோய் அவனிடத்திலழுத்திவிட்டது. அதுக்கு நானென்னச்செய்வேன்? என்னால் பொறுத்திருக்கவொண்ணாதென்கிறார். (65)

66. वक्षःस्थले च विपुलं नयनोत्पले च मन्दस्मिते च मृदुलं मदजल्पिते च ।

बिम्बाधरे च मधुरं मुरलीरवे च बालं विलासनिधिं आकलये कदा नु ॥

வக்ஷ:ஸ்தலே₂ ச விபுலம் நயநோத்பலே ச

மந்த₃ஸ்மிதே ச ம்ருது₃லம் மத₃ஜல்பிதே ச

பி₃ம்ப₃ாத₄ரே ச மது₄ரம் முரலீரவே ச

ப₃ாலம் விலாஸநிதி₄ம் ஆகலயே கத₃ா நு॥

பதவுரை: வக்ஷ:ஸ்தலே—திருமார்பிலும், நயந உத்பலே—செங்கழுநீர்ப் பூவோடொத்த கண்ணிலும், விபுலம்—அகன்றதும், மந்த₃ஸ்மிதே ச—புன்சிரிப்பிலும், மத₃ஜல்பிதே ச—பாரவஸ்யத்தோடுகூடின பேச்சிலும், ம்ருது₃லம்—கோமளமானதும், பி₃ம்ப₃ாத₄ரே ச—கோவைப்பழம்போன்ற வாயிலும், முரலீரவேச—வேணுகாந்ததிலும், மதுரம்—தித்தித்தலும், விலாஸ —ஸ்ருங்காரசேஷ்டைகளுக்கு, நிதி₄ம்—இருப்பிடமுமான, ப₃ாலம்—ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, கத₃ாநு—எப்பொழுது, ஆகலயே—நேத்ரவிஷயமாக்கப்போகிறேன். (66)

15. மானிடராகவரலரிதோர்மண்டலத்தினெறி
மானிடராகமிலாதவராதன்மலரயனார்
மானிடராகமத்தாலன்பராயவரங்கத்துளெம்
மானிடராகமலரடிக்காட்படும் வாழ்வரிதே.

(இ-ள்) ஓர் மண்டலத்தின் – ஒப்பற்ற இந்தநிலவுலகத்திலே, மானிடர் ஆக வரல் – மனிதராய்ப் பிறத்தல், அரிது – அருமையானது; (அங்ஙனம் மனிதசன்மமெடுத்தாலும்), இடர் ஆகம் இலாதவர் ஆதல் (அரிது) – துன்பம்மிக்க விகாரசரீரமில்லாதவராதல் அரியது; (அங்ஙனம் உடற்குறையில்லாதவராயினும்), நெறிமான் (ஆதல்அரிது) – நீதிநெறியுடையவனாயிருத்தல் அருமையானது, (அங்ஙனம் சன்மார்க்கத்தில் ஒழுகினாலும்), –மலர் அயனார் – தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமதேவரும், மான் இடர் – மானை இடக்கையிலேந்திய சிவபிரானும், ஆகமத்தால் – சாஸ்திரங்களிற் கூறிய முறைப்படி, அன்பர் ஆய – தொண்டுபூண்டொழுகுதற்கு இடமான, அரங்கத்துள் – ஸ்ரீரங்கத்தில் (பள்ளிகொண்டருள்கிற), எம்மான் – எம்பெருமானுடைய, இடம் ராகம் மலர்அடிக்கு – பெருமையுடைய சிவந்ததாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளுக்கு, ஆள் படும் – அடிமைசெய்து ஒழுகுகிற, வாழ்வு – வாழ்க்கை, அரிதே – (பெறுதற்கு) அருமையானதே; (எ-று)

திருவரங்கநாதனான திருமாலினது திருவடிகளுக்கு அடியவராதல் நல்வினைப் பயனூன்றி நேராது என்பதாம். “அரியது கேட்கின் வரிவடிவேலாய், அரிதரிது மானிடராதலரிது, மானிடராயினும் கூன் குருடு செவிடு, பேடு நீக்கிப் பிறத்த லரிது, பேடுநீக்கிப் பிறந்தகாலையும், ஞானமுங் கல்வியு நயத்தலரிது, ஞானமுங்கல்வியுநயந்த காலையும், தானமுந்தவமுந்தான் செயலரிது, தானமுந் தவமுந் தான்செய்வ ராயின், வானவர்நாடு வழிதிறந்திடுமே” என்றதனோடு இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடியை ஒப்பிடுக.

நெறிமான் என்பதில், மான் – ஆண்பாற்பெயர்விகுதி. அயனார், மானிடர் – உயர்வுபன்மை. மலர் – திருமாலின் நாபித்தாமரைமலர். அயன் – அஜன்; இவ்வடமொழிப்பெயர் – திருமாலினிடத்தினின்று தோன்றினவ னென உறுப்புப் பொருள்படும்; அ – விஷ்ணு. சிவபிரான் இடக்கையிலேந்திய மான், தாருகவன முனிவர் ஏவினது. நான்காமடியில், மான் – மஹாந். இடராகம் என்பதற்கு – தன்னிடத்துச் செந்நிறத்தையுடைய என்று உரைத்தலு மொன்று. எம்மானிடம் – எம்பெருமானுடைய என்று உரைத்து, இடம் என்பதை ஆறனுருபின் பொருளில்வந்த சொல்லுரு யென்பர் ஒருசாரார். ஈற்று ஏகாரம் – தேற்றம். ‘இலாதவனாதல்’ என்றும் பாடம். ‘அரிது’ என்பதும், ‘ஆதல்’ என்பதும் எடுத்துப் பிறவிடத்தும் கூட்டப்பட்டன. (15)

16. அரிதாமரைக்கணந்தோலுடுத்தாரயனார்க்கரியான்
அரித்தாமரைக்கணம்மான்றிருப்பாதமடையின்சன்மம்
அரித்தாமரைக்கணந்தாங்காதுயிரவனூர்வினவில்
அரித்தாமரைக்கணமீர்த்தோடும்பொன்னியரங்கமன்றே.

(இ-ள்) அரி - இந்திரனுக்கும், தாம் அரைக்கண் அம் தோல் உடுத்தார் - தாம் இடையிலே அழகிய புலித்தோலை யடுத்துள்ளவரான சிவபிரானுக்கும், அயனார்க்கு - பிரமதேவர்க்கும், அரியான் - (அறிதற்கு) அரியவனும், அரி-ஹரி என்னும் ஒரு திருநாமமுடையவனும், தாமரை கண் அம்மாள் - செந்தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்களையுடைய தலைவனுமான எம்பெருமானுடைய, திரு பாதம் - திருவடிகளை, அடையின் - சரணமடையுங்கள்; (அதனை யடைவதன்றி பயனென்னவெனின்,-) சன்மம் அரிது ஆம் - மீண்டும் பிறப்பு இல்லாமற்போம்; (அதுஎங்ஙனமெனின்,-) உயிர் அரைக்கணம் தங்காது - (சரணமடைபவருடைய) உயிர் (முத்திபுகுமேயன்றி மறுபடி ஒருடம்பில்) அரைக்கணப்பொழுதும் பொருந்திநிற்கமாட்டாது; அவன் ஊர் வினவில் - அப்படிப்பட்ட மகாவிபவமுடைய எம்பெருமானது திருப்பதி (யாது என்று) வினாவினால், அரி தாம் மரை கணம் ஈர்த்து ஓடும் பொன்னி அரங்கம்அன்றே - சிங்கங்களையும் தாவிப்பாயும் மான்களின் கூட்டத்தையும் ஒருங்கு இழுத்துக்கொண்டு ஓடிவருகிற உபயகாவேரியின் மத்தியிலுள்ள திருவரங்கமன்றே? (எ-று)- அன்றே - தேற்றம்.

முதலடியில் அரி -ஹரி; (பகைவரை) அழிப்பவன். தாம் - அசை. அரைக்கண், கண்-ஏழனுருவு. அரை - பாதி; உடம்பிற் பாதியளவிலுள்ள உறுப்பான இடையைக் குறிக்கும்போது ஆகுபெயர். இரண்டாமடியில், அரி - ஹரி; (அடியார்களுடைய துயரத்தை) ஒழிப்பவன். தாமரைக்கண் அம்மாள் - புண்டரீகாக்கண். அரி - செவ்வரிபரந்த கண்என்றலும் ஒன்று; அரி - உத்தமலக்ஷணமான சிலசிவந்தரேகை கள். இனி , அரி - (காண்பவர்களுடைய கண்களையும் மனத்தையும்) அபஹரிக்கிற (கவர்கிற) கண் எனினுமாம். அம்மாள் - அப்படிப்பட்ட மகான். ஐந்மம் - வடசொல். அரிது என்பதில், அருமை - இன்மைமேலது. கணம் - க்ஷணம்; வடமொழிவிகாரம். நான்காமடியில், அரி - ஹரி; யானை முதலிய விலங்குகளை அரிப்பது; அரித்தல் - அழித்தல். தாம் - தாவும் என்பதன் விகாரம்; கீழ் ௧௧ (11) ஆம் செய்யுளில் 'வாம்' என்பது போல. ஸஹ்யபருவதத்தினின்று உற்பத்தியாகிப் பெருவெள்ளமாய்ப் பெருகிவரும் விசையில் அக்குறிஞ்சிநிலக்கருப்பொருளாகிய சிங்கம் மான் முதலிய விலங்குகளை அடித்துத் தள்ளிக்கொண்டுவரும் காவேரியென்க; "மலைத்தலையகடற் காவிரி, புனல்பரந்துபொன்கொழிக்கும்" என்றபடி தான் பெருகும்போது பொன்னைக் கொழித்துக் கொண்டு வருதலால், காவேரிக்குப் பொன்னியென்று பெயர்; இ -

உடைமைப்பொருள் காட்டும் பெண்பால்விகுதி.

செய்யுளடிகளினிற்றுதியில் சந்தி அநித்யமென்பது இலக்கணநூலார் துணிபாதலின், நின்றஅடியின்ஈற்றேடு வரும்அடியின்முதல் சேருமிடத்துப் புணர்ச்சிகொள்ளப்பட்டிலது, யமகப் பொருத்தத்தின் பொருட்டு. இதனை, மேல் இங்ஙனம் வருமிடங்கட்கெல்லாங் கொள்க. (16)

17. **அரங்காதுவார்கண்கண்வள்ளைகோங்கினரும்புமங்கை—
அரங்காதுவார்முலையென்றைவர்வீழ்ந்தனராடரவின்
அரங்காதுவாரமிலாமணியேயணியார்மதில்கூழ்
அரங்காதுவாரகையாயடியேனுன்னடைக்கலமே.**

(இ-ள்) மங்கையர் – இளமகளிருடைய, கண் – கண்கள், அரம் காதுவார் கணை – அரமென்னுங்கருவியினால் அராவப்பட்ட (கூரிய) நீண்டஅம்புபோலும்; அம் காது வார் முலை (அம்மாதரது) அழகிய காதுகளும் கச்சிறுக்கிய கொங்கைகளும், வள்ளை கோங்கின் அரும்பு – (முறையே) வள்ளையென்னும் நீர்க்கொடியின் இலையையும் கோங்குமரத்தின் அரும்பையும்போலும், என்று – என்று, (உவமமுகத்தாற்புனைந்து) கருதி, ஐவர் வீழ்ந்தனர் – பஞ்சேந்திரியங்களாகிய ஐந்துபேர் (அம்மகளிர்க்கல்) ஆசைகொண்டு (அப்பெண்மோகக்கடலில்) விரைந்து விழுந்தன்மையர்; ஆடு அரவு இன் அரங்கா – படமெடுத்தாடுகிற (காளியென்னும்) பாம்பை இனிய கூத்தாடுமிடமாகக் கொண்டவனே! துவாரம் இலா மணியே – புரைசலில்லாத முழுமாணிக்கம் போன்றவனே! அணி ஆர் மதில் சூழ் அரங்கா – அழகுநிறைந்த மதிள்களாற் சூழப்பட்ட திருவரங்கநகருடையவனே! துவாரகையாய் – (கிருஷ்ணாவதாரத்தில்) துவாரகா புரியில் எழுந்தருளியிருந்தவனே! அடியேன் உன் அடைக்கலம் – நான் உனக்கு அடைக்கலப் பொருளாகின்றேன்; (எ-று.)

யான் உன்னையே சரணமாக அடைந்து உன்றாற்பாதுகாக்கப்படும்பொருளாயினே னாதலால், என்னைப் பஞ்சேந்திரியங்களின் வசப்பட்டு அழியாதபடி பாதுகாத்தருள வேண்டு மென்பதாம்.

அரம் – வாள்விசேடம். அரங்காது வார்கணை – “வாளரந்துடைத்த வைவேல்” என்றூற்போலக் கொள்க. காது வார் என்ற இரண்டும் – வினைத்தொகை. வார் – உரிச் சொல்லுமாம். வள்ளைபோலும் காது, கோங்கினரும்பு போலும் முலை என முறையே சென்று இயைதல், முறைநிரணிறைப்பொருள்கோள். இரண்டாமடியில், வார் – கஞ்சகம். மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்பொறிகளை ஐவர் என உயர்த்தினையாகக் கூறியது, இழிவுப்பற்றிய திணைவழுவமைதி; தொல்காப்பியவுரையில் நச்சினூர்க்கினியர் “தாம்வந்தார் தொண்டனார்” என்பது, உயர்சொல் குறிப்பு நிலையின் இழிவு ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- அக்டோபர் 2010

விளக்கிற்று” என்பது, இங்கு உணரத்தக்கது. ஐவர் – தொகைக்குறிப்பு. வீழ்ந்தனரென இறந்தகாலத்தாற் கூறினது, விரைவை விளக்கும். மூன்றாமடியில், அரங்கு – ரங்கமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். த்வாரம், த்வாரகா – வடசொற்கள். அனைவராலும் விரும்பியேற்றுக் கொள்ளப்படுதலும், மதித்தற்கரிய மதிப்புடைமையும், சிறப்பும் பற்றி, ‘மணியே’ என்றார். ‘அடியேன்’ என்றது, பணியை விளக்கும். ‘அடியேன் உன் அடைக்கலம்’ என்றவிடத்து தன்மையிற் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதியும், இழிப்பினால் (பணிவுபற்றி) உயர்திணை அஃதிணையாக்கூறப்பட்ட திணைவழுவமைதியும் இருத்தல் காண்க. கண்ணன் காளியனுடைய முடியின்மேல் ஏறி நார்த்தநஞ் செய்தருளும் போது ஐந்துதலைகளையுடைய அந்நாகம் எந்தெந்தப் படத்தைத் தூக்குகின்றதோ அந்தப்படத் தைத் துவைத்து நார்த்தனஞ்செய்து நின்று அப்பாம்பின் வலிமையை யடக்கி அதனை மூர்ச்சையடையச் செய்கையில் பலவகைநடனத் திறங்களைச் செய்து காட்டியமை தோன்ற, ‘ஆடரவினரங்கா’ என்றார்.

முதலடியினிறுதியில், மங்கையர் என்ற பெயர்ப்பகுபதத்தினிடையே சந்தியால் வரும் உடம்படுமெய்யாகிய யகரத்தோற்றத்தைக் கொள்ளாது விட்டது, யமகநயத்தின் பொருட்டு. இப்படி பகுபதத்தின் அல்லது பகாப்பதத்தி னிடையிலே யுள்ள எழுத்துக் களை யமகப்பொருத்தத்தின்பொருட்டுப் பிரித்து எழுதியுள்ள விடங்களிலெல்லாம் மூலத்தில் (-) இக்குறி இடப்பட்டிருக்கிறது. இங்ஙனம் சொல்லணிக்காகப் பிரித்துக் காட்டியிருந்தாலும் பொருள் நோக்கும்பொழுது சேர்த்துப் படித்துக்கொள்க. (17)

18. **அடைக்கலந்தாயத்தவர்போலுடலுறையைவரையும்
அடைக்கலந்தாயுலகங்கொண்டதாள்களுக்கண்டமுண்டால்
அடைக்கலந்தாயரங்காவாயர்பாடியிலன்றுநெய்பால்—
அடைக்கலந்தாய்வைத்துவாய்நெரித்துட்டவமுமையனே.**

(இ-ள்) **அண்டம்** – அண்டகோளங்களை, **உண்டு** – உட்கொண்டு, **ஆல் அடை கலந்தாய்** – ஆலிலையிற்சேர்ந்து (பிரளயப்பெருங்கடலிற்) பள்ளிகொண்டவனே! **அரங்கா** —! **அன்று** – அக்காலத்தில் (முன்பு கண்ணனாகத்திருவவதரித்தபொழுது), **ஆயர்பாடியில்** – திருவாய்ப்பாடியிலே, **நெய்** – நெய்யை (எண்ணெயை), **பாலடை கலம் வைத்து** – பாலடையாகிற பாத்திரத்திற் பெய்துகொண்டு, **தாய்** – (உன்னை வளர்த்த) தாயாகிய யசோதைப்பிராட்டி, **வாய் நெரித்து ஊட்ட** – (உனது) வாயில் வைத்து அவ்வாயை நெரித்து உண்பிக்க, **அழும்**—(ஏறிட்டுக்கொண்ட மனிதப்பிறப்புக் கேற்ப எளியசிறுகுழந்தைபோலவே) அமுத, **ஐயனே!** – இறைவனே! —**தாயத்தவர் போல்** – பங்காளிகள்போல, **உடல் உறை** – (விலக்கவொண்ணாதவராய் எமது) உடம்பாகிய குடிசையிலே ஒருங்கு உடன் இருக்கிற, **ஐவரையும்** – ஐந்து இந்திரியங்

களையும், **அடைக்கலம்** – (விஷயாந்தரத்திற் செல்லவொட்டாமல்) அடக்கி வசப்படுத்திவைக்க வல்லமையுடையோமல்லோம், (யாம்); **தாய் உலகம் கொண்ட தாள்களுக்கு அடைக்கலம்** – தாவி உலகங்களை அளந்துகொண்ட (உனது) திருவடிகளுக்கு அடைக்கலப்பொருளாகிரேம்; (எ-று.)

யாம் பஞ்சேந்திரியநிக்ரகசக்தியையுடையோமல்லோமாயினும் உனது திருவடிகளிற் சரண்புகுந்தோ மாதலால், எங்களை நீ பாதுகாத்தருளக்கடவை யென்பதாம்.

அடைக்கலம் – தன்மைப்பன்மையெதிர் மறைமுற்று; கு – சாரியை, அல் – எதிர்மறையிடைநிலை. அடைத்தல் – இப்பொருளதாதலை, “ஐவரை யகத்திடை யடைத்த முனி” என்ற விடத்துங் காண்க. தாயம் – பங்குக்கு உரிய பொருள்; அதனைப் பெறுதற்கு உரியவர், தாயத்தவர்; தாயாதிகள், ஞாதிகள். ஓர் இல்லத்திலே ஒருங்கு வசித்தற்கு உரியவர்களான அவர்கள், ஓர்உடம்பிலே ஒருங்குவசிக்கின்ற ஐம்பொறி கட்டு உவமைகூறப்பட்டனர்; இவ்வவமையில் ‘பங்காளியோ பகையாளியோ’ என்னும் படி தீங்குசெய்யுந்தன்மையும் விளங்கும். ஐவரையும், உம் – இனைத் தென்றறி பொருளில் வந்த முற்றும்மை. தாய் என்ற தெரிநிலைவினையெச்சத்தில், தாவு என்பதன் விகாரமான தா – வினைப்பகுதி, ய் என்ற விசுதியே இறந்தகாலங்காட்டும். அண்டம் – உலகவுருண்டை. அடை என்ற சொல் – இலையென்றபொருளில் வருதலை, ‘அடைக்காய்’ என்றவிடத்திலுங் காண்க. ஆ-பசு; அதனையுடையவர், ஆயர்-இடையர், ய் – எழுத்துப்பேறு. அவர்கள் வசிக்கிற ஊர், ஆயர்பாடி. கண்ணபிரான் வளர்ந்த இடம், கோகுலமென்னும் பெயரினது. ‘அன்று’ எனச்சுட்டினது, கதையை உட்கொண்டு. பாலடை – பால்புகட்டும் சங்கு; பால்அடுக்கப்பெறுவதெனப் பொருள்படுங் காரணக் குறி; கலம் – உண்கலம். “பத்துடை யடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக் கரிய வித்தகன்” என்றபடி அருமையான பரதவத்தையுடைய எம்பெருமான் அதனை இருந்தது தெரியாத படி விட்டுஎளிமைமேற்கொண்டு பாவனைசெய்த செளலப்பியம் விளங்க, ‘ஆயர்பாடியிலன்றுநெய்பாலடைக்கலந்தாய்வைத்துவாய்நெரித்தூட்டவழுமையனே’ என்றார்.(18)

19. **ஐயமருந்திவையுண்ணென்றுமாதரட்டுட்டுஞ்செல்வம்**
ஐயமருந்தினைப்போதேயவரின்பமாதலினால்
ஐயமருந்தியக்கங்குறுகாமுன்னரங்கற்கன்பாய்
ஐயமருந்தியும்வாழ்மின்கண்மேலுமக்காநந்தமே.

(இ-ள்) ‘ஐய – ஐயனே! **இவை** – இவ்வுணவுகள், **மருந்து** – (இன்சுவைமிகுதியால்) தேவாமிருதம்போன்றன; **உண்** – (இவற்றை) உண்ணக்கடவை’, **என்று** – என்று (அன்பு பாராட்டி உபசாரவார்த்தை) சொல்லி, **மாதர்** – காதற்குஇடமான உரிமைமகளிர், **அட்டு ஊட்டும்** – (தாமே) சமையல்செய்து உண்பிக்கும், **செல்வம்** – ஐசுவரியம், **ஐயம்** –

சந்தேகத்துக்கு இடமானது (நிலையற்றது என்றபடி); **அவர் இன்பம்** – அந்தமகளிருடைய போகரசமும், **அருந் தினை போதே** – சிறிய தினையென்னும் தானியத்தி னளவினதான அதி சொற்பகாலத்ததே; **ஆதலினால்** – ஆதலால், **ஐ அமரும் தியக்கம் குறுகாமுன்** – கோழை (கண்டத்திற்) பொருந்துகிற கலக்கம் (அந்திமதசையில் ஆகின்ற தடுமாற்றம்) நெருங்குதற்கு முன்னமே, **ஐயம் அருந்தியும் அரங்கற்கு அன்பு ஆய் வாழ்மின்கள்** – பிச்சையெடுத்துப்புசித்தாயினும் ரங்கநாதன்விஷயத்திற் பக்திகொண்டு சீவியுங்கள்; (இப்படிசெய்வீராயின்), **மேல்** – இனிமேல் (இப்பிறப்பு ஒழிந்தவளவில் என்றபடி), **உமக்கு** – உங்களுக்கு, **ஆநந்தமே** – (பரமபதத்து) நித்தியாநந்தமே உண்டாம்; (எ-று.) —ஈற்றுஏகாரம் – பிரிநிலையோடு தேற்றம்.

செல்வநிலையாமையையும் சிற்றின்பத்தின் சிறுமையையும் அறிந்து அவற்றை வெறுத்து, முற்றமூத்தநிலையில் மனம்ஒருநிலைப்படா தாதலால், இம்மையில் வருந்தியாவது இளமைதொடங்கியே அழகியமணவாளனுக்குத் தாசராவீரேல், மறுமையில் பேரின்பமடைந்து அழிவிலாநந்தம் பெறலாமென்று உலகத்தார்க்கு உணர்த்தியவாரும்.

ஐய – ஸ்வாமீ; இவ்விளி, அன்பையும் மரியாதையையும் காட்டும்; அண்மை விளி யாதலின், ஈறுஅழிந்தது. மருந்து – சாவாமருந்து; சாவாமைக்குக் காரணமாகிற மருந்து. ‘இவை’ என்ற பன்மையால், பலவேறுவகைப்பட்ட உண்டிகளும் சிற்றுண்டிகளு மென விளங்கும். ஊட்டும், உண் என்பதன் பிறவினையான ஊட்டு – பகுதி. செல்வவாழைதலால் பரிசாரகர்பலர் இருக்கையிலும் மனைவியரே சமைத்து உண்பித்தல், அன்புடைமையால் இன்பஞ்செய்தற்பொருட்டு. ‘ஊட்டும்’ என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், தாம் கையில் வாங்கி யுண்ணாமல் மனைவியர்தாமே வாயிற் போகட உட்கொள்ளுதல் தோன்றும். செல்வச்செருக்கினால் சிறிதளவே உண்டு மிச்சத்தை வேண்டாவென்றுவிலக்குதலால், ‘சாமி! அமிருதம் இவைஉண்’ என்று உரிமைமகளிர் வேண்டலாயிற்று. செல்வம் என்ற பெயர்தானே அதன்நிலையின்மையை விளக்கும். செல்வம் – நிலைத்திராமல் நீங்கிச் செல்வதென்று பொருள்படுங் காரணக் குறி; செல் – பகுதி, அம் – கருத்தாப்பொருள் விசுதி, வ்-எழுத்துப்பேறு. “அறுசுவை யுண்டி யமர்ந்தில்லா னூட்ட, மறுசிகைநீக்கி யுண்டாரும் – வறிஞராய்ச், சென்றிரப்ப ரோரிடத்துக் கூழெனிற் செல்வமொன்று, உண்டாக வைக்கற்பாற்றன்று,” “முல்லைமுறை சொரிந்தாற்போன் றினிய பாலடிசில் மகளிரேந்த, நல்ல கருணையால் நாள்வாயும் பொற்கலத்துநயந் துண்டார்கள், அல்லலடைய அடகிடுமி னோட்டகத்தென்று அயில்வார்க்கண்டும், செல்வம் நமரங்காள் நினையன்மின் செய்தவமே நினைமின்கண்டிர்”, “ஆமின்சுவை யவையாரே

டடிசிலுண்டார்ந்தபின், தூமென்மொழிமடவா ரிரக்கப் பின்னும் துற்றுவார், ஈமி னெமக் கொரு துற்றென் றிடறுவ ராதலிற், கோமின் துழாய்முடி யாதியஞ்சோதிகுணங்களே” என்பன இங்கு நோக்கத்தக்கவை.

அருமை – சிறுமையின்மேலது. தினை – சிறுமைக்குக் காட்டுவதோரளவை. போகாதே, ஏ-தேற்றத்தோடு இழிவுசிறப்பு. செல்வநிலையாமையையும், இன்பநிலையாமையையும் முன்னிரண்டடியில் விளக்கினவர், மூன்றுமடியில் இளமை நிலையாமையையும், யாக்கைநிலையாமையையும் விளக்கினார். தியக்கம் – தியங்கு என்ற பகுதியின் தொழிற்பெயர்; அம் – விசுதி, வலித்தல் – விகாரம். ஐ அமர் உந்தி அக்கம் குறுகாமுன் எனப் பதம்பிரித்து, கோழை (கண்டத்தில் வந்து சிக்கிக்கொண்டு வெளிவருதற்பொருட்டுப்) போரைச் செலுத்தி இந்திரியங்கள் ஒடுங்காதமுன்னே யென்று உரைத்தலு மொன்று. “புலன்கள் நைய மெய்யில்மூத்துப் போந்திருந் துள்ளமெள்கிக், கலங்க ஐக்கள் போதவுந்திக் கண்டபிதற்றமுன், அலங்கலாய தண்டுழாய்கொண்டாயிரநாமஞ்சொல்லி, வலங்கொள் தொண்டர் பாடியாடும் வதரி வணங்குதுமே” என்றார், பெரியதிருமொழியிலும். அக்கம் – அக்ஷ மென்ற வடசொல் லின்விகாரம். இனி, அக்கம் குறுகாமுன் – கண்பார்வை குறைதற்குமுன்னே எனினுமாம். அருந்தியும், உம் – இழிவுசிறப்பு. வாழ்மின்கள், கள் – விசுதிமேல் விசுதி. மேல் ஆநந்தம் மேன்மையான ஆநந்தத்தைத்தருவதாம் எனினுமாம். (19)

20. **நந்தமரங்கனைமாகடலேமுநடுங்கவெய்த
நந்தமரங்கனைப்பற்றுநெஞ்சேவினைநையமுன்கை
நந்தமரங்கனையார்மயல்போம்வருநற்கதிவா
நந்தமரங்கனைவர்க்குமெஞ்ஞான் றுநரகில்லையே.**

(இ-ள்) நெஞ்சே – என் மனமே! மரம் (ஏழும்) நந்த – ஏழுமராமரங்களும் அழியவும் (துளைபடவும்), கனை மா கடல்ஏழும் நடுங்க – ஒலிக்கின்ற பெரியஏழுசமுத்திரங்களும் அஞ்சிநடுங்கவும் (வெம்மையை ஆற்றாமல் கலங்கிக்குழம்பவும்) எய்த – அம்புதொடுத்த, நம் தம் அரங்கனை – திருவரங்கத்து எம்பெருமானை (நம்பெருமானை), பற்று – சரணமடைவாய்; (அங்ஙனம் அடைந்தால்), வினைநையும் – கருமங்கள் அழிந்துபோம்; முன் கை நந்து அமர் அங்கனையார் மயல் போம் – முன்னங்கைகளிற் சங்குவனையல்கள் பொருந்திய மாதாள்பக்கல் உண்டாகும் ஆசைமயக்கமும்ஒழியும்; நல்கதி வாரம் வரும் – (எல்லாப்பதவிகளினுஞ்சிறந்த பதவியாகிய பரமபதம் சித்திக்கும்; தமர் அனைவர்க்கும் – (நமக்கேயன்றி) நம்மைச்சார்ந்தவரெல்லார்க்கும், எஞ்ஞான்றும் – எப்பொழுதும், நரகு இல்லை – நரகமடைதல் இல்லையாம்; (எ-று.) — ஈற்றுஏகாரம் – தேற்றம். அங்கு – அசை.

உவர்நீர்க்கடலின்மேல் இராமபிரான் ஆக்நேயாஸ்த்ரந்தொடுக்கத் தொடங்கிய ஸ்ரீஸைஸேத்யாபாத்ரம்- அக்டோபர் 2010

வளவில், அதன் வெப்பத்திற்கு ஆற்றது ஏழுகடல்களும் கொதித்தனவென்பதை, “அண்டமூலத்துக்கப்பாலாழியுங் கொதித்த தேழு, தெண்டடிரைக்கடலின் செய்கை செப்பி யென் தேவன்சென்னி, பண்டைநாளிருந்த கங்கைநங்கையும் பதைத்தான் பார்ப்பான், குண்டிகையிருந்த நீரும் குளுகுளு கொதித்ததன்றே” என்றதனால் அறிக. “ஒற்றைச்சரஞ் சட்டவுட்கடல்போற் புறத்தோலமிட, மற்றைக்கடல் வெந்த தெவ்வண்ணமோ மதமாவழைக்க, அற்றைக்குதவுமரங்கர் வெங்கோபத்தை யஞ்சி யான், கற்றைச்சடையினிடையே வெதும்பினள் கங்கையுமே” என்றார் திருவரங்கத்து மாஸையிலும். ‘ஏழும்’ என்பதை ‘மரம்’ என்பதனோடும் கூட்டுக; கடைநிலத்தீவகம். பற்றுதல் – இடைவிடாது நினைத்தல். நல்வினையும் பிறத்தற்கு ஏதுவாதலால், ‘வினை’ எனப்பொதுப்படக்கூறினார். நைதல் – நசித்தல். ‘முன்கை’¹ என்றதில், முன் என்பது – இடமுணர்த்தும். நந்து – சங்கு; அதனாலாகிய வளைக்குக் கருவியாகுபெயர். அங்கநா என்ற வடசொல், அங்கனை யென விகாரப்பட்டது; அச்சொல், அழகிய தனது அங்கங்களாற் பிறரைத் தன்னிடம் சேர்ப்பவ ளென்று பொருள்படும்.

பொதுநகரத்துக்கும் சிறப்பு நகரத்துக்கும் வரிவடிவில் மிக்க வேறுபாடு இருப்பினும், ஒலிவடிவில் மிக்கவேறுபாடு இல்லாமைபற்றி, யமகம் திரிபு சிலேடை இவற்றில் நகரனகரங்களை அபேதமாகக்கொண்டு அமைத்தல் மரபாதலால், ‘வானம்’ என்னவேண்டியவிடத்து ‘வாநம்’ எனப்பட்டது. இங்ஙனம் யமகநயத்தின் பொருட்டு வரிவடிவின் வேறுபாடு கருதாது ஒலிவடிவொற்றுமையால் ஒன்றுக்குஒன்றுக்கக் கொள்ளப்பட்ட எழுத்துக்கள், தடித்தவெழுத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. (20)

**21. நரகந்தரம்புவியிம்முன்றிடத்துநனிமருவு
நரகந்தரங்கித்துவெங்காலற்கஞ்சுவர்நாயகவா
நரகந்தரம் புட்பிடரேறங்கர்நல்லாய்க்குலத்தி
நரகந்தரங்கமுற்றாரடியார்க்குநமனஞ்சுமே.**

(இ-ள்) **நரகு** – நரகம், **அந்தரம்** – சுவர்க்கம், **புவி** – பூமி, **இ மூன்று இடத்தும்** – என்கிற இந்த மூன்று உலகங்களிலும், **நனி மருவுநர்** – மிகுதியாகப் பொருந்தியுள்ள சனங்களெல்லாம், **அகம் தரங்கித்து வெம் காலற்கு அஞ்சுவர்** – மனம்அலைந்து கொடிய யமனுக்குப் பயப்படுவார்கள்; **நாயக வாநர கந்தரம் புள் பிடர் ஏறு அரங்கர்** – சிறந்த குரங்கான அநுமானுடைய கழுத்தின்மேலும் (பக்ஷிராஜனான) கருடனுடைய பிடரியின் மேலும் ஏறுகிற திருவரங்கரும், **நல் ஆய்க்குலத்து இநர்** – சிறந்த இடையர் குலத்தில் (வளர்ந்து அதனை விளக்கின) சூரியன் போன்றவரும், **தரங்கம் அகம் உற்றார்** – திருப்பாற்கடலைவசிக்குமிடமாகக்கொண்டு அங்குவாழ்பவருமான நம்பெருமானுடைய, **அடியார்க்கு** – தொண்டர்க்கு, **நமன் அஞ்சம்** – அந்த யமன் பயப்படுவான்.

(உன்னையித்யாதி₃) உன்னைக்கண்ட ப₄ாக்யாதி₄கர். ‘‘ஸுகதாதம்’’ என்னும்படியான வ்யாஸாதி₃களுடைய உபாஸநமாத்ரங்களன்றிக்கே, ‘‘இதுவேயிறே ஒருபடியாயிராநின்றீ’’ என்று விஸ்மிதராய், ‘‘இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள் - என்ன நோன்புநோற்றாளுள்கொலோ?’’ என்று பலகாலும் சொல்லும்படியான வார்த்தையால் வந்த ப்ரஸித்தி₄யை உண்டாக்கித்தந்த. (இருடகேசா) இந்த்₃ரியங்கள் வ்யக்த்யந்தரங்களிலே செல்லாதபடி ஸௌந்த்₃ர் யாதி₃களாலே அபஹரிக்கவல்லவனே!

இடையாலே - ஒன்றையும் பொருதவைராக்யமும், இடைநோக்குவது- முலைகள் விம்மிப்பெருத்தலாகையாலே மிக்க ப₄க்தியையும், ‘விரிகுழல்’ என்கையாலே - நாநாவானப்ரபத்திகளை ஏகாஸ்ரயத்திலே சேர்த்துமுடித்து நிஷ்ட்டனாய், ஸுமநாவுமாய் உபதே₃ஸரிக்கவல்ல ஆசார்யனையும், ‘‘மேல் நுழைந்தவண்டு’’ என்கையாலே இவற்றுக்குப் பாத்ரமான ப்ரபந்நனையும் ‘‘இன்னிசை’’ என்கையாலே ஆசார்யனுடைய ஜ்நாந, ப₄க்தி வைராக்ய வைப₄வங்களை இனிதாகப்பேசி அநுப₄விக்கிற வாக்யமித்வங்களையும், இவையெல்லாம் காணவும் கேட்கவுமாவது - திருமாளிகையிலேயாகையாலே இத்தை உகந்தருளி இனிதமர்ந்தவில்லிபுத்தூருறைவாரையும் காட்டுகிறது, (6)

(உன்னைக்கண்டாரித்யாதி₃) நாட்டில் பிள்ளைகளைப்போலன்றிக்கே, ரூபகுண சேஷ்டிதங்களால் வ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கிற உன்னைக்கண்டவர்கள், நாட்டிலே ப₄ாக்யாதி₄கைகளாய் விலக்ஷணமான பிள்ளைகளைப் பெறுவார்களுமுண்டிறே; அவ்வளவன்றிக்கே, லோகத்தில் கண்டறியாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைய இவனைப் பெற்ற வயிறுடையவள் இதுக்குடலாக என்ன தபஸ்ஸைப்பண்ணினாளோ’’ என்று ஸ்லாகி₄த்துச் சொல்லும் வார்த்தையை எனக்குண்டாக்கித்தந்த. (இருடகேசா) கண்டவர்களுடைய ஸர்வேந்த்₃ரியங்களையும் வ்யக்த்யந்தரத்தில் போகாதபடி உன் வஸமாக்கிக்கொள்ளும் வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனே! முலையுணயே. (6)

‘‘இருடகேசா’’ என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து ‘‘உன்னை’’ என்றதுக்குவ்யாவர்த்த்யபூர்வகம் அர்த்த₂மருளுகிறார் (நாட்டிலித்யாதி₃). (கண்டவர்கள்) (ஸ்லாகி₄த்துச்சொல்லும்) என்றந்வயம். ‘‘இவனைப்பெற்றவயிறுடையாள் என்ன நோன்பு நோற்றாளுள்கொலோ’’ என்றந்வயித்து வ்யாவர்த்த்யபூர்வகமாகவர்த்த₂மருளுகிறார் (நாட்டிலே ப₄ாக்யேத்யாதி₃). ‘‘உன்னைக்கண்டார்’’ என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, இருடகேசபத₃ தாத்பர்யமருளுகிறார் (கண்டவர்களுடைய வித்யாதி₃). ‘‘ஹ்ருஷீகாணீந்த்₃ரியாண்யாஹுஸ்தேஷாமீஸோ யதோ ப₄வாந் ஹ்ருஷீகேஸ இதி க்₂யாதம் லோகே நாம ப₄விஷ்யதா’’ என்றதநுஸந்தே₄யம். (6)

ஸ்வா.- ஏழாம்பாட்டு. (பெண்டிரித்யாதி₃) புத்ரஸாபேக்ஷராய் வர்த்திக்கிற ஸ்தரீகள் உன்னைக்கண்டால் அபஹ்ருத₃சித்தைகளாய், “நாம் இப்படி ஒருபிள்ளை பெறப்பெறுகிறோமில்லையே; நமக்குஇது கூடுமோ” என்கிறவாசையோடே தந்தாமுடைய உத்₃யோகங்களையும் மறந்து நில்லாநின்றார்கள். வேறே யுவதிகளாயிருப்பாராய் வண்டுமுழுகி முழுசும்படியான செவ்விமாறாத மாலைகளாலே அலங்க்ருதமான குழல்களையுமுடையார் சிலர் தந்தாமுடைய அபி₄மதங்களாலே ஸ்பர்ஸிப்பதாக நினைத்துத் தங்கள் கண்களாலே ஸமுத₃யாய் ஸோப₄ த₃ர்ஸநம் செய்து அனைத்தெடுத்து வாக₃ம்ருத ஸாபேக்ஷகளாய்க்

**பெண்டிர்வாழ்வார் நின்னொப்பாரைப் பெறுதுமென்னுமாயாலே
கண்டவர்கள் போக்கொழிந்தார் கண்ணினையால் கலக்கநோக்கி
வண்டிலாம்பூங்குழலினூர் ருன் வாயமுத முண்ணவேண்டிக்
கொண்டுபோவான் வந்துநின்றார் கோவிந்தா! நீமுலையுனையே.**

வ்யா.- ஏழாம்பாட்டு. (பெண்டிரித்யாதி₃) ஸ்வப₄ர்த்தாக்களுக்கு ப₄ார்யைகளாய் வர்த்திப்பாராய், உன்னைக் கண்டவர்கள், உன்னைப்போலேயிருக்கும் பிள்ளைகளைப் பெறவேணுமென்னு மாசையாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதபடியாய் விட்டார்கள். (வண்டிலாம் பூங்குழலினூர் கண்ணினையால் கலக்கநோக்கி) பெருக்காற்றிலே இழியமாட்டாமல் கரையிலேநின்று ஸஞ்சரிப்பாரைப்போலே மது₄வின் ஸம்ருத்₃தி₄ யாலே உள்ளே அவக₃ாஹிக்கமாட்டாமல் வண்டுகளானவை மேலேநின்று ஸஞ்சரிக்கும்படி பூவாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடையவர்கள், தங்களுடைய கண்களாலே உன்னுடைய ஸமுத₃யாய்ஸோப₄ாத₃ர்ஸநம் செய்து. கலக்க நோக்குகையாவது – ஓரவயவத்திலே உற்று நிற்கையன்றிக்கே, திருமேனியை யெங்குமொக்கப் பார்க்கை.

அரு.- ஏழாம்பாட்டு. (பெண்டிரித்யாதி₃) “பெண்டிர்வாழ்வார் கண்டவர்கள் நின்னொப்பாரைப்பெறுது மென்னுமாயாலே போக்கொழிந்தார்” என்றநவயித்து அர்த்த₂ மருளுகிறார் (ஸ்வப₄ர்த்தாக்களுக்கித்யாதி₃). “உலாம்” என்கிறபத₃ப்ரயோக₃த்தாலே பலிதார்த்த₂த்தை ஹேதுபூர்வகமாகவருளுகிறார் (பெருக்காற்றிலேயித்யாதி₃).

“வண்டிலாம்பூங்குழலினூர்” என்றவிடத்தில் பெண்டிர் வாழ்வாரையே சொல்லு மளவில், ‘நின்னொப்பாரைப்பெறுதுமென்னும்’ என்று புத்ரார்த்த₂களாகையாலே அவர்களுக்கே ‘உன்வாயமுதமுண்ணவேண்டி’ என்று பே₄ாகமாகிற ப₂லாந்தரோக்தி வையர்த்த₂யம் ஸித்₃தி₄க்கும்; ஒன்றைச் சொல்லில் ஒன்று அர்த்த₂ஸித்₃தி₄மாகையாலே” என்று திருவுள்ளம்பற்றி கர்த்த₃ம் தோற்றவருளுகிறார் (கீழேயித்யாதி₃). (வாக₃ம்ருதம்) என்றது

கொண்டு போவதாகவந்து நில்லாநின்றார்கள் நீயும் அவர்களோடே போவதாகப் பார்த்து ஒருப்படாநின்றாய். (கோவிந்தா) நீ கே₃விந்த₃னாகையாலே அவர்களோடே போகவும் வேணும். போம்போது உண்டுபோகவும் வேணுங்காணென்று ப்ரார்த்தி₂க்கிறார். (7)

ஸ்வா.- எட்டாம்பாட்டு. (இருமலையித்யாதி₃) கூ₃ராப்₃தி₄யிலே வந்து நலிவதாகக்கோலி இரண்டு பெரியமலைபோலே கிளர்ந்துவந்த, மது₄கைடபர்க்களென்கிற இரண்டு மல்லரைத் திருவந்தாழ்வானாலே உருமாயும்படி எரித்துப்பொகட்டா யென்னுமதல். கம்ஸனுடைய மல்லர் உன்னைக் கண்ட ப₄யாக்₃நியாலே எரித்துவிழும்படி செய்தா யென்னுதல். (உன் திருமலிந்து

கீழ் - “பெண்டிர்வாழ்வார்” என்று - பக்வைகளாய் ப₄ர்த்ருபரதந்த்ரைகளாய் புத்ரஸாபேசைகளானவர்களைச் சொல்லிற்று; இங்கு “வண்டுலாம் பூங்குழலினார்” என்று ப்ராப்தயௌவநைகளாய் பே₄ாக்₃ஸாபேசைகளானவர்களைச் சொல்லுகிறது. (உன்னித்யாதி₃) உன் வாக்₃ம்ருதம் பு₄ஜிக்கவேண்டி உன்னை யெடுத்துக்கொண்டு போவதாக வந்து நின்றார்கள். (கோவிந்தா) ஸர்வஸுலப₄னவனே!. உன் ஸௌஸப்₄யத்துக்கு இது சேராது. (நீ முலையுனையே) அது வேண்டிபடியாகிறது; நீ இப்போது முலையுண்ணவேணும். (7)

8. இருமலைபோ லெதிர்ந்தமல்லரிருவரங்க மெரிசெய்தாயுன் திருமலிந்து திகழ்மார்வு தேக்கவந்தென் னல்குலேறி ஒருமுலையை வாய்மடுத் தொருமுலையை நெருடிக்கொண்டு இருமுலையும் முறைமுறையா ஏங்கியேங்கி யிருந்துணையே.

வ்யா.- எட்டாம்பாட்டு. (இருமலையித்யாதி₃) வடிவின்பெருமையாலும் திண்மையாலும் இரண்டு மலைபோலே வந்து மல்பொருவதாக எதிர்ந்த சாணூர முஷ்டிகராகிறவிரண்டு மல்லருடையவும், ஸாரீரமானது ப₄யாக்₃நியாலே த₃க்₃த₄மாய்

- அத₄ராம்ருதமென்றபடி. “ப்ராக்ருதைகளான இவர்கள் கொண்டு போக வந்தால் நான் போவேனே” என்று மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்ற தாயாரைப் பார்த்துச் சொல்லவருளுகிறார் (உன் ஸௌஸப்₄யத்துக்கித்யாதி₃). (7)

அரு.- எட்டாம்பாட்டு. (இருமலையித்யாதி₃) “இருமலைபோலே எதிர்ந்த” என்ற விடத்தில் அபூ₄தோபமையாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸாத்₃ருப்யத்தையும் காட்டாநின்றது கொண்டு, எதிர்த்துவருகைக்குப்ரயோஜந்ததையும் மருளிச்செய்து கொண்டு அர்த்த₂ மருளுகிறார் (வடிவினித்யாதி₃). முஷ்டியுத்₃த₄த்தாலே கொன்றிருக்க, “எரிசெய்தாய்” என்னக் கூடாமையாலே (ப₄யாக்₃நியாலே) என்றது. “திருமலிந்து” என்றதுக்கு - இரண்டர்த்த₂ம்.

திகழ்மார்வு தேர்க்கவந்தென்னல்குலேறி) திருமலிந்து தேர்க்குமுன்மார்பு திகழ. மலிகையாவது - க்₃ராமநிர்வாஹன் முதலாக பஞ்சாஸத்த்கோடி விஸ்தீர்ணண்ட₃ாதி₄பதி பர்யந்தமானவளவன்றிக்கே, த்ரிபாத்த்₃விபூ₄தியிலுள்ளாரிலும் வ்யாவ்ருத்தையாய், “ஸர்வபூ₄தாநாமீஸ்வரீ” என்கிற ஸர்வாதி₄க்யத்தையுடைய பெரியபிராட்டியாராலே நிரூபிக்கப்பட்ட உன் மார்பு திகழ. இத்தால் “அவன் ஸ்ரிய:பதி” என்னவேணுமே. மலிதல் - கிளப்பம். “தேர்க்கை” - நிரூபகம். “திகழ்தல்” - “ஸ்ரிய:பதி” என்னும் விளக்கம். அன்றிக்கே, “தேக்க” என்று பாடமாயிற்றுகில், உன் மார்பில் முலைப்பால் தேங்கவென்கிறது. (என்னல்குலேறி) என்னொக்கலையிலே வந்தேறியிருந்து. ஒரு முலையைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஒரு முலையைத் திருக்கையாலே பற்றிநெருடி, இரண்டுமுலையையும், மாறிமாறிப் பால்வரவின் மிகுதி திருப்பவளத்திலடங்காமையாலே விட்டுவிட்டுடன்னுதல்; உடலை

விழும்படி பண்ணினவனே! (உன்னித்யாதி₃) உன்னுடைய அழகு மிக்கு விளங்கா நின்றுள்ள மார்வானது. மலிதல் - மிகுதி. திகழ்ச்சி-விளக்கம். அன்றிக்கே, “திரு” என்று - பெரியபிராட்டியைச் சொல்லுகிறதாய், அவளொழுந்தருளி யிருக்கையாலே மிகவும் விளங்காநின்றுள்ள உன்னுடைய மார்வென்னவுமாம். (தேக்க) தேங்க; முலைப்பாலாலே நிறையும்படியாக. (வந்தென்னல்குலேறி) என்மடியிலே வந்தேறி. (ஒருமுலையித்யாதி₃) ஒருமுலையைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஒரு முலையைத் திருக்கையாலே பற்றி நெருடிக்கொண்டு இரண்டு முலையையும் மாறி மாறி, பால் வரவின் மிகுதி திருப்பவளத்தில் அடங்காமையாலே நடுநடுவே இளைத்திளைத்து அமரவிருந்து அமுதுசெய்யவேணும். (8)

**அங்கமலப் போதகத்தி லணிகொள்முத்தம் சிந்தினுற்போல்
செங்கமல முகம்வியர்ப்பத் தீமைசெய்திம் முற்றத்தூடே
அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வளையவேண்டா வம்மவிம்ம
அங்கமரர்க்கமுதளித்த வமரர்கோவே முலையுனையே.**

வ்யா.- ஒன்பதாம்பாட்டு. (அங்கமலமித்யாதி₃) நிறத்தாலும் மணத்தாலும் செவ்வியாலும் விகாஸத்தாலும் அழகியதாயிருக்கும் தாமரைப்பூவினிடத்தில். (போது)

திருவானது மலிந்து என்னுதல்; திருவாலே மலிந்து என்னுதல். இவற்றை க்ரமேண வருளுகிறார் (உன்னுடையவித்யாதி₃) (8)

அரு.- ஒன்பதாம்பாட்டு. (அங்கமலமித்யாதி₃) “அங்கமலம்” என்றவிடத்தில் “அம்” என்று - அழகாய், இதுக்குஹேதுக்களை அருளுகிறார் (நிறத்தாலுமித்யாதி₃). (செவ்வி)

முறுக்கி ஏங்கியேங்கியென்னுதல்; அமரவிருந்துண்ணவேணும். (8)

அவ.- ஒன்பதாம்பாட்டு. (அங்கமலமித்யாதி₃) புழுதி அளைந்த ஆயாஸத்தால் வந்த வேர்ப்பு முக₂த்திலே காணவந்து அமுதுசெய்ய வேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.-(அங்கமலமித்யாதி₃) அழகிதாக மலர்ந்த தாமரைப்பூவினுள்ளில் செவ்விமாறாத மது₄வெள்ளத்தை வண்டுகளுண்டுகளித்துச்சிதறின மது₄திவலை முத்துப்போலே. அச்செங்கமலம் போலேயிருக்கிற திருமுக₂த்திலே வேர்ப்புத்துளிகளரும்ப என்னுதல்; அங்கமலச் செங்கமலமுகத்திலே ஒளியையுடைத்தான முத்துக்கள் சிந்தினுப் போலே வேர்ப்பரும்பவென்னுதல். அப்போது “கமலம்” என்று ஜலத்துக்குப்பேராம். “அம்” என்று அழகு. (தீமையித்யாதி₃) இப்போது முற்றத்தாடே அங்கமெல்லாம் புழுதியாக அளையவேண்டா. இப்போது திருமேனியெல்லாம் புழுதியாக முற்றத்தின் நடுவே யிருந்தளையவேண்டா. (அம்ம) ஆஸ்சர்யமென்னுதல்; ஸ்வாமிவாசக மென்னுதல். (விம்மவித்யாதி₃) அங்கு அமரார்க்குவிம்ம அமுதளித்த வமரர்

புஷ்பம். (அகம்) இடம். (அணியித்யாதி₃) நீர்மையாலும் ஒளியாலும் அழகை யுடைத்தான முத்துக்களானவை சிதறினுப்போலே. (செங்கமலமித்யாதி₃) சிவந்து மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமுக₂மானது குறுவேர்ப்பரும்பும்படியாக. (தீமையித்யாதி₃) இம்முற்றத்துள்ளே நின்று தீம்புகளை செய்து உடம்பெல்லாம் புழுதியாகவிருந்து புழுதியளையவேண்டா. (அம்ம) ஸ்வாமியென்னுதல்; இவன் சேஷ்டித த₃ர்ஸநத்தால் வந்த ஆஸ்சர்யயோக்தியாதல். (விம்மவித்யாதி₃) து₃ர்வாஸஸ்ஸாபோபஹதராய் அஸுரர்கள் கையிலே ஈடுபட்டுச் சாவாமைக்கு மருந்து பெறுகைக்கு உன்னை வந்தாஸ்ரயித்த தேவர்களுக்கு, அத்த₃ஸையிலே வயிறு நிரம்ப

ஸௌகுமார்யம். (நீர்மை) தெளிவு. மலராவிடில் சிவப்பு ப்ரகாஸியாமையாலே (மலர்ந்த) என்றது. (குறுவேர்ப்பு) ஸ்வேத₃க₃ணங்கள். (அரும்பும்படி) அரும்புபோலே உத்பந்நமாம் படி. “அங்கமலப்போது” என்றத்தாலே உபமாநம் சொல்லியிருக்க, “செங்கமலம்” என்றது - ஆத₃ராதிஸயத்தாலே என்று திருவுள்ளம். “இம்முற்றத்தாடே தீமை செய்து அங்கமெல்லாம் புழுதியாக புழுதியை அளையவேண்டா” என்று அந்வயித்து அர்த்த₂மருளுகிறார் (இம்முற்றத்துள்ளேயித்யாதி₃). “அமரார்க்கு அங்குவிம்ம அமுதளித்தவமரர் கோவே” என்றந்வயித்து, “அமரார்க்கு” என்றதுக்கு - “அமரத்வலாபேக்ஷர்க்கு என்றர்த்த₂மாக்கி, அதுக்கு ப்ரஸக்திபூர்வகமாகச்சப்₃து₃ர்த்த₂மருளுகிறார் (து₃ர்வாஸஸ்ஸித்யாதி₃). (ஈடுபட்டு) க்லேஸப்பட்டு. “விம்ம” என்ற பத₃ார்த்த₂ம் (வயிறுநிறையும்படி) என்றது. இப்படி

கோவானவனே! (விம்மல்) நிறைதல். (9)

ஸ்வா.-பத்தாம்பாட்டு. (ஓடவித்யாதி₃) ஓசைக்கிண்கிணிகள் ஓடவோட ஆடியொலிக்கும் பாணியாலே. (பாணி) த்₄வநி. கிண்கிணியொலிக்கும்பாணி தாளமாகப் பாடிப்பாடி. அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்தாடி. (வருகின்றாயை) வருகிறவுன்னை. (பற்பநாபன் என்றிருந்தேன்) கீழே “பற்பநாபாசப்பாணி” (1-7-5) என்றத்தை நினைத்து “பற்பநாபனென்றிருந்தேன்” என்கிறார். ஜக₃த்தாரணவஸ்துவான மேன்மையை நினைத்திருந்தேன். “அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு தோன்றும்படி பிள்ளைத்தனத்தால் வந்த நீர்மை மாத்ரமன்றிக்கே, அதிமாத்ரமான இந்த லீலாரஸமெல்லாம் வேணுமோ? வாராய்” என்ன; ஓடப்புக்குந்தான். தாமும் அடிப்பதாகச் செல்ல, ஓடியோடிப்

அம்ருதத்தையிடுகையாலே அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனுவனே! (முலையுணையே) அப்போது அவர்களபேசைக்காக அதுசெய்தாப்போலே, இப்போது என்னுடைய வபேசைக்காக நீ முலையுண்ணவேணுமென்கை. (9)

**ஓடவோடக் கிண்கிணிகளொலிக்குமோசைப் பாணியாலே
பாடிப்பாடி வருகின்றாயைப் பற்பநாப நென்றிருந்தேன்
ஆடியாடி யசைந்தசைந்திட்டதனுக்கேற்ற கூத்தையாடி
ஓடியோடிப்போய்விடாதே யுத்தமா!நீ முலையுணையே. (10)**

வ்யா.- பத்தாம்பாட்டு. (ஓடவோடவித்யாதி₃) நடக்கும்போது மெத்தென நடக்கையன்றிக்கே, ப₃ால்யத்துக்கீடாக செருக்காலே பதறியோடவோட, பா₃த₃ச்சதங்கைகளான கிண்கிணிகள் த்₄வநிக்கும் த்₄வநியாகிற ஸப்₃த₃த்தாலே. (பாடிப்பாடி - அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்திட்டு - ஆடியாடி) அந்தப் பாட்டுக்குத் தகுதியான ந்ருத்தத்தை, திருமேனி யிடம்வலங்கொண்டு அசைந்தசைந்திட்டு நடக்கிற நடையாலே ஆடியாடி. “கூத்தன் கோவல(திருவாய் 10-1-6)னிறே.

ஸம்போதி₄த்ததை ப்ரக்ருதோபயோகியாக்குகிறார் (அப்போதித்யாதி₃). (9)

அரு.-பத்தாம்பாட்டு. (ஓடவோடவித்யாதி₃) “ஓடஓட” என்றதுக்குஹேதுவை அருளிச்செய்துகொண்டு, ஸப்₃த₃ார்த்த₂மருகுகிறார் (நடக்கும்போதித்யாதி₃). “பாணியாலே” என்றதினார்த்த₂ம் (ஸப்₃த₃த்தாலே) என்றது. அதாவது - க₂ண்டத்₄வநியாலே என்றபடி. இப்படியாகாவிடில் த்₄வநியாகிற ஸப்₃த₃மென்று ரூபகமாகச் சொல்லக்கூடாதி₃றே. அவன்நடை - கூத்தாயிருக்கைக்கு ப்ரமாணம் (கூத்தனித்யாதி₃). “கூத்தன்” என்று கூத்தை ரூபகமாகச் சொல்லுகைக்கு உபபத்தியைக் காட்டுகிறார் (நடக்கிறவித்யாதி₃). “பாணியாலே”

போகிறதைக்கண்டு “போகாதே கொள்ளாய்; நீ உத்தமனன்றோ? முலையுண்ணவாராய்” என்கிறார். புருஷோத்தமத்வமாவது - ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யம் போலேகாணும். இத்தால் “அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ” என்று வேத்யங்களுக்குக்கெட்டாமல்போனாப்போலே பரமவைத்யகாக்யரேஸரராயிருக்கிறவிவர்க்கும் எட்டாமல் போகலாமோ வென்று தோற்றுகிறது.

“ஓசைக்கிண்கிணிகள் ஓடவோடவாடி ஆடியொலிக்கும் பாணியாலே

நடக்கிற நடையெல்லாம் வல்லாராடினாற்போலேயிறே யிருப்பது. ஆகையால் விரைந்து நடந்துவரும்போது திருவடிகளிற் சதங்கைகளினுடையவோசைகள் தானே பாட்டாய் நடக்கிற நடையெல்லாம் ஆட்டமாயிருக்குமாய்த்து; அன்றிக்கே, கிண்கிணிகளொலிக்குமோசை தாளமாக, வாயாலே பாடிப்பாடி, அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்திட்டாடியாடி யென்று பொருளாகவுமாம்.

(வருகின்றயைப் பற்பநாபனென்றிருந்தேன்)இப்படி என்னை நோக்கி வாராநின்றுள்ள வுன்னை, “கொப்பூழி லெழுகமலப் பூவழகர்”(நாச்.திரு.11-2) என்கிறபடியே வேறேராபரணம் வேண்டாதே திருநாபீகமலந்தானே ஆபரணமாம்படியிருப்பானொருவனன்றே; இவனுக்கு வேறொரு பாட்டும் ஆட்டும் வேணுமோ? “சதங்கையோசையும் நடையழகுந்தானே பாட்டுமாட்டமுமாயிருந்தபடியென்?” என்று ஆஸ்சர்யப்பட்டிருந்தே னென்னுதல். அழிந்து கிடந்ததை யுண்டாக்குமவனன்றே, நம்முடைய ஸத்தையைத் தருகைக்காக வருகிறுனென்றிருந்தேனென்னுதல்.

என்றதினர்த்தம் (தாளமாக) என்றது. “பாணி” என்று வாத்யமாய், அதுவே தாளமென்றபடி. இப்பகூத்தில் “பாணியாலே” என்றத்தை - பாணியாகவென்று கண்டு கொள்வது.

“ஓடவோடக்கிண்கிணிகள் ஒலிக்குமோசைப்பாணியாலே பாடிப்பாடி அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்திட்டு ஆடியாடிவருகின்றயை பற்பனொபனென்றிருந்தேன்” என்றந்வயித்து, இஸ்ஸமபி₄வ்யாஹாரத்துக்கு ப்ரத₂மார்த்த₂நு₃ணமாகத்தாத்தர்யமருளுகிறார் (இப்படியித்யாதி₃). (கொப்பூழ்) நாபி₄. (வேறொரு) என்றது - இப்படி ஆகர்ஷகமான பத்₃மநாப₄த்வம் தவிரவென்றபடி. (வேணுமோ) என்றவநந்தரம் “என்னை ஆகர்ஷிக்கைக்காக” என்றத்₄யாஹாரம், (பாட்டும் ஆட்டமுமாய்) என்றவநந்தரம் “இவன் என்னை ஆகர்ஷிக்கைக்காக” என்று ஸேஷம். இவ்விடத்தில் க்ருஷ்ணன் பத்₃மநாப₄ஓய் ஸேவைஸாதிக்க, இப்படி வித்₃த₄ராகிறுரென்று கருத்து. “பத்₃பநாப₄ன்” என்றத்தால் ப்₃ரஹ்மாதி₃ஐநகன் என்று தோற்றுகையாலே அத்தால் வந்த காரணத்வாநு₃ணமாகத்தாத்தர்யாந்தரமருளுகிறார் (அழிந்தித்யாதி₃). நந்தாதி₃களையும் கூட்டியருளுகிறார் (நம்முடைய ஸத்தை) என்று. சீழே “வருகின்றயை” என்று சொல்லியிருக்க, “ஓடிப்போய் விடாதே”

பாடிப்பாடி அதனுகேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்திட்டு ஆடியாடி வருகின்றாயை, பற்பநாபனென்றிருந்தேன், ஓடியோடிப் போய்விடாதே உத்தமா” என்றந்வயம். (10)

அவ.- நிக₃மத்தில் இத்திருமொழிகற்றூர்க்குப் ப₂லம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.- (பதினேரம்பாட்டு) (வாரித்யாதி₃) “ராஜாக்களுக்கு அபி₄மதமான த்₃ரவ்யங்களைப் பரிசாரகரானவர்கள் கட்டி இலச்சிணையிட்டுக் கொண்டு திரிவாரைப்போலேயிறே,

(ஓடியோடியித்யாதி₃) இவன் சொன்னதின் கருத்தறியாதே, “இவள் நம்முடைய நீர்மையைச்சொல்லாமல் ஸ்வாதந்தர்ய ப்ரகாஸகமான மேன்மையைச் சொல்லுவதே!” என்றுமீண்டு ஓடிப்போகத் தொடங்குகையாலே, இப்படியாடிக் கொண்டு என் கைக்கெட்டாதபடி ஓடியோடிப் போய்விடாதே, நீ புருஷோத்தமனாகையாலே ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரானபின்பு என்வஸத்திலே வந்து என்முலையை உண்ணவேணு மென்கிறான். (10)

**வாரணிந்த கொங்கையாச்சி மாதவாவுண்ணென்றமாற்றம்
நீரணிந்த குவளைவாசம் நிகழ்நாளும் வில்லிபுத்தூர்
பாரணிந்த தொல்புகழான் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்
சீரணிந்த செங்கண்மால்மேல் சென்றசிந்தை பெறுவர்தாமே. (11)**

அவ.- நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றூர்க்குப் ப₂லம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வ்யா.- பதினேரம்பாட்டு. (வாரணிந்த கொங்கையாச்சி) “ராஜாக்களுக்கு அபி₄மதமான த்₃ரவ்யங்களைப் பரிசாரகரானவர்கள் கட்டி இலச்சிணையிட்டுக்கொண்டு

என்கிறதுக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்னுமாகாங்கையிலே ப்ரஸக்தியைக்காட்டா நின்று கொண்டு அர்த்த₂மருளுகிறார் (இவனித்யாதி₃). (கருத்தறியாதே) என்றது - “பத்₃மநாப₄ன்” என்றதுக்கு அழகிலும் தங்கள் ஸத்தையை நோக்குகையிலும் தாத்தர்யமென்றறியாதே என்றபடி. ஓட்டமும் ஆட்டமுமாயிருக்குமாகையாலே, (இப்படி ஆடிக் கொண்டு) என்றது. “உத்தம: புருஷஸ்த்வநய: பரமாத்மேத்யுத₃ாஹ்ருத:” (கீதை 15-15) என்று, இதுவும் பரத்வத்தைத் தோற்றுவிக்கிறதானாலும், “போய்விடாதே” என்றவநந்தரம் சொல்லுகையாலே இது நீர்மைக்காமென்றர்த்த₂ மருளுகிறார் (நீ புருஷோத்தமனாகையாலித்யாதி₃). (10)

அரு.- பதினேரம்பாட்டு. (வாரித்யாதி₃). “மாதவா! உண்” என்று சொல்லும்போது “வாரணிந்த” என்று சொல்லக்கூடாமையாலே, இத்தை பூர்வத₃ஸையைப்பற்றி வர்ணிக்கிறு ரென்று திருவுள்ளம்பற்றி த்₃ருஷ்டாந்தமுகே₂ந உபபாதி₃க்கிறார் (ராஜாக்களித்யாதி₃).

அடியேனுக்குப் சிலநாள்கள் பாடம் சொல்லிவந்த இந்த ஸ்வாமி தம்முடைய புஸ்தகஸாலையிலிருந்து எழுபது ஸ்ரீகோஸங்களை அடியேனுக்கு உபகரித்தார். அண்மையில் கம்பராமாயண விஷயமாக ஒரு நூல் எழுதியுள்ளார்.

கோயிலாத்தான் ஸ்ரீ.உ.வே.விஜய ராகவாசார்ய ஸ்வாமியின் பதிப்புகளில் சில க்ரந்தங்களுக்கு அச்சுத்தாள்களை ஒப்பிடுதல், சரிபார்த்தல் முதலான உதவிகளைச் செய்து வந்தார். யதிராஜபாதுகா ஆசிரியரான ஸ்ரீ.உ.வே.வீ.வீ.ராமாநுஜம் ஸ்வாமியின் சில வெளியிடுகளுக்கும் இவர் துணைபுரிந்துள்ளார்.

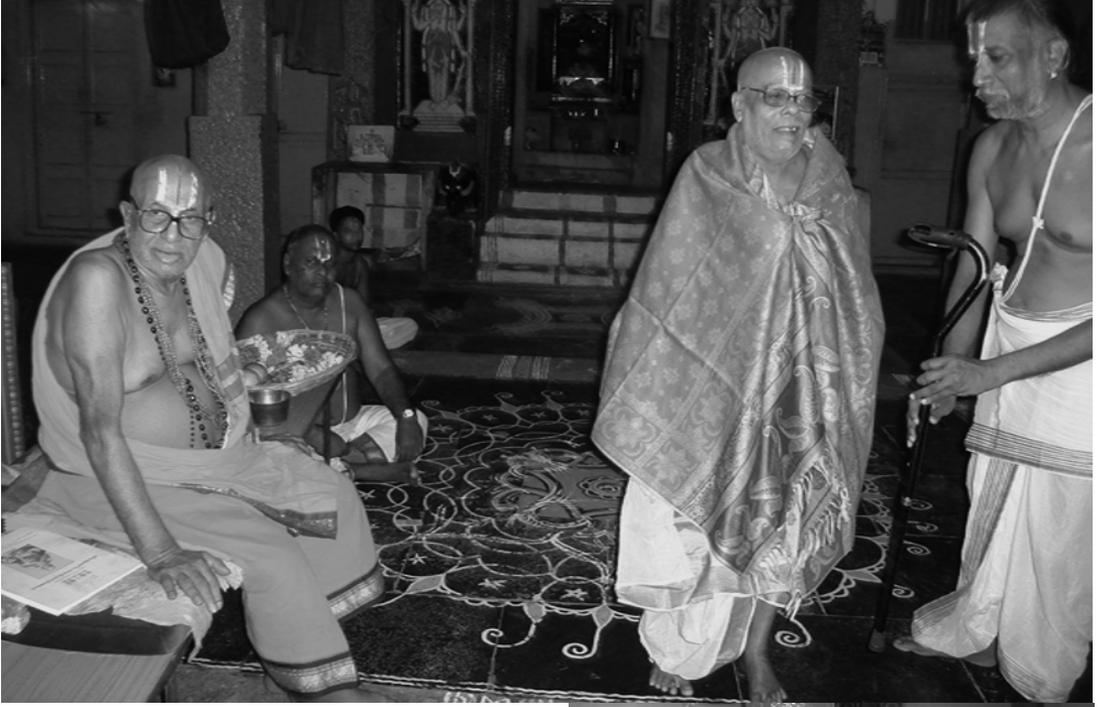
முருகூப்படியில் லோகதேஸிகன் வைஷ்ணவாதிகாரி லக்ஷணம் சொல்லி வரும்போது 'ஆசார்ய ப்ரேமம் கனத்திருக்கையும்' என்றொரு லக்ஷணத்தை அருளிச்செய்துள்ளார். அதனை இந்த ஸ்வாமி பக்கலிலே பூர்ணமாகக் காணலாம்.

திருமலை அநந்தாண்பிள்ளை திருவம்ஸத்தில் ஒரு சிலர் பொன்னடிக்கால் ஜீயரோடு திருமலையிலிருந்து நாச்சியாரை வானமாமலைக்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வந்தது முதல், வானமாமலை ஜீயர் ஸ்வாமிகளையே ஆஸ்ரயித்தனர் என்று கூறுவர். அதனால் நம் ஸ்வாமிக்கும் வானமாமலை ஸ்வாமியே ஆசார்யராவார். தமது ஆசார்யர்களான மடத்து ஜீயர் ஸ்வாமிகளிடத்தில் அதிமாத்ரப்ராவண்யமுடைய வர் நம் ஸ்வாமி.

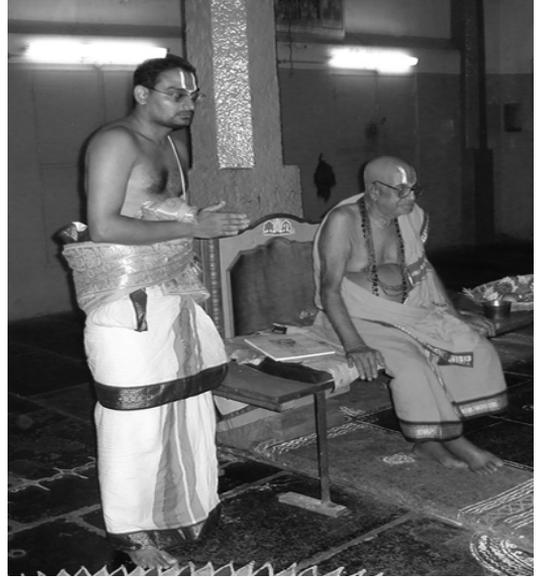
ஸதாபிஷேகம் கண்டருளின இந்த ஸ்வாமி 'நீர்மலி வையத்து நீடு நிற்பார்களே' என்கிறபடியே மேலும் பல கைங்கர்யங்கள் புரிந்து கொண்டு நெடுநாள் எழுந்தருளியிருக்கவேணுமாய் ஆதிவராஹன் அடியிணையில் அர்த்தித்து நிற்கிறோம்.

விலக்ஷணமோக்ஷாதிகாரி நிர்ணயம் – வெளியீட்டு விழா

மணவாளமாமுனிகளின் அஷ்டதிக் கஜாசார்யர்களுள் ஒருவரான ஏறும்பியப்பா அருளிச்செய்த விலக்ஷணமோக்ஷாதிகாரி நிர்ணயம் எனும் க்ரந்தம் புத்தூர் ஸ்ரீ.உ.வே. ஆராவமுதன் ஸ்வாமியால் டைப் செய்யப் பெற்று, கோயிலாத்தான் ஸ்ரீ.உ.வே. விஜயராகவாசார்யஸ்வாமியால் பதிப்பிக்கப் பெற்று, கரியமாணிக்கம் ஸ்ரீ.உ.வே. V.V. நாராயண்யங்கார் ஸ்வாமியால் பரிஸோதிக்கப்பெற்று, வானமாமலை வித்வான் N.S கிருஷ்ணன்யங்கார் ஸ்வாமியின் ஸதாபிஷேகத்தை முன்னிட்டு திருவல்லிக்கேணியில் 26-9-10 அன்று ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸேத்யாதிபிருதாலங்க்ருதரான வானமாமலை ஜீயர் ஸ்வாமியால் வெளியிடப்பட்டது. முதல் ப்ரதியினை ஸ்ரீ.உ.வே.K.B.தேவராஜன் ஸ்வாமி பெற்றுக்கொண்டார். வானமாமலை ஜீயர் ஸ்வாமி மஹாகவியான ஏறும்பியப்பா அருளிச்செய்த இந்த க்ரந்தத்தினை அஷ்டாதஸ ரஹஸ்யங்களின் ஸாரம் எனலாம் என்று அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீ.உ.வே.K.B. தேவராஜன் ஸ்வாமி விஷயஸூசிகை பொன்னியலும் மாடக்கவாடம் போன்றிருக்கிறது என்றும், இந்நூல் ப்ரபந்நாதிகாரிகைக்கொள்ள வேண்டிய அநுஷ்டாநங்களைப் பற்றித் தெரிவிக்கிற தென்றும் கூறினார். அடுத்ததாக உபந்யஸித்த கீதாசார்யன் ஆசிரியர் ஸ்ரீ.உ.வே.M.A. வேங்கடகிருஷ்ணன்ஸ்வாமி தமக்கும் ஸ்வாமிக்கு முள்ள ஸம்பந்தத்தை முதற்கண் தெரிவித்தார். தாங்கள் இருவரும் திருமலை அநந்தாண்பிள்ளை திருவம்ஸம் என்றும், இருவருக்கும் விஸேஷமாக வானமாமலை மடத்து ஸம்பந்தம் வாய்த்துள்ளது என்றும் தெரிவித்தார். ஸ்வாமி ஒருபோதும் வ்யர்த்தபாஷணம் பண்ண மாட்டார்; எவ்விடத்திலே சந்தித்தாலும்

ஸம்ப்ரதாயவிஷயங்களையே பேசுவர் என்று தெரிவித்துவிட்டு, வெளியிடப்பட்ட க்ரந்தத்தில் வாத்ஸல்ய குணத்தைப்பற்றி எழும்பியப்பா ஸாதித்துள்ளதை விளக்கிப் பேசினார். அடுத்ததாக உரையாற்றிய மதுரைப்பேராசிரியர் அரங்கராஜன் ஸ்வாமி நாம் கேட்டறியாத சிலவிஷயங்களைத் தெரிவித்தார். அதாவது – யாதவப்ரகாஸனுக்கு சண்டி, ப்ரசண்டி என்று இரு பெண்கள் இருந்ததாகவும், எதிராஜர் யாதவப்ரகாஸனைத் திருத்தியபின்னர், அவ்விரு பெண்களும் ஸ்ரீராமாநுஜ தர்ஸநத்திற்குச் செய்துவந்த நலிவுகளைப் பற்றியும் தெரிவித்தார். வரயோகி ராமாநுஜ தாஸர் 1872ல் எழுதிய விஷ்ணுதத்தவ விளக்கத்தில் சண்டிப்ரசண்டி மதவாத கண்டனம் என்னும் பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளதை எடுத்துக்காட்டினார். யாதவப்ரகாஸனின் ஸரிஷ்ய பரம்பரையினர் செய்துவந்த தூர்வாதங்களைத் தொலைக்கவே தோன்றியது

விலக்ஷண மோக்ஷாதிகாரி நிர்ணயம் என்றும் தெரிவித்தார். அடியேன் விண்ணப்பித்த விஷயங்கள் ஓரிரு மாதங்கள் நமது பத்திரிகையில் தொடர் கட்டுரையாக வெளிவரும். –ஆசிரியர்